

БЛАГОВІСНИК

2. 2021

Тема номера:

**Щодня
з Богом**

Бог поруч...

Усвідомлюючи це, хтось відчуває страх, хтось
неймовірно піднесення. Для мене ж це розуміння
приносить особливий спокій.

Спокій — коли ти бачиш явні відповіді на молитви
(свідчення різних людей про це ви зможете
прочитати на сторінках цього номера журналу).
Спокій тоді, коли проходиш долиною випробувань і
відчуваєш, що власними силами їх не здолати.
Спокій, коли перед тобою незвідане. Коли Бог
відповідає не так, як ти очікував. Або й тоді, коли
взагалі здається, що Він мовчить.

Бог поруч...

Щодня...

Озирнися довкола — і ти побачиш Його...

Тема номера:

Щодня з Богом

Благовісник

Щоквартальне видання
Української Церкви Християн Віри Євангельської

№ 2 (112) 2021

Редколегія журналу:

М. Паночко, М. Синюк, В. Онищук,
Є. Мельничук, Є. Абрамович,
О. Міцевська, В. Мартинюк,
Д. Довбуш, Ю. Троць

Головний редактор: Юрій ВАВРИНЮК

Адреса редакції:

вул. Вороніхіна, 14а, м. Луцьк, 43024

Телефони:

(0332) 25-44-06

098 83 27 611,

E-mail: blagovis@gmail.com

www.blag.org.ua

Розрахунковий рахунок

UA393034400000026000232440001,

код 23253886 у Приватбанку

м. Луцька, МФО 303440

Отримувач: РХЖ Благовісник

Свідоцтво про реєстрацію КВ № 3574 від 30.11.98

Над номером працювали:

Віктор МОКІЙЧУК, Ольга МІЦЕВСЬКА,
Василь МАРТИНЮК, Володимир ШОЛОМ,
Дмитро ДОВБУШ

Друк: ПП "Естеро"
тел: 068 22 62 444
e-mail: 645740@mail.ru

Наклад 2700 примірників

При передруку посилання на «Благовісник»
обов'язкове.

Надіслані матеріали не рецензуються і назад не повертаються.

У номері:

- 2** Михайло ПАНОЧКО. Бог кличе й чекає
- 5** Василь ЛЮБЧАК. Аварія, яку Бог повернув на добро
- 6** Станіслав ШИНКАРЬОВ: «Я живий пам'ятник невідомому євангелісту»
- 10** Василь КОЗЯР. Сила ревної молитви
- 12** Юрій ВАВРИНЮК. Свідчення Івана Хрестителя
- 14** Галина ГРИБОК: «Я вірила всупереч тому, що бачила»
- 16** Мирослав ГЛОВАЦЬКИЙ: «Пишіть свої плани олівцем»
- 18** Василь ПОПУДНИК. Обдаровані — щоб служити
- 21** Місіонерськими стежками. Зміни в житті людей
- 24** Едуард СІВЕЦЬ: «Зробіть своє життя таким, щоб кожен день хотілося прожити, а не пережити»
- 29** Анна ШЕВЧУК. Спогади, що зцілюють душу
- 30** Дмитро ДОВБУШ. Депресія... То ось як це називалося
- 32** Віктор ГАЙДУЧИК. Я і депресія.
- 34** Павло ФЕДУРУК. Як довіряти серед розчарувань?
- 36** Ольга КОНДЮК. «У тебе просто не вистачає віри!»
- 37** Микола САВЧУК. Поки грім не вдарить
- 38** Юлій МОРОЗОВ: «Господь має Свій план...»
- 40** Представляємо Вінницьке об'єднання УЦХВЕ
- 46** Василь ЛЮБЧАК. Божа добрість
- 48** Іван ЛЕЩУК. Про що мовчать діти
- 50** Ювілей. Ріки Божої благодаті в Новорічиці
- 53** Новини УЦХВЕ

У номері використані фото Віктора Мокійчука,
Юрія Вавринюка, архіву журналу «Благовісник»,
сайту unsplash.com та інтернет-ресурсів

Бог кличе й чекає...

Михайло ПАНОЧКО

«Прийдіть до Мене, усі стружджені та обтяжені, і Я вас заспокою!» (Мт.11:28).

Ці слова написані на храмах, на монастирях, зокрема в Почаєві. Але ми розуміємо, до кого звернені ці слова й що вони означають. З простих, на перший погляд, слів випливають дві важливі істини: Бог кличе нас до Себе і Він чекає, що ми відгукнемося на Його заклик.

Буде час, коли не звучатиме заклик. У цьому й полягає унікальність наших днів, що Бог просить: «Прийдіть до Мене!» У всі віки Бог із любов'ю дивився на Своє творіння.

Він бачив, як воно страждає, мріє, прагне, падає й підіймається. Я переконаний, що Бог пильнує за кожним Своім творінням. Він знає нас і бачить кожного наскрізь. І Він звертається до Свого творіння з проханням. Уявіть, як це дивно: не людина просить Бога, а Творець просить творіння прийти до Нього. У цьому проханні я бачу батьківське серце — любляче й щире, яке хоче, щоби всім людям було добре. У Посланні до Тимофія сказано, що Бог хоче, щоб усі люди спаслися й прийшли до пізнання правди. І на цьому ми будуємо свою віру.

Проблема більшості людей полягає в тому, що вони не знають Писання. А звідси й недовіра до Слова Божого. Але це не змінює суті — Божої природи людина змінити не може. І ось Творець кличе нас, запрошує: «Прийдіть!» І якщо Він запрошує, то й чекає, щоб ми відреагували на це запрошення. Але яка наша реакція?

Коли наші прародичі — перші люди на землі — згрішили, то хіба Бог не знав, що вони зробили? Але Він все одно кликав: «Адаме, де ти?» Це був поклик батьківського серця, запрошення до близькос-

ті. Як тисячі років тому, так і тепер Бог говорить до тебе: «Де ти? Чому ховаєшся за стінами свого невірства й страху? Чому ховаєшся за своєю твердиною — за словами «що буде всім, те й мені? (багато людей так каже)». Дехто сховався у своєму егоїзмі чи в інших хащах, які віддаляють його від Бога. А Господу жаль...

Він знає твій сховок, у якому ти зачаївся, і розуміє, що там тобі буде непереливки. Людина, яка обирає шлях уникання Бога, навіть не може зрозуміти, що обирає неправильну позицію. Не треба ховатися, не треба втікати від Бога, бо від Нього не втечеш.

Як багато нині людей будують своє щастя без Господа, як багато планують своє життя, не враховуючи Його волі щодо них. Їхня ціль — бути успішними, щасливими, здоровими. Та Бог багато разів і багатьма словами говорить до нас, і найстрашнішим для кожного буде те, коли Бог замовкне, а люди прагнуть почути.

Як печально, коли помирає близька нам людина, з якою в нас залишилися невіршені стосунки. І не раз мені доводилося чути, як над труною люди причитають: «Скажи хоч слово! Вибач...» Але це слова в нікуди, хоча був час — і все можна було вчинити по-іншому.

Сьогодні Бог тебе кличе, але вибір за тобою. І за цей вибір ти будеш мати особисту відповідальність. Тож дивися, щоб тобі гірко не плакати, коли відкинеш цей заклик.

Тільки уявіть, наскільки великий Бог! Та, маючи владу над нами — такими дрібненькими пилінками, бо ж «наспроти Нього всі люди немов би ніщо, пороховані в Нього марнотою та порожнечою» (Іс.40:17), Він настільки любить нас, що пожертвував ради нас Своім Сином. За тебе й за мене помер Бог на Голгофі. І Голгофа — найвища гора у світі не у фізичному, а в духовному вимірі. Там, на тій горі дві тисячі років тому на весь Усесвіт пролунало: «Прийдіть до Мене!» Це яскраве свідчення того, що Бог тебе кличе, що ми не байдужі Богові.

Ісус кликав нас, коли жив на землі. Він звертався до людей словом, ділом, чудом. Це був стук, це був

клич. І нині Він так само діє в нашому житті. Він запрошує нас до Себе. І ще з часів Адама, який заховався за деревами, Бог чекав, що ми вийдемо й скажемо: «Я винен!»

Але гріх має смертоносну силу. Він забирає в нас здоровий глузд, наводить страх, приносить смерть. І людина ховається, тремтить, але не визнає свого переступу. А Бог кличе, а Бог запрошує...

І Він не просто кличе. Він чекає. І за Його словами стоїть щось велике. Він хоче благословити. Часто ми можемо почути: «О, прийдіть у нашу церкву, бо вона найкраща!» А що далі? Ми не кличемо до церкви, не кличемо до себе, а до Бога. І Бог кличе до Себе. І ми, віруючі люди, повинні показувати іншим шлях до Христа — тільки так ми ніколи не помилимося, бо Він має що дати грішнику.

Нині люди не мають спокою, але Ісус каже: «Прийдіть — Я дам вам спокій».

Бог кличе не тому, що грішити не можна, а тому, що знає, що цей гріх зруйнує наше тіло, душу й дух. Бог не хоче цього. Тому Біблія не закликає до релігії, до системи традицій і заборон. Вони не зможуть змінити серця людини. Писання закликає нас до стосунків із Богом. Господь кличе нас саме до цього, бо тільки наше близьке спілкування з Творцем може змінити нас.

Ісус прийшов не засновувати нову релігію, не будувати дома молитви чи храми. Він прийшов змінити моє і ваше серце — бо там проблема. Зверху ми можемо покрити цю проблему якоюсь опаскою із фігювого листя. Але Бог хоче, щоб наші душі були красивими, а гріх їх калічить.

Я вдячний Богові, що близько п'ятдесяти років тому Він постукав у моє серце. Я вагався, як учинити, бо нас завжди переслідує невірство й сумнів: а що це дасть мені? Завжди, коли ти тільки маєш намір повернутися обличчям до Бога, йде шалена атака сатани, який, тримаючи людство у гріхах, тримає їх на гачку і радіє, що вони його раби. Але Бог дає свободу.

Він ніколи не пройде мимо крику людської душі. Він може відпо-

вісти не так, як ми очікуємо, та це дасть мир у наше життя.

Наша проблема в тому, що ми не кличемо, а потім звинувачуємо Бога: «А чому Він це допустив? Чому так у житті мені дав?» Але йдімо до Бога — і все зрозуміємо.

Пригадуєте десятих прокажених, які прийшли до Ісуса й благали про зцілення. Він не знехтував їхнім благанням, а сказав їм просту фразу: «Йдіть і покажіться священникам». Вони повірили, пішли — і дорогою отримали зцілення. Один із них повернувся до Христа, щоб подякувати. І Господь запитав його: «А де ж дев'ять?» Чого Він очікував від цих людей? На перший погляд — вдячності. Але не тільки. Пригадуєте Ісусові слова, сказані чоловікові, який повернувся: «Віра твоя спасла тебе!»

Господь хотів, щоб люди вірили в Нього й мали з Ним стосунки. Ці дев'ятеро теж ніби повірили, але коли отримали оздоровлення й зрозуміли, що все в них у нормі, вирішили жити власним життям. Це поверхова віра. «Боже, здоров'ячка дай! Поможі! Рятуй! Підтримай і благослови!..» Для Бога немає проблеми благословити нас, але це не головне. Він має мету — змінити нашу гріховну натуру й дати нам набагато більше, ніж тимчасове земне благословення.

Можливо, і серед нас є люди, які живуть поверховим християнським життям — хочуть просто отримати своє й далі рухатися своїм шляхом. Але Ісус каже: «Прийдіть до Мене!», бо хоче змінювати наше серце у Свій образ поступово, але постійно. Не просто підремонтувати, підмалювати чи прихорошити, а змінити на нове. Бо камінне, горде й вперте серце грішника не здатне виконати волю Божу. Ісус готовий забрати наше обтяжене серце, вражене смертельним недугом — гріхом, і дати нам спокій.

Бути християнином дуже відповідально. Прихожанином — нема проблем: у приміщенні тепло, чисто; посидів собі — і пішов. Але дозволю Господу, щоб кожен день нашого життя був днем великої праці Бога над нашим серцем. Не будьмо поверховими християна-

ми — такими, яким достатньо просто відвідувати зібрання, послухати проповідь, поспівати, взяти участь у спомині — і досить. Не будьмо тими людьми, яким Бог сказав: «Ви шукали мене не тому, що хотіли пізнати, а тому що їли хліб і наситилися».

Бог хоче більшого — Він хоче жити в тобі. Він хоче, щоб ми з тобою були подібні до Нього. Але оцей згубний принцип користюлюбного, «смачного» слідування за Богом і дотепер переслідує християн. Дехто вважає, що, як буде християнином, буде мати благословення, процвітання. Але Господь не ставив такої цілі. Він поставив вищу мету (Голгофа є свідченням цього) — нас, грішників, спасти від гріха, змінити наші серця, щоб вони стали храмом. І Бог хоче жити в тому храмі. Бог хоче, щоб ти на цій землі був Його свідком, представником Божого Царства, а не просто прихожанином.

Голгофа була не для того, щоб ми дотримувалися певних обрядів і гралися в церкву. Це дуже низьке мислення, яке ображає Бога. Але хто щоденно з вірою дивитиметься на Ісуса розп'ятого й воскреслого — матиме інше мислення в житті й бацитиме Його чудеса.

Мені було 18 років, коли я зробив свій перший боязливий крок віри до Ісуса — і Він моментально обізвався до мене. Я не міг навіть помислити, що Бог так може реагувати, коли ти щиро йдеш до Нього. Він поруч зі мною, і в цю мить Він поруч і з тобою, читачу. Він тут, щоб ми мали життя — і з достатком щоб мали.

Нема спокою? Прийди до Ісуса — будеш мати мир. Маєш тривогу — розкажи Христу, Він заспокоїть тебе. Ти борешся з гріхом, який навідає на тебе, — іди до Ісуса, Він дасть тобі силу. Багато людей борються з гріхом самі. Але нічого не виходить, тому що гріх так легко не відпускає. Сатана буде перемагати в нашому житті, якщо ми не сховаємося в Христі.

Ви можете сказати: «Але ж ми вже прийшли до Господа». Це чудово! Але не ставте крапки на цьому, бо від тих, кого Господь запросив, Він чекає доброго плоду.

Ти пережив Божу благодать? Але що змінилося у твоєму житті? Ти

отримав духовне хрещення? Це чудово! Але що це дало тобі? Як змінило твої цінності, твій курс думок? Чи принесло це користь іншим? Чи ми закопали в землю те, що дав Бог, і користі немає?

Бог добрий. Він буде благословляти. Але Він чекає від спасених людей активної праці. Він чекає, щоб ми були Його свідками. Він хоче, щоб ми взяли на себе Його ярмо — тобто мали бажання виконувати Його волю. Але багато віруючих людей, отримавши спасіння, відгукнувшись на клич Господа, брати ярма на себе не хочуть. Наша стара гріховна природа і далі заявляє про свої права. І ми вже плекаємо своє «я» не як невіруючі, а як віруючі.

Бог чекає від нас слухняності, чекає того, щоб ми дивилися на Нього, а не на власне «я». Він чекає від нас доброго плоду, щоб наше життя відображало Його природу, а не нашу гріховну. Часто ми зупиняємося на тому, що просто приходимо до Ісуса й насолоджуємося Його дією у своєму житті, не рухаючись далі. Але Він чекає, як чекав колись від єврейського народу, що ми понесемо правду на весь світ, що будемо проповідниками істини, народом культурним і високоморальним. А ми, як ті євреї, сконцентрувалися на собі: «Які ж ми особливі! Але ж ми нація!» Господь говорить і до нас, як до них, словами пророка Ісаї: «...виноградника мав був Мій Приятель. І обкопав Він його, й від каміння очистив його, і виноградом добірним його засадив... і чекав, що родитиме він виноград, та він уродив дикі ягоди!»

Тому загляньмо у своє серце: що воно приносить для Того, Хто нас спас? Що ми зробили для Нього? Він же так багато зробив для нас. В чому ж тоді суть нашого християнства, якщо за багато років ми нікому не засвідчили про Христа, ні за кого слізною не молилися й не плакали?

Христос закликає нас узяти на себе Його ярмо. Це не щось таке страшне, як дехто думає. Це виконати Його волю, як Ісус виконав волю Отця. Отець Небесний не змушував Свого Сина зробити це. Рішення Ісус прийняв Сам. Він бачив страшну ча-

шу, але знав, що якщо Він її не вип'є, людству прийде кінець — сатана візьме гору. Тому Його слова звучать так: «Нехай буде воля не Моя, а Твоя!» А воля Божа — спасти людину, благословити, дати життя і з надміром дати.

Тому ми повинні проповідувати не обряди, не традицію, не деномінацію, а Христа розп'ятого — Божу силу й Божу премудрість.

Христос хоче мати особисту зустріч з тобою. Хоче завжди мати з тобою спільність. Він хоче щось сказати тобі, як сказав і мені п'ятдесят років тому, коли я визнав свої гріхи і з відритим серцем прийшов до Бога. Він змінив моє серце, мої думки, моє життя. Він назвав мене сином — я реально відчув це у своєму серці. І це зробило моє життя щасливим, бо Ісус наповнив його істинним змістом.

Тому, Церкво дорога, кличмо людей до Ісуса! У вас немає сміливості? Шукайте проблему в собі — у вас немає близьких стосунків з Христом. Для вас Ісус — просто добрий Бог, вічний Спаситель, до якого можна звернутися зі своєю проблемою. Але Він все ще не став тим, хто найцінніший у вашому житті, воля когось найбільш значима для вас. Тому зробімо крок віри й запитаймо Бога: «Господи, чого Ти чекаєш від мене?»

Замислімося: чи не каже до нас Господь ті слова, які сказав ізраїльському народові: «Що ще можна вчинити було для Мого виноградника, але Я не зробив того в ньому? Чому Я чекав, що родитиме він виноград, а він уродив дикі ягоди?» (Іс.5:4). Якщо ми не матимемо тісних стосунків із Христом, ми плоду не принесемо, а так і залишимося поверховими християнами. Ми будемо ходити на зібрання, виконувати якісь правила, але якщо ми не пустимо коріння віри в Того, Хто дає соки для нашого життя, плоду не буде.

Тому шукаймо Божого лиця, прагнімо наблизитися до Нього, спілкуймося з Ним, збагачуймося в Нього — і тоді з нашого наповненого серця будуть проростати плоди для Божої слави, яких Він чекає від нас.

Аварія, яку Бог повернув на добро

Це було в 2002 році, восени. Я відвозив місіонера з Рівненщини, який працював на Вінничині, у Калинівці, додому. І разом віз гроші одній новонаверненій сім'ї, яка недавно прийняла хрещення. Вони не мали фінансів, щоб заплатити за оренду квартири. Їх хотіли виселити. Чоловіка навіть погрожували побити. А в них троє дітей... У мене було 100 доларів, я поміняв їх на гривні, половину віддав, половина лишилася в мене.

Коли я віддав ті гроші, висадив місіонера і вертався додому, то вже недалеко від церкви у Вінниці потрапив в аварію. Їхав лікар у нетверезому стані, перетнув подвійну суцільну лінію і вдарив мій автомобіль. Уже сутеніло. Я саме минав міст через Південний Буг, праворуч від мене їхав тролейбус, а прямо на мене виїхав він. Я вже не міг нікуди вивернути. Ледь не скинув мене з мосту.

Свідки казали, що він вийшов, побачив, що я мертвий (а я був неприломний), залишив ключі у своєму джипі й став тікати в напрямку Києва попід річкою. Але люди викликали поліцію і його затримали. Двоє чоловіків стали виймати двері, щоб мені допомогти. Я прийшов до тями, запитав: «Чи я винний?» Кажуть: «Ні!» Я попросив подзвонити до моєї дружини, сказати, що зі мною, дав номер і адресу. І знову знепритомнів. Тоді приїхала швидка, міліція, преса... Мене в місті знали як служителя. І коли дружині приїхали повідомити, що чоловік потрапив в аварію, то сказали, що я помер, бо бачили, що у швидку мене заносили непритомним. Решту грошей, яка була при мені, по дорозі забрали.

Дружина побігла в лікарню — туди було метрів 500. Біжить, плаче... Але Господь говорить їй у серці: «Не переживай, він буде жити!» Вона прибігла, і якраз я розплющив очі. У мене були переломи лівої ноги — коліна, нижче коліна, стегна. Травмовані внутрішні органи, сильний струс. Я лежав півтора місяця в ліжку, не міг спати, було дуже важко, сильний біль. Приїжджав Михайло Паночко, брати зі Львова, молилися. Через

два тижні мені мали робити операцію — хотіли навіть ногу відрізати, бо вона почорніла. Але, слава Богу, обійшлося. Робили операцію 3,5 години, поставили пластину нижче від коліна, штир у стегно... Після лікарні я ще довго їздив на візку, так і проповідував у церкві. Пам'ятаю, тоді ще опалення у приміщенні не було, холодно... Аж іній на вікнах виступав. Потім ходив на милицях, з тростиною. І з Божою допомогою поступово відновився.

А щодо цього чоловіка, лікаря, то спочатку хотіли все влаштувати так, ніби не він був за кермом, що машину викрали. Але були свідки, які його бачили. Тоді хотіли зробити, буцімто він не був п'яний, а щось відмовило в машині. Його матір працювала в медінституті. Вона взяла у нього два аналізи, але не знала, що слідчий сказав узяти ще й третього. Тож і це в них не вийшло. Нас разом привезли в лікарню, я був на першому поверсі, а він — на другому. Ще не було відомо, чи я житиму, чи помру. І вони просто чекали інформації, не допомогли ні медикаментами, ні фінансами.

Ми грошей не мали — я був повністю в служінні. Але Бог попіклувався. Пам'ятаю, потрібно було дітям в школу йти, а не було за що їм теплі куртки купити. Я молився, і Бог посилав людей, які допомагали. Дякую Богу за це! Хоча я не міг працювати років три. Уже коли я вийшов із лікарні, приходила його мама й слідчого посилала, просили, щоб я написав розписку, бо його мали з роботи звільнити і мав бути суд. Кажу: «Я готовий простити, але, будь ласка — компенсуйте нам витрати. Чи від-

дасте, чи ні — ваша воля. Але зрозумійте, що є закон сіяння і жнив. Якщо людина сіє зло, то й пожне зло...» І вона відповідає: «Степановичу, я зрозуміла!» Вони віддали кошти за автомобіль, за операцію. І я його простив, благословив. Він сам хірург, то коли люди з нашої церкви робили в нього операції, то завжди казав: «Передавайте пастору вітання!» І на нього, і на маму ця ситуація сильно вплинула.

Ще коли лежав у лікарні, то думав: «Боже, що ми можемо зробити для цих людей?» Я познайомився з лікарями, молився за людей... А згодом, коли навчався в семінарії з Анатолієм Кліновським на ступінь магістра, то познайомився там з братами з США, які мали виїзну клініку. І я домовився, щоб вони приїхали до нас. Ми провели два рази цю виїзну клініку біля нашої церкви, яка якраз неподалік від лікарні. Я поговорив із завідувачкою — і нам виділили кабінети, яких не вистачало. І лікарі-християни обстежували людей. Удень приймали по 300 чоловік. Решту обстежень — проводили біля церкви в мобільній клініці, там було і благовіття. Щовечора робили богослужіння. Дуже багато людей увірували й приїшли до церкви.

І потім я зрозумів — хоча й довелося пережити такі труднощі, але Бог повернув їх на добро. Я запитував: «Боже, чому Ти це допустив?» — «Я хотів, щоб ти навчився співчувати Моєму народу». І коли я потім приїжджав у села, то завжди запитував служителів, чи є хворі по домах, і старався відвідати, помолитися. Тому що сам пережив...

Василь ЛЮБЧАК

Станіслав ШИНКАРЬОВ: «Я — живий пам'ятник невідомому євангелісту»

Ми з моїм молодшим братом виросли в простій радянській сім'ї, де слово «Бог» ніколи не згадувалося. З дитинства я грав у футбол, навчався в ДЮСШ, потім в училищі олімпійського резерву. У 18 років підписав свій перший професійний контракт — і поїхав у Росію. Заробляв непогані гроші. Але під час однієї гри отримав дуже сильний удар у коліно, який призвів до серйозної травми — розриву менісків. Я повернувся в рідний Дніпропетровськ, зробив операцію в обласній лікарні і став відновлюватися.

Але ця ситуація змусила мене замислитися про життя. Ми, молоді футболісти, дивилися на старших, тягнулися до них. Вони випивали — і ми теж. Дійшло до того, що я міг пити по кілька днів. Відчував, що втрачаю контроль. У житті була темнота, пустота. І коли травма вирвала мене зі звичного циклу — тренування, гра, випивка, відновлення — з'явилося багато часу, щоб подумати. «В чо-

му сенс твого життя?», «Куди ти біжиш?», «Що буде після смерті?» Це те, що глибоко непокоїло мене. Ніби сенс життя втрачався від того, що ти не маєш відповідей. Ніби твоя гідність залежить від цих відповідей, а ти не знаєш, де їх шукати. Це стало в тупик. Ці питання приходили мені ще в дитинстві — років із 7. Пам'ятаю, як, лежачи в ліжку, довго не міг заснути, тому що довго думав: «Що там, за зірками?»

Я став запитувати друзів, знайомих — у мене було дуже широке коло спілкування: «Хто-небудь взагалі знає, для чого ми живемо?» Мені відповідали: «Стасе, ми розуміємо, у тебе була травма, ти пережив стрес. Але не треба аж так радикально перейматися! Люди на пенсії вже про це думають. А тобі потрібно заново життя починати, відновлюватися!» Але я думав: це якось нерозумно — прожити життя, а в кінці замислитися над сенсом. Треба ж навпаки — спочатку зрозуміти

для чого живеш. До речі, моя перша операція виявилася неуспішною. Лікар із певних причин не побачив, що в мене не один меніск розірваний, а обидва. І після року болісної реабілітації виявилось, що там лишилися осколки — і треба оперувати вдруге.

Якось я підійшов зі своїми думками до мами (ми мали дуже хороші стосунки). «Мамо, не знаю, що робити, ці питання не дають мені спокою. Не можу їх позбавитися. Ти прожила життя, може, ти мені щось підкажеш? Для чого ми живемо?» Мама замислилася й відповіла: «Згадую своє життя: школа швидко проминула, я вступила до технікуму, вивчилася на швачку. Потім у житті з'явилися чоловік, діти, онуки... Життя пролетіло, як один день. Я не встигла зрозуміти, для чого живу. І рада б тобі допомогти, але не можу. Я не знаю відповіді...»

Я вже й хіромантію вивчав, і астрологію... Пам'ятаю, коли ми мали ряд програшів, то тренер возив

ую команду в якісь священні місця, де ми занурювалися в ополонку, хрестилися... Але це не давало відповідей. Де ж правда, де її знайти? Уявляєте, у моєму оточенні не було жодного християнина, який, побачивши цю спрагу, сказав би: «Брате, тобі потрібен Бог! Тобі потрібне покаєння й прощення гріхів!» Ісус Христос для мене був — як черговий міфічний персонаж, в одному ряду з Іллею Муромцем та Дідом Морозом.

Але Бог благий, і Він знаходить шляхи. Я — живий пам'ятник невідомому євангелісту. Тому що досі не знаю, хто приніс у дім моєї бабусі дитячу книжку про Ісуса Христа. По суті це був комікс з євангельськими уривками. Хтось добрався до останньої хати край села в балці. І в момент напружених пошуків я відкрив цю книгу й прочитав усе, чого шукав. Я відразу зрозумів, що це двері, за якими знаходиться правда. Люди мене вже майже запевнили, що її не існує. Але Бог прийшов до мене зі сторінок дитячої книги. Я прочитав: «Хто має Сина, той має життя; хто не має Сина Божого, той не має життя». Тоді ще не розумів, як це, але одне усвідомив точно — мені потрібен Божий Син! Мені був 21 рік.

Тепер я завжди кажу й переконую: не забувайте нести людям Євангелію. Не варто думати, що це даремно, що час спраги минув. Я — продукт того, що хтось приніс книгу! Йому навіть не потрібно було мені нічого говорити. Книга сказала сама за себе. Я не знаю, хто це був — чоловік чи жінка, у дощ чи в сонячну погоду він ішов, який у нього був настрій, знаю одне — він сильно вплинув на мене, а тепер впливає й на інших людей. Євангелія мала на мене такий вплив, що, прокинувшись удосвіта, моїм першим запитанням було «Де книга?» Я виходив із дому, щоб нікому не заважати, йшов під виноград і з захопленням читав. Коли прокидалися батьки, читав і їм. «Сіач вийшов сіяти» — і розказую мамі. Вона дивиться: що це з сином сталося? Читаю: «У батька було два сина...» — тату, послухай, як цікаво написано!» І переказую йому. Вони думали, що це минеться. Але, слава Богу, не минулося. Моя любов до Бога, вогонь, пристрасть не згасає, а, навпаки, стає більшою.

Я тільки почав пізнавати Боже Слово через ту книгу, ще навіть не знав, що є євангельські церкви. Бувало, що після гри ми випивали з друзями, і тоді я відкривав книгу і читав їм. Коли вже знайшов церкву, був цікавий випадок. Після гри хлопці запросили випити, а я кажу: «Не можу, бо я в церкві був і навернувся до Бога». Хтось хотів навіть битися зі мною через це. Зрештою всі втихомирилися, хлопці взяли собі горілки, а я, як неп'ющий, взяв дві пляшки вина. І закінчилося тим, що я дуже напився. Пізніше прийшов до церкви, люди бачать, що зі мною щось не так, питають: «Що трапилося?» — «Випив трохи вина, а потім згрішив — випив горілки!» — «Так вина теж не можна!» — «Що, серйозно? Ану розкажіть мені, що можна, чого не можна!» — «Вина не пити, пива не пити, горілки не пити, не блудити, десятину давати!» — «Ось тепер все зрозуміло!» Після того я більше

Але Бог дав мені ще одну благодать: я один із тих, хто зміг повернутися. Хоча думав, що не повернуся за жодних обставин. Мені навіть якось приснився сон: бачу людей зі своєї церкви, які сидять рядами, проходжу повз них — і вони кажуть: «Брате Стасе, ми так раді тебе бачити, ми так скучили!» Але мені здається, що в цей час вони думають інше: «Де ти лазиш, грішнику нещасний?» І просянаюся в холодному поту. Для мене церква була минулим. Але одного разу, через два роки, я випадково зайшов на богослужіння з своїм компаньйоном по бізнесу й побачив напис у залі: «Тут любов — не просто слово!» Колись він мене дуже дратував, я вважав його таким, що не відповідає дійсності. Але в той момент зрозумів, що все-таки у світі такої любові, як у церкві, немає. Я усвідомив — краще все ж хоч якась церква, навіть із внутрішніми протиріччями, ніж ніякої.

Станіслав Шинкар'ов у нижньому ряду другий справа

не пив. На тому етапі мого життя я взагалі не припускав, що можна бути одночасно християнином і професійним футболістом. Я боявся, що можу знову десь загубитися. Тому в моїй свідомості був чіткий вибір — або футбол, або віра. І віра значила набагато більше.

Був період у моєму житті, коли я й далі любив Бога, але розчарувався в людях. Та, залишивши церкву, побачив, що це негативно вплинуло на моє життя. Ніби все благословення лишилося там. Я поступово вліз у борги, став робити помилки...

15 років я був членом церкви, служителем, але не надто замислювався про місіонерство. Хоча наша молодь працювала в кількох селах Дніпропетровської області. Я їх возив, намагався допомагати фінансами. Розумів, що це необхідне служіння, але в мене був бізнес, і справи йшли досить непогано. Попри це в моє серце стали приходити думки: «А куди йдуть ці мільярди неспасених людей?» Коли Ісус Христос сказав фразу «Тож ідіть, і навчіть всі народи...», населення Землі становило близько 300 млн. Перший мільярд

з'явився в 1860 році. У часи Біллі Грема й Рейнхарда Боннке вже було 2,5 млрд. За останні 70 років населення планети збільшилося до майже 8 млрд. За прогнозами, до 2050 року, якщо не прийде Господь, буде близько 10,5 млрд. І переважно цей приріст відбувається за рахунок країн Азії, де поширене мусульманство, індуїзм, буддизм. І я думав: «А як же ці люди? Невже вони всі йдуть до загибелі?» Я ніде в Біблії не знайшов, що Бог має якийсь запасний план для їхнього спасіння, крім проповіді Євангелії «до краю землі». Але що можу зробити я?

Я ніколи не думав, що займатимуся місією, не вважав себе достатньо здібним для цього. Але мій пастор викладав у Тернопільському місіонерському інституті. Якимось він узяв мене з собою, і я побачив молодь, яка збиралася їхати в Індію, Таджикистан... Я побув із ними кілька днів — і щось стало робитися зі мною всередині. Навіть не міг їсти кілька днів. Якось така зламаність перед Богом. Мені захотілося мати якусь співпрацю із цим закладом. А невдовзі мені подзвонили з ТМІ і сказали, що хочуть, аби я в них служив. І я зрозумів, що це від Бога, що Він мене кличе.

У 2016 році став керувати ТМІ. Молюся, щоб Бог дав мудрості правильно вести таку велику справу. Адже до нас приходять люди, які вирішили повністю посвятити своє життя місіонерству. Це рідкісні люди, з рідкісним даром, і ними потрібно дуже цінувати. Тому що в усі часи був великий дефіцит працівників. Іноді навіть є фінанси для якогось проекту, але немає надійної посвяченої людини. Я особисто бачив випадки, коли церква хотіла відкрити церкву в іншому населеному пункті, організовувала команди — і починала їздити туди. Але результату від такої праці небагато. Поки хтось не переїхав і не живе з людьми — немає повної довіри. Особливо в селі, де люди розуміють, що прийнявши віру, їм доведеться обрізати багато зв'язків, зустрітися з опозицією — навіть серед рідні. Якщо християни приїжджають-від'їжджають, їх сприймають як непостійних.

За людською логікою взагалі не розумію, як я опинився в Тернополі та очолив ТМІ. Адже в мене не було жодного досвіду праці в місії. Я навіть не навчався в цьому інституті. Мене запросили швидше через організаційні здібності. Я любив їздити до місіонерів, мотивувати церкви

до благовістя, але не претендував на щось більше.

Пам'ятаю свій перший день на посаді директора. Приїхав в інститут, запитую: «А де студенти?» — «На практиці». — «То, може, я до них поїду?» — «Ну їдь». Поїхав у Борщів, там була невелика команда — двоє киргизів, один із яких майже не говорив ні українською, ні російською, і найстарша студентка ТМІ — сестра 70 років. Їм було дуже важко. Вони спробували благовістити, люди їх не зрозуміли... І ось вони сидять у квартирі, варять борщ — і вже не хочуть ніякої практики... Дивлюся й розумію, що мені потрібно їх якось підтримати, але ж я сам ще нічого не знаю. Тоді я закрився в кімнаті й став ревно молитися. І через 3 години отримав у серці явну відповідь від Бога: «Йди в лікарню! Йди до людей, яких ніхто не відвідує, вони точно не виженуть». Такий радісний приходжу в лікарню, дивлюся — сестричка миє підлогу. Це було відділення травматології. Вона подивилася на мене й каже: «О, яка чемна людина!» А я ще не дуже знав українську, думаю, що означає «чемна» людина? Просто я зняв верхній одяг, одягнув бахіли, халат. «Ти так на мого сина схожий, — продовжує жін-

ка. — А чого ти прийшов?» — «Хотів християнську літературу роздати. Де у вас завідділу?» — «Не ходи до нього. До нього ходять Oriflame, Amway, свідки Єгови, і він усіх виганяє. Приходь трохи пізніше, і я тобі все покажу». І потім вона мене водила до хворих. Одна самотня жінка після розмови повернулася до Бога. Я так підбадьорився, запитую: «А тут є тяжкохворі?» — «А що?» — «Можу помолитися!» Технічна працівниця подивилася з недовірою. Тоді я розповів, як у Дніпропетровську, в лікарні, помолився за одного чоловіка — і йому стало краще. Кажу: «Може, допоможе людині!» — «Ну, гаразд, ходімо, є одна жінка в дуже важкому стані». Помолився за неї — і через три дні вона стала підніматися з ліжка. Так наші студенти стали відвідувати цю лікарню, роздавати газети, і їх уже добре сприймали.

Свою дружину я зустрів на Тернопільщині. Багато хто казав мені: «Ти вже не одружишся — тобі вже 37 років, ти вже розумний, у тебе вже вимоги надто високі, та й у побуті сам собі раду даєш...» Але я відповідав: «Та ні! Я одружуся!» Хоча про себе думав: «А раптом справді?», і мені ставало страшно. Якось у кінці 2016 року я поїхав на піст в Кам'янець-Подільський до Ростислава Мураха й там зустрівся з Олеся. Я її тоді побачив і нічого не зрозумів, але їй в серце Бог щось сказав щодо мене. І вона стала мені писати. Я старався відписувати без натяку на взаємність. Але вона була дуже наполеглива, і з часом мені якась теплота прийшла в серце. Раптом вона питає прямо: «Ти збираєшся приїхати, поспілкуватися, чи ні?» І мене це прямо вразило, кажу: «Буду через тиждень». І я вже знав, що їду одружуватися. Сходили на служіння, у кіно — і я зробив пропозицію. Вона відповіла: «Так». Бог дав мені таку дружину, яка любить Бога і боїться Бога. Тому в нас практично немає розділення на сім'ю і служіння. Служіння — це ніби наша сімейна справа. Оскільки ми обоє одружилися в зрілому віці, ми вже знаємо, чого хочемо від життя, розуміємо ціну часу. Тому живемо Божою справою. Сподіваюся, що й наш син буде з дитинства в служінні.

На сьогодні я вже 21 рік служу Богу. Іноді ми можемо себе відчувати зовсім нездібними. Але Бог може взяти те мале, що ми маємо, і зробити велике. Церква потребує людей, які стали б прикладом. Іноді побутує думка, що місія — справа молодих і гарячих. Але дуже потрібні й люди з досвідом. Тому що маючи певні управлінські навички, сформований світогляд, можна зробити більше. Простежмо три категорії людей, які описані в трьох відомих притчах. Ці уривки розкривають Божє серце й те, що Він чекає від нас.

«Наближались до Нього всі митники й грішники, щоб послухати Його. Фарисеї ж та книжники нарікали й казали: Приймає Він грішників та з ними їсть. А Він їм розповів оцю притчу, говорячи: Котрий з вас чоловік, мавши сотню овець і загубивши одну з них, не покине в пустині тих дев'ятидесяти й дев'яти, та й не піде шукати загинулої, аж поки не знайде її? А знайшовши, кладе на рамена свої та радіє. І, прийшовши додому, скликає він друзів і сусідів, та й каже до них: Радійте зо мною, бо знайшов я вівцю свою тую загублену» (Лк.15:1-6).

Найбільша радість на небі — від спасіння грішників. Якщо ми працюємо з Ним у цій справі, то виконуємо сокровенне бажання Божого серця. Бог потребує людей, які готові лишити комфорт, лишити 99 овець — і піти за одною. Богу потрібні проповідники.

«Або яка жінка, що має десять драхм, коли згубить драхму одну, не засвічує світла, і не мете хати, і не шукає уважно, аж поки не знайде? А знайшовши, кличе приятельок та сусідок та каже: Радійте зо мною, бо знайшла я загублену драхму!» (Лк.15:8,9).

Ця притча говорить про те, що у світлі Божого слова ми можемо навести порядок у своєму житті. І коли приводимо життя до ладу, то знаходимо загублені драхми — мова про неспасених людей. Людям потрібні приклади. Багато хто роками спостерігає за християнами, перш ніж прийде до церкви. Я чув свідчення: «Ми бачили вашу сім'ю, стосунки. Нам цього не вистачало, і тому ми прийшли до церкви». І навпаки, ко-

ли, відвідуючи церкву, ми не наслідуємо Бога, це відштовхує людей. Тому Богу потрібні люди-приклад.

«І Він оповів: У чоловіка одного було два сини. І молодший із них сказав батькові: Дай мені, батьку, належну частину маєтку! І той поділив поміж ними маєток. А по небагатьох днях зібрав син молодший усе, та й подався до далекого краю, і розтратив маєток свій там, живучи марнотратно. А як він усе прожив, настав голод великий у тім краї, і він став бідувати. І пішов він тоді і пристав до одного з мешканців тієї землі, а той вислав його на поля свої пасти свиней. І бажав він наповнити шлунка свого хоч стручками, що їли їх свині, та ніхто не давав їх йому. Тоді він спам'ятався й сказав: Скільки в батька мого наймитів мають хліба аж надмір, а я отут з голоду гину! Устану, і піду я до батька свого, та й скажу йому: Прогрішився я, отче, против неба та супроти тебе... Недостойний я вже зватись сином твоїм; прийми ж мене, як одного з своїх наймитів... І, вставши, пішов він до батька свого. А коли він далеко ще був, його батько вгледів його, і переповнився жалем: і побіг він, і кинувсь на шию йому, і зачав цілувати його! І озвався до нього той син: Прогрішився я, отче, против неба та супроти тебе, і недостойний вже зватись сином твоїм... А батько рабам своїм каже: Принесіть негайно одягу найкращу, і його зодягніть, і персня подайте на руку йому, а сандалі на ноги. Приведіть теля відгодоване та заколіть, будемо їсти й радіти, бо цей син мій був мертвий і ожив, був пропав і знайшовся! І почали веселитись вони» (Лк.15:11-24).

Третя притча говорить про те, що Богу потрібні справжні батьки — ті, які готові терпляче працювати з людьми. Тому що в процесі росту ми падаємо, встаємо, помиляємося... І потрібен той, хто буде піклуватися. У церкви приходять багато людей, але багато й полишають. Тому Богу потрібні люди з серцем пастиря. Божє серце — спасати людей!

За матеріалами YouTube-каналів церкви на Квітовій (м. Тернопіль) та Юрія Притики

Сила ревної молитви

Василь Петрович КОЗЯР — пресвітер Церкви християн віри євангельської с. Новорічиця, яка в цьому році відзначає 100-ліття з дня створення (матеріал про це читайте на сторінках 50-53), розповів про особливі милості Божі, даровані церкві, серед яких було багато зцілень. Деякі з чудодійних оздоровлень, які відбулися в Новорічці, ми записали для утвердження у вірі наших читачів.

— Десь на початку 1970-х років одна з наших новонавернених сестер — Ліда Грушовець захворіла. Вона поїхала в лікарню, в Рівне. Там її оглянули лікарі й сказали, що в неї рак шлунка, і відразу стали готувати до операції. А перед самою операцією відпустили додому, щоб побула із сім'єю, бо не могли їй гарантувати, що вона встане з операційного столу й житиме. Тож сестра Ліда приїхала додому, в Новорічцію. Про це вже знали в церкві. Її відвідали брати — і звершили над нею молитву. Невдовзі вона знову поїхала в лікарню. І коли перед операцією її ще раз обстежили, то виявили, що пухлини немає. Так що робити операцію не було потреби. Сестра Ліда ще живе: їй близько 80-ти років, але ходить на служіння, молиться. Вона — один із свідків Божої слави в нашій церкві.

Василь Козяр із дружиною Марією

* * *

Ще один випадок стався в нашій церкві. Було новорічне служіння з 1990 на 1991 рік. Молодь йшла з молитовного будинку до свої домівок. Один чоловік, який їхав вантажною машиною ЗІЛ-131, побачивши віруючих дівчат, захотів пожартувати. І щоб їх трохи налякати — поїхав на них. Дівчата стали розбігатися. Той чоловік, мабуть, розгубився, добре не скерував машину — і зачепив одну дівчину, Світлану, протягнувши її по паркані. І це все відбулося неподалік батьківської хати, де вона жила. Її непритомну завезли в лікарню. У неї був пошматований весь одяг, поламане тіло й пошкоджені внутрішні органи. Її у реанімації поспі-

хом зробили операцію, не надіючись, що вона житиме. До неї нікого не пускали. Я її відвідував. Одного разу ми приїхали до неї з її татом і пресвітером Володимиром Кучмічем. Тоді забрали її документи (історію хвороби, рентгенівські знімки) і поїхали на консультацію в обласну лікарню. Там зібралися лікарі, подивилися на всі ті знімки й прийшли до висновку, що якщо вона й буде жити, то лежатиме в гіпсовому ліжечку щонайменше 6 місяців. Про те, що вона буде ходити, ніхто нічого не казав. Але церква за неї молилася, ревно молилася, як колись за апостола Петра, коли він був у в'язниці.

І вже 15 лютого, коли в нашій церкві було з'їзне зібрання, сестра

Світлана прийшла на служіння. Згодом вона вийшла заміж, народила четверо дітей, разом зі своїм чоловіком і дітьми служить у церкві, співає в хорі й працює ще з одним із хорів.

Якось я спілкувався зі своєю шкільною вчителькою, свідчив їй про Господа, говорив, наскільки сильний і могутній Господь, і згадав у цій розмові Світлану. А вона каже: «Василію, я знаю, чого Світлана живе, чого вона вийшла з лікарні. Я живу недалеко від вашого молитовного будинку і не раз чула, як ви молилися. Ви її просто вимолили в Бога». Ось така сила ревної молитви!

* * *

Господь виявляв багато милостей і в моєму домі. Коли захворіла моя дружина Марія, то в нас уже було 4 дітей. Старшому — 5 років, а меншому — тільки рік. Була весна 1994-го. У Марії піднялася температура, з'явився незрозумілий кашель, вона стала худнути. Поїхала в Зарічненську лікарню. Там їй нічого не допомагало. Її відправили в Рівне в пульмологічний центр. Це вже було після Пасхи 1994 року. Той час — то час розрухи. Автобуси не ходили, маршруток ще не було. У лікарні, куди її взяли на лікування, потрібно було мати все своє — і харчування також. Вона там пробула з місяць. Спочатку їй поставили діагноз — абсцес легень. Сказали, що спробують лікувати без операційного втручання, а якщо не буду результату, то оперуватимуть. Марії на день давали до 18 уколів. І хоч прийняла дуже багато сильних антибіотиків, але все одно марніла. Стала важити 42 кг. Як виявилось: в Марії була відкрита форма туберкульозу, який дуже пошкодив легені. Мені приходила думка, що мабуть вона з тієї лікарні не вийде. Сама Марія втратила надію на життя. Бо коли до неї приїхала мама, то вона її попросила: «Коли я помру, то ви не кидайте моїх дітей».

Одного разу в обідню пору (це була п'ятниця) до мене подзвонили з лікарні й сказали: «Приїжджайте, ваша дружина в дуже тяжкому стані, вона вже не встає з ліжка». Я тоді сів у свої «Жигулі» — і поїхав до неї, у Рівне. По дорозі заїхав у м. Костопіль на вечірнє зібрання. Служіння добігало кінця, і я попросив, щоб по-

молилися за мою дружину. Під час молитви до мене було пророче слово: «Хвороба смертельна, якщо ти не піднімеш ревної молитви разом зі своїм домом, то залишишся без дружини». Я тоді дуже злякався. У тій лікарні помирали люди, мабуть, щодня. Кожного разу, коли я приїжджав до дружини, а приїжджав два рази на тиждень до восьмої години ранку, то бачив накриті носилки з покійником. І я дуже не хотів, щоб це сталося з моєю дружиною.

Коли приїхав у Рівне, то вже була ніч, і мене в лікарню не пустили. У Єремії написано: «Покликуй до Мене — і тобі відповім!..» І я заволав перед Богом. Це була ніч мого крику до Господа. На ранок так вибився з сил, що вже не міг кричати.

Я шукав причину того, що сталося. Добре розумів, що ми з дружиною не святі люди, але ж ми старалися жити свято, згідно з Євангелією. «Боже, чому? Боже, що буде далі?»

Я у своїх переживаннях захотів помолитися з кимось із обдарованих служителів Божих, звернувся до свого двоюрідного брата, який живе в Рівному, — і ми десь о 6-й годині ранку разом поїхали в Здовбицю до Василя Радчука на молитву.

І коли ми стали молитися, до мене було слово: «Ось Я, як добрий садівник, очищаю кожну гілочку, яка приносить плід, а яка не приносить — ту відрізаю. І якби я не очищав свого винограднику, то він би став вельми запущеним. А дочка Моя в Моїй руці — і ніщо не зашкодить». Ці слова зміцнили мою віру, я зрозумів, що Господь залишає мені дружину.

У той день десь о 8-й годині я прийшов до дружини. Вона мені зраділа. Така вже худенька. І я їй кажу: «Марійко, ти будеш жити...»

Уже того ранку в неї знизилася температура. То було явне Боже втручання. А через тиждень, коли я приїхав до неї, вона вже ходила й просила лікарів, щоб її відпустили додому. Вони їй казали: «У тебе туберкульоз, уже дірка в легенях 4 на 5 сантиметрів». Але все-таки відпустили додому, давши пакет з уколами й таблетками, і з умовою, що вона через тиждень повернеться. Марія прийняла тільки один укол, а потім всі ці ліки закинула. Коли ми приїхали знову в лікарню, їй дали

новий пакет ліків. Марія і їх не приймала. Але їй ставало краще, вона поправлялася, набирала вагу. А через тижнів два-три, коли ми поїхали знову в лікарню, то медсестри, побачивши її, сказали: «Коли б ми вас зустріли не в лікарні, то не пізнали б». Отаке велике чудо Господь явив моїй дружині й мені з нею!

Марію лікарі попереджали, щоб вона щонайменше 5 років не народжувала дітей. Казали, що і дитина буде хворою, і вона може померти. Але вже через рік, як її виписали з лікарні, Марія народила дитину. Коли вона завагітніла й поїхала в лікарню смт Заріччя ставати на облік, то лікарі наробили шуму, казали, що важка хвороба, що не можна, нарікали на неї, на мене. Зрештою відмовилися приймати пологи в Зарічному і відіслали в Рівне. Це був 1995 рік. Тоді була інфляція, у Рівне за 200 км не наїздишся, вдома діти малі. Марія сіла і каже: «Я не поїду, буду вдома народжувати, Господь нас не залишить». Я повідомив лікарку в Зарічному, що дружина відмовилася їхати в Рівне. Та вже десь за тиждень до пологів Марія затривожилася, каже: «Вдома то вдома, але краще було б народжувати в лікарні, під наглядом лікарів». Я їй і кажу: «Хочеш народжувати в лікарні — будеш в лікарні», не розуміючи, як це може статися. Через кілька днів, пізно ввечері, коли ми вже лягали спати, до нас прийшла моя сестра, яка жила з батьками, й повідомила, що до них дзвонила завідувачка нашого ФАПУ, а до неї дзвонили із Зарічного, з пологового відділення, і сказали, щоб везли Марію в лікарню, що там для неї приготували палату і що про неї попереджені всі лікарі як про тяжко хвору. І це було пряме Боже втручання. Через кілька днів Марія відчула, що вже час народжувати, і я її серед ночі завіз в пологове відділення. Тоді Марія народила нам донечку Катю. Лікарка, яка вела справу дружини, вийшла до мене й сказала: «Коли б я не була присутня на пологах, то ніколи б не повірила, що ваша дружина так легко народить і таку здорову дитину». Тепер наша дочка Катя має своїх четверо дітей. Такий Бог сильний і добрий!

Записав Василь МАРТИНЮК

До теми номера

Свідчення Івана Хрестителя, або Актуальність дев'ятої заповіді

Свідчення як жанр притаманне переважно християнській аудиторії. І, до речі, досить популярне та затребуване. Розповіді про особисті долі, дорогу до Бога, Божі чудеса в житті можна часто почути на богослужіннях у церкві, прочитати в книгах, журналах, соцмережах, подивитися на відео. Люди люблять такі «історії з життя». Деякі з них, якщо не більшість, можна сміливо віднести до категорії проповіді, бо в результаті спрямовують слухача (читача, глядача) до Бога, до особистого духовного вдосконалення, підбадьорюють та зміцнюють віру.

В основі слова «свідчення» є інше слово — свідок. Тобто, це розповідь людини, яка була свідком чогось. У цьому разі — Божих чудес в особистому житті чи житті інших.

Коли я звернув увагу на цей термін в контексті Євангелії, то заува-

жив дві особливості. По-перше, що слово «свідок» дуже часто згадується у Новому Заповіті — більше як 200 разів. По-друге, що використовується воно дещо в іншому значенні, аніж сьогодні, хоча й має спільні риси. Його часто можна було почути в проповідях Ісуса, апостолів та в посланнях. І особливо любив це слово євангеліст Іван...

У першому розділі Євангелії від Івана автор розповідає про споконвічне Слово та Світло, яке прийшло до людей. З глибоких богословських роздумів апостол Іван переходить до реальних подій, а саме: до розповіді про життя та служіння Івана Богослова. І вже там ми сім разів натрапляємо на слово «свідчення». «Був один чоловік, що від Бога був посланий, йому ймення Іван. Він прийшов на свідоцтво, щоб засвідчити про Світло, щоб повірили всі через нього. Він

тим Світлом не був, але свідчити мав він про Світло» (Ів.1:6-8).

Із контексту можна сказати, що основним служінням Івана було свідчити. В історію він увійшов як Іван Хреститель, але його з більшим правом можна назвати Іваном Свідком. Інколи його ще називають Предтечею — це дещо перегукується з терміном «свідок».

Отже, Іванове покликання полягало в тому, щоб свідчити про когось іншого, чіє служіння та статус були набагато вищими та значимішими. І, як пророк, він це чітко розумів: свідомо тримався в тіні, залишаючись у своєму служінні й не приписуючи собі чужих атрибутів та слави. «А це ось свідоцтво Іванове, як юдеї послали були з Єрусалиму священників та Левитів, щоб спитали його: Хто ти такий? І він визнав, і не зрікся, а визнав: Я не Христос. ... Сказали ж йо-

му: Хто ж ти такий? — щоб дати відповідь тим, хто послав нас. Що ти кажеш про себе самого? Відказав: Я голос того, хто кличе: В пустині рівняйте дорогу Господню, як Ісая пророк заповів» (Ів.1:19-20,22-23).

«Я голос того, хто кличе...» — так називає себе Іван. «Він прийшов на свідоцтво...» — каже автор євангельської історії. Він — свідок.

Отже, що означає термін «свідок»? Це — фізична особа, якій можуть бути відомі будь-які обставини, що мають значення для розслідування й вирішення кримінальної, адміністративної чи цивільної справи, і яка викликана для дачі свідчень. Зазвичай під словом «свідок» розуміють свідка в суді, проте це слово має ширше значення. У більш широкому сенсі свідок — це людина, яка була очевидцем якої-небудь події і готова про це свідчити. До виникнення писемності та писаних контрактів свідок був єдиною можливістю засвідчити будь-який юридичний факт.

Нас цікавить визначення «свідок» — це людина, яка була очевидцем якої-небудь події і готова про це свідчити». Іван каже: «Бачив я Духа, що сховався, як голуб, із неба, та зостався на Ньому. ... І я бачив, і засвідчив, що Він Божий Син!» (Ів.1:32,34). Служіння будь-якого пророка завжди мало в собі функцію свідка. Він в словах чи діях доносив до людей те, що бачив чи чув від самого Бога. Покликання Івана було в тому, щоб засвідчити перед людьми, що Ісус — обіцяний Єговою Месія і Син Божий. І він був очевидцем цього як через внутрішнє, так і через реальне, зорове відкриття: «Бачив Духа, як голуба...»

Іванове служіння як свідка не унікальне. Автори Євангелій та новозавітних послань часто називають себе та інших людей свідками подій, які стали підґрунтям християнського вчення. Більше того, Сам Ісус поклав на них цей священний обов'язок: «Та ви приймете силу, як Дух Святий злине на вас, і Моїми ви свідками будете в Єрусалимі, і в усій Юдеї та в Самарії, та аж до останнього краю землі» (Дії 1:8). Фактично, увесь Новий Заповіт написаний на основі особистих свідчень авторів або інших авторитетних свідків: «Через

те, що багато-хто брались скласти оповість про справи, які сталися між нами, як нам ті розповіли, хто спочатку були самовидцями й слугами Слова, тому й я, все від першої хвили докладно розвідавши, забажав описати за порядком для тебе, високодостойний Теофіле, щоб пізнав ти істоту науки, якої навчився» (Лк.1:1-4).

Це ж завдання лежить і на усіх послідовниках Христа.

Ми — свідки. Свідки Бога на землі. Свідки того, що Ісус — Син Божий і наш Спаситель. Що Він через наше народження від Духа Святого живе в нашому серці, є нашим освяченням та життям. І наше завдання — свідчити про Бога іншим. Це і є нашим служінням, нашим покликанням.

І це свідчення набагато ширше, аніж ми звикли до цього терміну в наших церквах. Це не лише усна чи письмова розповідь про явні та яскраві чудеса, що сталися в нашому житті. Не лише історія неймовірного навернення, зцілення від наркоманії чи невиліковної хвороби. Це — свідчення усім нашим життям, поведінкою, відображенням характеру Христа в нашому щоденному поведженні в суспільстві, у якому ми живемо. Це постійна проповідь Євангелії як нашим одновірцям, так і тим, хто ще не познайомився з Христом. Свідчення про Бога повинне стати характером нашого життя, нашої поведінки.

І тут варто згадати антипод свідчення — лжесвідчення. Воно настільки поширене і небезпечне для будь-якого суспільства, що з давніх-давен і до сьогодні є в законодавствах як один із важких злочинів. Дев'ята заповідь Мойсеєвого Декалогу каже: «Не свідкуй неправдиво...»

На жаль, є чимало людей, які з різних причин, свідомо чи несвідомо свідчать неправдиво. Особливо важкі наслідки це може мати при розгляді кримінальних чи цивільних справ, коли від показань свідка залежить чиясь доля, а то й життя.

І це стосується не лише життєвих справ. Не менш важкі наслідки може мати й духовне лжесвідчення. Це коли людина називає себе послідовником Христа, але життям та поведінкою свідчить протилежне. Лжесвідок — це просто брехун, обман-

щик. Якщо християнин живе та поводиться не так, як говорить Євангелія, якщо в церкві святий та праведний, а поза церквою — ні, то він усього на-всього лжесвідок.

Гріхом є і спотворення істини, коли людина живе не так, як проповідує. Часто люди реагують на таку поведінку словами: «Якщо його Бог такий, як він сам, я не хочу такого Бога».

На жаль, іноді бувають випадки, коли віруючі не лише не свідчать про Бога, у Якого вірують, але й відштовхують інших від Нього. Це й можна назвати порушенням дев'ятої заповіді. Неправда — це приховування або спотворення істини. Приховування нашої віри певною мірою є гріхом проти себе й Бога: «Бо хто буде Мене та Моєї науки соромитися, того посоромиться також Син Людський, як прийде у славі Своїй» (Лк.9:26).

Не меншим гріхом є і спотворення істини, коли людина живе не так, як проповідує. Часто люди реагують на таку поведінку словами: «Якщо його Бог такий, як він сам, я не хочу такого Бога». Тим самим людина спотворює образ Бога та Його вчення.

Можна розповідати свідчення про Божі чудеса у своєму житті — і одночасно жити не так, як свідчимо...

Апостол Павло каже до молодого служителя Тимофія: «Будь зразком для вірних у слові, у житті, у любові, у дусі, у вірі, у чистоті!» (1Тим.4:12). Бути зразком, бути свідком — це і є наше покликання як послідовників Ісуса Христа. Це і є нашим служінням та обов'язком. І не лише на словах, але у всьому іншому: «...у житті, у любові, у чистоті, у вірі...»

У книзі Об'явлення читаємо про тих святих, які «перемогли кров'ю Агнця та словом свого засвідчення, і не полюбили життя свого навіть до смерті!» (Об.12:11). Правдиве свідчення — заповідь нашого входу в Царство Небесне й життя вічного з Тим, про Кого ми свідчимо.

Юрій ВАВРИНЮК

Свідчення

Я завжди хотіла мати велику сім'ю. Та, коли була вагітна першою дитиною, дізналася, що в мене негативний резус-фактор. І оскільки в чоловіка — позитивний, то виник резус-конфлікт з дитиною. Лікарі застерігали, що народжувати другу дитину небезпечно і для неї, і для мене. Та все ж я наважилася. Було не без труднощів, але ми пройшли їх із Богою підтримкою.

Коли синок трохи підріс, я стала молитися: «Боже, Ти знаєш, що я хочу мати більшу сім'ю. І якщо Ти бачиш у нашій сім'ї більше діток, ніж двоє, дай нам ще одну дитинку й благослови її народження». Через пів року я завагітніла. Знаючи, що будуть казати лікарі, я боялася ставати на облік. Ще коли я була вагітною другою дитинкою, мені казали, що потрібно переривати вагітність, бо є серйозна загроза моєму життю. Оскільки я почувалася добре, то до 27-го тижня вагітності (часу, коли треба було оформити декретну відпустку) не зверталася до лікарів. Коли я стала на облік, то титр антитіл становив 1:32 (як казали лікарі, при таких антитілах дитинка помирає). Я слухала лікаря, але Бог настільки огоротив мій мозок, що ніби його не чула. У мене на серці був такий мир і спокій, якого не було при жодній вагітності. Я завжди посміхалася, тішилася життям. Цю вагітність переносила найкраще — і в

Які вони — люди, які бачили реальні чуда у своєму житті? Вони звичайні, вони ходять поруч, посміхаються, плачуть, помиляються. Так, вони теж сумніваються, втомлюються, хворіють. І, звісно, що звертаються по допомогу до лікарів. Та якщо Бог промовляє до них, вони міцно вхоплюються за Його слова вірою й готові йти до переможного кінця.

Зазвичай ми з обережністю публікуємо такі свідчення, щоб люди не копіювали дій тих, хто отримав відкриття від Бога чинити саме так. Тому спробуймо правильно розставити акценти, щоб зрозуміти, що нам не обов'язково відмовлятися від допомоги лікарів, від мудрих порад інших людей. Головне — почути від Бога, як повинні діяти саме ми: безумовно вірити, заручитися допомогою друзів чи підтримкою лікарів. Слухаймо Бога, довіряймо Йому — і ми обов'язково побачимо чудо у своєму житті.

цьому бачила Божу підтримку.

Не раз я чула з уст лікаря слова: «Дитина там вже нежива, а скоро помреш і ти». Я ж відповідала: «Я впевнена: Господь зробить чудо». — «Другого чуда не буде», — відповідав він мені, маючи на увазі мою другу дитину.

Зрештою дійшло до того, що лікарі зібрали консиліум і протягом двох годин переконували, що необхідно викликати пологи (тобто на той час фактично вбити дитину), розповідали, якою буде моя дитина, якщо я її народжу. Казали, що в кращому разі (тобто якщо виживу я і дитина) вона буде інвалідом, що я не люблю старших дітей, бо хочу забрати від них усю увагу й присвятити її цій дитині, яка буде неповносправною.

Втомившись від цієї розмови, я, сама не знаю чому, сказала: «А я не вважаю таку дитину інвалідом. Більший інвалід — той, який у повному здоров'ї дожив до тридцяти років,

ніде не працює, п'є і знущується з батьків. Тож тут ще питання, кого треба вбивати: чи ту дитинку, якої ми ще не знаємо, чи ту, яка ось так живе?» Після цих слів головна лікарка аж підстрибнула зі стільця й стала кричати: «Ти не знаєш, що ще з твоїми дітьми буде надалі, що кажеш таке!»

Мене одразу вигнали з кабінету. А згодом я дізналася, що її чоловік пив і дуже бив її. І ці слова дав мені сам Бог, щоб захистити від цього тиску.

На 37-му тижні вагітності аналізи й УЗД показали, що дитина в критичному стані. Не знаю, наскільки це була правда, бо я почувалася добре. Проте лікарі стверджували, що антитіла досягли 1:64 (при цьому, на їхню думку, дитинка вже мала бути мертвою і мій організм починав розкладатися). Мені запропонували кесарів розтин. Знаючи, що це вже нормальний термін для народження дитини, я погодилася, бо не хотіла вступати в ще більшу конфронтацію з лікарями.

«Я вірила всупереч тому, що бачила»

Після розтину дитинку забрали для замінного переливання крові й розмістили в кувезі, сказавши, що в неї немає дихальних і смоктальних рефлексів. За аналізами, в дитини був низький гемоглобін і не було тромбоцитів. Але я мала неймовірний спокій. Не можу сказати, що ніколи до цього такого не відчувала, але в цій ситуації це був якийсь особливий мир, який давав мені впевненість і силу триматися. Коли наступного дня прийшла до тям після наркозу, то одразу пішла в реанімацію (потім робила це часто). Я постійно молилася над тим кювезом, благословляла свою дитину. У серці відчувала, що маю щось робити, але поки не знала, що саме. Сину призначили сильні антибіотики. Коли йому вводили цей препарат, то він не плакав, але його зіниці закривалися, й він ніби непритомнів. Я просила лікарів бути обережнішими з призначенням таких препаратів, що, можливо, треба трохи зачекати — і його організм сам почне функціонувати. Мені сказали, що я не медик, і стали погрожувати позбавленням батьківських прав, як-що я втручатимуся в лікування.

Я не можу сказати, що проти лікарів. Але в цій ситуації Бог провів мене таким шляхом, щоб я була впевнена, що не лікарі зробили чудо в житті нашого синочка, а Він. Бо саме його життя для нас є чудом. Якби лікарі прислухалися до мене, у чомусь погоджувалися зі мною, то я більше б довіряла їм, а не Богові.

У ті дні я молилася: «Боже, я не хочу, щоб моя дитина страждала. Якщо так треба, то Ти можеш його забрати, хоча це буде дуже важко для мене». І невдовзі до мене зателефонувала одна сестра з нашої церкви (її чоловік лікар). Я розповіла про погрози лікарів позбавити мене батьківських прав і про те, що відчуваю, що щось маю робити, але не знаю що. Вона сказала, що буде молитися за мене. І в той же день вона знову зателефонувала й сказала: «Пиши скаргу на Облздороввідділ і прокуратуру, але спершу віднеси її до головного лікаря».

Не знаю, звідки в мене взялася ця сміливість — попри зовнішній страх я відчувала себе впевнено всередині. Я чітко розуміла, що повинна це зробити, тому написала скаргу і від-

несла головному лікарю. Після цього лікарі зібрали консилиум — і дитині відмінили антибіотик. А наступного дня мене перевели в неонатальне відділення дитячої лікарні.

Це було 7 березня. У новій лікарні до мене ставилися дуже обережно, запитували, чи не маю до них претензій. І, на диво, сина залишили біля мене, хоча до того казали, що

без апаратів він не може жити. Я запитала лікарку, чи можна мені його годувати. Вона відповіла, що в анамнезі сказано, що смоктальні рефлекс в дитини відсутні, але дозволила спробувати. «Якщо за цю ніч він не втратить ваги, то ти зможеш його годувати сама», — відповіла вона. Це було ввечері. А вранці я стала свідком чуда — дитинка набрала аж 100 грамів. 8 березня була п'ятниця, і до понеділка нас ніхто не тривожив, я насолоджувалася тим, що ми поруч.

А в понеділок я попросила відпустити нас додому. У той час шкіра сина була жовтого кольору. І лікарі застерігали нас, що йти з лікарні небезпечно. Але я відчувала, що вони виконали свою місію, а Бог буде виконувати Свою. Мені довелося написати відмову від лікування. Лікарі застерігали, що, у кращому разі, я завтра буду знову в них, а в гіршому — на кладовищі.

Коли ми приїхали додому, то радості не було меж. Але потім у серці став закрадатися сумнів, бо колір шкіри дитини ще був не таким, яким мав бути. Та я знала: якщо я буду про це думати, то вдома мені нема чого робити — треба збиратися і йти на-

зад у лікарню. Тож я просила в Бога підтримки, включала християнську музику, проповіді, співала, молилася, щоби Бог зміцнив мою віру й допоміг діяти правильно, щоб Його ім'я в цьому не знеславлювалося, а прославлялося. І через три місяці лікар-педіатр сказала мені: «Я не знаю, як це трапилося, але твоя дитина повністю здорова».

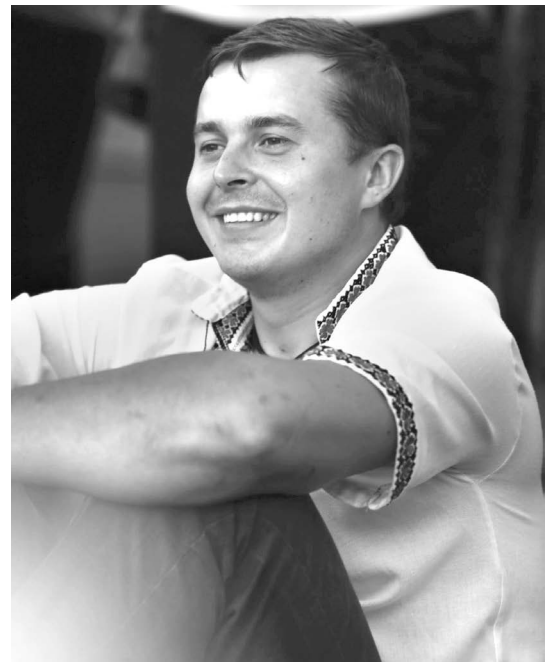
На сьогодні нашому Даніку вісім років. Це здорова, життєрадісна дитина. Я впевнена, що це Божа милість, бо з такими медичними показниками, як мені казали лікарі, в Україні не народила ще жодна жінка.

Аналізуючи цей шлях, згадую, як минув етап емоційності й мені потрібно було перейти до повсякденної віри. Були моменти, коли треба було вірити всупереч тому, що я бачила. І це було нелегко. Але я знаю, що саме Бог давав мені силу проходити цим шляхом. Якби я сприймала цю ситуацію розумом (слова про аборт, інвалідність чи позбавлення батьківських прав ще й дотепер звучать для мене дуже неприємно) — то нічого б у мене не вийшло.

Бог працював і в серцях лікарів. Я розумію їхню поведінку, бо вони знали всі діагнози й наслідки. Їм було важче довіряти Богові. І здоров'я моєї дитини стало для них справжнім чудом. Дуже явною була розбіжність між тим, що довели вчені, і тим, що відбулося в реальності.

**Галина ГРИБОК,
м. Луцьк**

Мирослав ГЛОВАЦЬКИЙ: «Пишіть свої плани олівцем»

Я народився в багатодітній сім'ї на Волині, у с. Ветли. Це — глибоке Полісся. Відверто кажучи, ми не були забезпечені всім необхідним для життя. Сім'я постійно переживала утиски. Я, віруючий у четвертому поколінні, вже менше цього зазнав, але мої предки — набагато більше. Дідусь сидів у Сибіру за проповідь Євангелії. Готували документи, щоб посадити батька, але, дякувати Богу, Радянський Союз розвалився.

Коли виріс, у мене було величезне бажання — залишити Україну й поїхати туди, де добре всім. І я реалізовував це бажання. Коли одружився, ми з дружиною прийняли тверде рішення — їхати в Сполучені Штати на постійне місце проживання. Подали на візу біженця, маючи всі підстави, — нам просто не повинні були відмовити. Спокійно йшли в консульство, майже на 100% впевнені в позитивному результаті. Але це були наші плани, а в Бога були трохи інші. І наступного дня чуємо: «Вам — відмова». Приїхали...

Мабуть, із земної точки зору це була найбільша долина в моєму житті. Але з духовної точки зору це було найбільше благословення в моєму житті. З того моменту пройшло 19 років, і вже років 10 я дякую Богу, що не поїхав до Штатів. Коли Бог починає реалізовувати Свій план у твоєму житті, ти про-

сто піднімаєш очі до неба й кажеш: «Боже, дякую Тобі, що Ти ведеш мене саме так!»

Ми повернулися додому, не знаючи, що робити, як далі жити... Родичі, які нас викликали, наполягали на тому, щоб ми знову подавали документи, бо це якась помилка. І ми знову їдемо в Київ. Але в цей момент у Київ прибув перший автомобіль, обладнаний як медична клініка, приїхала американка Ненсі Веспетал, яка не знала українських законів і потребувала допомоги. І ми з нею зустрілися. Вважаю, що це була не випадковість, а Божий план. Хоча тоді ще цього не розумів.

Ненсі Веспетал попросила нас із дружиною допомогти їй зареєструвати організацію для благодійної діяльності. Це був початок Християнської мобільної медичної команди. Процес реєстрації пройшов на диво швидко — він тривав рівно один тиждень. Але тоді ми думали, що тільки допоможемо оформити реєстрацію — і поїдемо в Америку. Подали на переапеляцію — і знову відмова. І в той момент зрозуміли: на це немає Божої волі. Ще коли йшли в консульство, ми з дружиною домовилися: помолимося, щоби була Божя воля. І вийшовши — не розуміли її, але знали, що це вона. Боротьба в нас була ще близько року — коли ти розумієш, що це Божя воля, але не можеш її прийняти, тому що хочеш іншого.

Тепер я завжди кажу молоді: «Пишіть свої плани олівцем!» Чому? Бо вам доведеться їх стирати. Для вас Бог має особливий план. Який — ви поки що не знаєте. Тому не пишіть ручкою, щоб не довелося виривати листки, доклеювати нові... Краще олівцем — і то не надто натискаючи. Щоб потім можна було витерти й написати щось інше.

Хочу поділитися думками про кроки віри, тому що це є основою мого життя. Усвідомлюю, що без віри я не був би керівником ХММК і не знаю, де взагалі був би. Тільки вірячи в те, чого не можеш зрозуміти, ти зможеш чогось досягнути.

Написано: «Увірував Авраам Богові, і це йому залічено в праведність». Ми ж усі хочемо бути праведними, правильними, оправданими, правими. Тоді ця праведність має базуватися на вірі. Власне, так було в житті Божого мужа. Як ви думаєте, чи легко було йому лишити свій дім, рід і піти кудись — навіть невідомо куди? Якщо я їхав у Штати, то знав, до кого їду, у якому аеропорті маю приземлитися... Бог сказав Аврааму: «Підеш у землю, про яку Я тобі скажу». Тобто пізніше скажу, але ти вже маєш вийти, зробити певні кроки. Не думайте, що Бог вам відкриє відразу повну картину. Він буде відкривати її поступово, у міру кроків віри, які ви робитимете. У Посланні до євреїв сказано: «Догодити без віри не можна». Якщо хочемо догоди-

ти Богу, все має базуватися тільки на нашій вірі.

Як же впевнено рухатися до своєї цілі, точніше — до Божої цілі? Потрібно робити кроки віри. Кроки, не стрибки. Часто молоді хочеться робити стрибки. Але стрибками нічого не вийде. Має бути впевнений помірний, але твердий крок. Часто хочемо отримати все і відразу. Але ми ще просто не готові до того, чого хочемо. Можна не дострибнути, можна перестрибнути, а можна просто впасти й зламатися. Щоби бути успішним, необхідно пройти певну кількість сходинок. Спочатку — перший клас, потім — другий, третій... Рік за роком, крок за кроком. І атестат дадуть тільки через певну кількість кроків. Тому, якщо хочемо бути фахівцем у своїй галузі, то робимо кроки. І це вимагає часу.

Уявімо просту життєву ситуацію: хлопець закохався в дівчину й хоче створити сім'ю. Що він робитиме? Мабуть, отак: побачив, підійшов і зразу: «Йди за мене заміж!» Але так ніхто не робить. Чому? Бо це дуже ризиковано. Тому є певні етапи — спочатку знайомишся, починаєш діалог, потім дістаєш номер телефону... І так крок за кроком — до мети.

Для чого ж взагалі потрібна віра? Я розподіляю віру людей на три категорії. Перша категорія людей вірить, що одного дня вони помруть. Коли запитуєш: «А що буде після смерті?», відповідають: «Ми не знаємо». Тому їхня віра — тільки до смерті. Друга категорія вірить, що після смерті вони прийдуть на Божий суд. Бо так вчать у церквах або хтось їм сказав, або самі прочитали в Біблії. Вони від-

повідають: «Ми станемо перед судом, і що заслужили — те нам буде». Третя категорія — ті, хто вірить у Царство Небесне. Їхня віра проходить понад смерть, суд і сягає аж Царства Небесного.

Людям, які вірять до смерті, я кажу: «Не хочу вас розчаровувати, але зрозумійте одну річ: до смерті доживуть навіть ті, хто ні в що не вірить, і вони так само помруть». Тим, хто вірить у суд, кажу: «На суд прийдуть навіть ті, хто не вірить у Бога». Не обов'язково вірити, щоб померти, не обов'язково вірити, щоб прийти на суд. Це станеться в будь-якому разі. Але в Царство Небесне потраплять ті, хто вірить у Царство Небесне, і чия віра сягає Царства Небесного.

Щоб досягнути Царства Небесного, необхідно робити кроки віри, мотивувати себе. Так само, щоб чогось досягнути в земному житті, необхідні кроки віри. Без цього ніяк. Бажаю вам мати віру, яка сягає Царства. Бажаю досягнути цілей Божих у вашому земному житті. Не бійтеся долин. Коли колосок падає на землю — це не завжди означає, що він пропав. Він може прорости й принести багато плоду. Коли здається, що в житті вже нічого не вийде і це повний крах, то, можливо, Бог просто дав вам можливість полежати й відпочити, щоби потім устати й почати щось нове!

Не розчаровуйтеся, коли щось іде не за вашим планом. Завжди пам'ятайте — є Божий план для вашого життя. Головне — його зрозуміти й реалізувати. Як це вдається

мені — просто вірою. Я за спеціальністю — інженер. І часто запитують: «А що інженер робить у медичній команді?» Логічне запитання. Я й сам не знаю, як так склалося. Але професія мене виручає дуже часто — тому що ми маємо справу з обладнанням, із технікою. Коли навчався, я навіть гадки не мав, де працюватиму. Але Бог передбачив, що в медичній команді має бути інженер.

Будьте вірні в малому — і Бог поставить над великим. Своє служіння я починав водієм. Під час перших поїздок просто допомагав переносити важкі речі. Це все, що я робив. Але пройшов час — у 2002 році я був водієм, а в 2009 став керівником організації. Бог побачить твою вірність на тому рівні, на якому ти перебуваєш, і допоможе зробити наступний крок. І коли будеш вірний у наступному кроці — буде ще один, і так до самої цілі. Чи то в навчанні, чи в служінні, чи в роботі — просто будьте вірні. Не сидіть на заняттях, щоб просто відсидіти урок — будьте кращими студентами. Коли прийдете на роботу, буде важко, але ви станете кращими працівниками. І згодом кращих працівників поставлять керівниками.

Youth Motivation Forum – 2019
Асоціація Євангельських
Студентів

Обдаровані — щоб служити

Василь ПОПУДНИК

На жаль, є в церкві діти Божі — вони законні діти, які пройшли всі процедури усиновлення, народженні згори, спасенні, але часто мають неправильний погляд на своє служіння, на свою місію в церкві. Інколи запитуєш брата чи сестру:

«Що ти маєш робити в церкві? Як треба служити Господу? Яке твоє завдання, ціль, призначення?» Один одне скаже, другий — інше, а третій ще якимось по-іншому.

Спробуємо описати світогляд, який повинен мати християнин. Бо саме світогляд, тобто те, як людина мислить, є її рушійною силою. А наші діла — результат нашого бачення. Коли людина правильно бачить, вона правильно буде й діяти. Змініть думки людини — і ви зміните саму людину. «Покаяння» з грецького означає «зміна мислення». Коли людина переживає справжнє покаяння, у неї змінюється перш за все ставлення до гріха.

Духовне життя — результат народження згори

Після народження згори, звісно ж, продовжується наше фізичне життя. Ми й далі залишаємося татом, мамою, чоловіком, дружиною; працюємо, їмо, спимо, фізично розвиваємося. Ким були — тими й продовжуємо бути. Але народження згори дає нам розуміння, що в нас залишається гріховна природа. Де була гріховна природа до відродження? По суті, вона була переплетена з фізичним життям. Якщо взяти ненароджених згори людей, вони ніколи не можуть розділити, де гріх, а де життєва позиція. Випити — це гріх чи це свято, гарно проведений час? Вони хваляться гріхом, пишуться тим, яка була гулянка. Тобто про яке питання гріховної природи може йтися, якщо вони не можуть відділити гріх від фізичного життя. Але коли людина народилася згори, вона розуміє — «у мене є гріховна природа».

Ну й обов'язковий результат народження згори — це духовне життя. Поки людина не отримала відродження, не жила духовним життям, вона була духовно мертвою. Максимум, чого вона могла досягнути — це релігійність: обряди, звичаї, передання.

А в переродженого християнина починається боротьба між двома природами — відродженою і гріховною. Він народився згори, у нього розпочалося нове духовне життя. Що далі? Тепер отак, як колись при фізичному народженні, має бути рух угору, має бути ріст. Має бути духовний розвиток, ми повинні приносити плоди духа. Біблія каже: «Немов новонароджені немовлята, жадайте щирого духовного молока, щоб ним вирости вам на спасіння» (1Петр.2:2). Це один зі складників духовного життя або теми нашої розмови — світогляд.

Але, на жаль, часто буває, що роки минають, але нічого не змінюється. Віруючих закликають до освячення, очищення, духовної зрілості, а проблема з плодами духа, проблема з духовністю залишається. Проповідники закликають на зібраннях виходити наперед тих, хто хоче освятитись, закликають не грішити. Звісно, це треба робити, бо гріховна при-

рода в нас буде аж до смерті. Але це не основне, на що церква повинна звертати увагу. Хоча й дуже важливе, бо треба мати святість.

Основне завдання — навчитися впливати

Духовний розвиток — це основа основ. Це те, що захищає й зберігає наше життя. Але це не єдина мета, на якій має зосередитися церква. Це лише певний етап — початковий, важливий. Наступне, що потрібно, — і це стосується всіх — має прийти розуміння, що я особисто (не пастор, не диякони, пресвітери чи інші брати та сестри) маю служити. Далі кожна людина повинна запитати себе: «Що особисто я маю робити, чим служити?» Ми зобов'язані відкрити ті дари, які дав нам Господь.

Запам'ятайте: кожен має дар, хтось має декілька — і завдання в тому, щоб їх виявити. І коли ви відкриваєте свої дарування (або, іншими словами, знаходите своє покликання), ви маєте «опуститися вниз», у світ — не для того, щоб грішити, а служити йому.

Проблема наших церков — це пасивність, сидяче християнство, коли люди приходять у доми молитви, зазвичай у неділю, відсиджують півтори-дві години — і йдуть. І так роками. Це неправильно. Кожен християнин повинен вести активну діяльність у церкві. Кожен має відповідати за певний напрямок. Тобто, коли вас спитати: «Сестро, за що ти відповідаєш в церкві?» — ви маєте сказати: «Я відповідала за це...», чи «Беру участь у цьому...», чи «Моя місія така...»

А кінцева мета цього — навчитися впливати на оточення своїм покликанням. Коли ви знайшли дар і реалізовуєте його, то починаєте служити невірющим людям, щоб вони отримували народження згори, ставали частиною Тіла Христового — і так аж до підхоплення Церкви.

Хтось у церкві має дари приводити грішних людей до спасіння. Хтось — дари зрощувати тих, які прийшли зі світу в церкву, а хтось — допомагати тим, хто в церкві, знаходити свій дар. Якщо ми застрягли на процесі освячення, досягнення духовної зрілості й не рухаємося далі, то ми залишаємося духовними немовлятами

або незрілими християнами. Таких Біблія називає тілесними, не духовними, тому що духовний, досягнувши чогось, рухається далі.

Як виявити й реалізувати свій дар?

У Біблії, у Посланні до филип'ян, 2:13, написано: «Бо то Бог викликає в вас і хотіння, і чин за доброю волею своєю». Тобто Бог викликає у нас бажання і дію. Якщо я кажу: «Я щось хочу», то чие це бажання? Мое — бо я хочу цього. А згідно з цим текстом — те, чого я хочу, відповідає волі Господа. Це не мій принцип — Бог викликає у вас хотіння і чин. Тобто якщо у вас з'являється до чогось бажання — і ви починаєте його реалізовувати, то, можливо, це і є воля Божа для вас, Боже покликання і те місце, де Господь хоче вас бачити.

Є принаймні три показники, які визначають істинність покликання: це внутрішнє відчуття, показник вчинків і зовнішня оцінка. З чого все починається? По-перше — це бачення напряду служіння. Коли Господь до чогось кличе, вам часто в очі, в думки впадає певна ділянка служіння. Люди мають духовні, душевні й фізичні потреби, і дари діють у цих трьох сферах. Наприклад, Бог вас кличе на місіонерство, служіння нужденним, молитовне або ж матеріально-фінансове служіння. І коли ви чуєте про це, воно вас захоплює, викликає бажання змінити щось у певній сфері.

Якщо у вас немає бачення сфери служіння, то виникає питання: чому? Коли я стою і дивлюся вниз, то скажіть, що я бачу? Лише те, що під ногами — свої проблеми, роботу, турботу про сім'ю. Колись Ісус сказав: «Підніміть ваші очі й подивіться!» Тому якщо ви не бачите ділянки служіння, якщо ваші очі не фокусуються ні на чому іншому, крім щоденних турбот, то підніміть очі — і Господь вам покаже, де ви можете реалізуватися.

Потім виникає бажання — вас починає приваблювати певна праця, вам хочеться це робити. Коли є бажання — це перший сигнал, що Бог кличе вас до цієї діяльності. Далі — ви починаєте це робити (наприклад, пробуєте якимось послужити нужденному, засвідчити, кудись по-

їхати, слово сказати, комусь допомогти, когось просто вислухати). Коли ви починаєте робити, дуже важливо наступне — внутрішнє відчуття задоволення, ви відчуваєте велике блаженство, внутрішній підйом, щастя — ось є заради чого жити. Коли ви не робите цього, то відчуваєте вину, ваше серце сумує, що ви це не зробили, хоч і була можливість. Людина, яка не має цього покликання, не відчуває осуду.

Помилки обдарованих

Розгляньмо деякі помилки обдарованих. Перша помилка, яка дуже поширена в наших церквах, — брати і сестри не знають і не використовують свій дар. Тому моя порада для вас: якщо ви не знаєте, який ваш дар, або ж у вас є талант, але ви не знаєте, що з ним зробити, згадайте притчу про таланти. Ідіть до грошомінів і скажіть їм: «Ось я знаю, що я маю талант, але не знаю, що з

ють: вони і штукатури, і плиточники, і будівельники, і ким тільки не є. Переконали, що церква має гідно дбати, щоб служитель був постійно в церкві. Нам потрібні хірурги-професіонали. І їх ми шукаємо, коли маємо проблеми зі здоров'ям. Коли треба «оживити» автомобіль, то шукаємо такого слюсаря, який грудку металу на колеса поставить. Тобто в кожній галузі нам потрібен професіонал. Та якщо ми хірурга-професіонала змусимо ремонтувати автомобіль у майстерні, а слюсаря з його інструментами поведемо в операційну — яким буде результат? І там не піде, і там не поїде. І ми скажемо: «О, поганий лікар, поганий слюсар». Вони не погані — вони просто взяли не за свою справу. Але чомусь у церкві немає такого розуміння.

Ми помиляємося також, коли думаємо, що служити — значить щось робити в домі молитви, зокрема на сцені. Не всі дари можна реалізувати в стінах дому молитви. Якщо вам Бог дав служіння вчителя, звичайно, ви будете його реалізовувати переважно в церкві. Але якщо ви покликані до служіння милосердя — на сцені його аж ніяк не реалізуєш.

Наступна помилка — це зловживання або використання дару в корисливих цілях. Петро пише: «Тож благаю між вами пресвітерів... пасіть стадо Боже, що у вас, наглядайте не з примусу, але добровільно по-Божому, не для брудної наживи, а ревно, не пануйте над спадком Божим, але будьте для стада за взір» (1Петр.5:1-3). Павло також пише: «Багато бо є неслухняних, марнословців, зводників, особливо ж з обрізаних, їм треба уста затуляти: вони цілі доми баламутять, навчаючи, чого не належить, для зиску брудного» (Тит.1:10—11).

Виходить, даром можна зловживати. Наприклад, учитель зловживає даром, якщо вчить ради вигоди, переслідуючи якісь корисливі мотиви, якщо вчить, досягаючи не Божих цілей, якщо вчить єресі. Дар, який він має, функціонує, але неправильно.

Як може зловживати даром людина, яка подає? Не подавати або подавати в свою кишеню, або з певною вигодою для себе, або не стільки, скільки хоче Господь. Люди, наділені даром подавання, мають здібність

Тобто той, хто не має того дару, що й ви, пройде мимо служіння, яким зайняті ви, не тому, що він гірший чи менш духовний, а тому, що бачить щось інше, його серце судить за інше, чого він не зробив.

Тепер, коли ви починаєте це робити, люди отримують збудування, позитивний результат, який може зростати від нуля до безкінечності. Людям може бути цікаво, вони можуть отримувати через ваше служіння допомогу, відкриття, можуть змінюватися, каятися або зцілюватися.

Після того, як ви почали служити, включається й зовнішня оцінка. Церква й служителі починають визнавати ваш дар: вас, наприклад, можуть благословити в церкві на служіння або навіть рукопокласти, тому що люди бачать і визнають ваш дар.

Але це ще не все. Далі має бути розвиток служіння. І це ще не все — ви маєте передати своє служіння. Часто стається так: Бог покликав — і людина одразу рветься вперед. Проте не слід поспішати. Варто бути постійним у праці й дочекатися визнання й зовнішньої оцінки.

ним робити. Ви в курсі. Поможіть!» І все, що вони вам скажуть, — робіть, поки вам не прийде ідея щодо того, що ви можете і без них робити в служінні Богу.

Наступна помилка — це відокремлення особистого духовного життя від служіння. Наше духовне життя й служіння мають розвиватися паралельно. Духовне життя — це наше освячення, духовний ріст, плід Духа. І разом із цим у нас мають бути дари, покликання, плоди служіння. І, що дуже важливо, нам треба берегти освячення, не допускати гріха, тому що, якщо ми не будемо пильнувати й допустимо певні негативні речі, духовне життя зупиниться — і потім це відіб'ється й на служінні.

Наступна помилка — це використовувати дар не відповідно до його призначення. Ось дуже простий і банальний приклад. Є п'ять професій: хірург, слюсар, учитель, комп'ютерщик, пастор і п'ять робочих місць — операційна, майстерня, школа, комп'ютерний клас і церква. Не складно визначити, де кожен із них повинен працювати. Але деколи наші пастори де тільки не бува-

заробляти гроші. Для чого Бог дав їм цей дар? Щоб у церкві завжди були фінанси. Тобто ти будеш мати можливість заробляти великі гроші. Але не для того, що міняти машини, хати, їздити по світу, одягатися в дорогий одяг. Бог дав цей дар, щоб у церкві були гроші. Тобто я працюю, збільшую заробітки, щоб більше принести в церкву. Так, ця людина й сама буде їздити на «мерседесі», але її світогляд має базуватися на твердженні: «Я не працюю лише для себе, а я працюю для того, щоби більше принести в церкву. Я працюю для того, щоби більшу принести користь». І така людина, яка має цей дар, повинна приносити у церкву не десятину. Десятинна — з пенсіонерів, простих робочих, а від того, хто має це дарування, хто вмів заробляти немалі гроші, Бог очікує більшого.

Тому написано: «Хто подає — у простоті». Бо й милосердствуючи — можна зловживати, головуючи — теж можна зловживати.

Ще одна помилка — це занедбання або незадоволення особистим даром. Павло пише: «Не зане-

дбуй благодатного дару». Від людей, яким Бог дає певне покликання, іноді можна почути: «Чого я це маю? Чого це мені Господь дав цей дар? Чого я цим повинен займатися?» Але це питання не до людей, тому не будьте байдужими, легковажними, не будьте незадоволеними. Значить, Бог бачить, що ви можете це робити.

І остання помилка — це передчасне або невчасне використання дару. Мойсей почав реалізовувати своє покликання, коли йому було сорок років. Але Господь показав йому — ще не час. Саулу було сказано: «Почекай!» А він не дочекався, невчасно скористався своїми повноваженнями. Господь зупиняє й апостола Павла, який після навернення одразу рветься проповідувати. Господь каже: «Почекай, почекай! Ще ні! Прийде час! І не Єрусалим!» А він показує Христу: «Та, Господи, та я можу. Тут, для євреїв!» А потім десять років у Тарсі — і ми не знаємо нічого про те, що там робив Павло. Аж потім його знаходить Варнава. І далі він починає рухатися у своєму покликанні.

Як добре, що цар Давид дочекався, коли його вибрав народ, коли він був помазаний над всім Ізраїлем (це було його третє помазання; уперше його помазав Самуїл бути царем, потім він був помазаний царем над Юдеєю). І наш Господь усе робив вчасно. Йому кажуть: «Вина нема!» — А він: «Не прийшов мій час!» Потім приходять у дім Марії та Марти, коли Лазар був чотири дні як похований. Коли він воскресив дочку Яіра, то вона ще, може, тепла була. Коли воскресив сина вдови, то від смерті декілька годин пройшло. А в Лазаря почався процес розпаду. І Марта каже: «Господи, якби Ти був тут, якби Ти вчасно прийшов, то він би не помер. Ми ж тебе попереджували ще тоді, коли він лежав хворий. Ти прийшов — він уже чотири дні в гробі!» Але Господь прийшов вчасно!

Тому ми маємо ті дари, які дав нам Господь, і дав саме нам. Виявляймо їх, реалізуймо і не робімо помилок, щоб і наше життя, і наша церква були благословенними.

Місіонерськими стежками

Зміни в житті людей

Кожен, хто бував у місіонерських поїздках, жив і служив на місіонерських точках, знає, що місіонерські будні відрізняються від захоплюючих книг та фільмів про місіонерів, сповнених карколомних пригод та неймовірних чудес. Проте життя кожного, хто служить, насичене простими зустрічами й маленькими перемогами, під час яких серце наповнює Божою благодаттю. Адже Бог — там, де годують голодних, лікують хворих, втішають засмучених, благовістять зламаним. Пропонуємо вашій увазі добірку саме таких коротких буденних свідчень із останніх листів місіонерів «Голосу надії».

Нещодавно відвідали одну бабусю, яка виховує двох дітей, яких залишила мама (хлопчику — 6 років, дівчинці — 8). Вона розповіла, як їй тяжко, як часто не вистачає коштів. Ми допомогли одягом та взуттям, купили дітям у школу канцелярії. Бачили сльози в очах бабусі... Як прийшла весна, за допомогою до нас звернулися літні люди, щоб допомогли приготувати землю до посіву. Іншій жінці допомогли продуктами — вона захворіла на тяжку форму пневмонії й не могла сама піти до магазину. А рідні не захотіли відвідати, боячись ковіду. Після того, як видужала, жінка розповідала, що цей пакет із продуктами практично врятував їй життя. Через такі прості речі люди бачать, що Бог дбає про них.

Олександр Слобода, Полтавська область

Продовження рубрики на с. 22

Продовження, поч. на с. 21

* * *

Дякую Богу, що можу бачити, як світяться очі людей, які приходять до Господа. Ось остання історія. Родичка одної сестри попросила приїхати в Рівне, помолитися за молоду жінку з хворим серцем, у неї мала бути операція. Я з ще одним братом поїхав за 200 км до людини, яка мала почути про Ісуса Христа. Побачили жінку — змучену, худу, у стражданнях. Ми засвідчили їй про чудеса, зцілення, які відбулися в нашому житті. Після бесіди запропонували покаятися. Ставши на коліна, вона прийняла Господа. Помолитися за її зцілення. Потім дізналися, що її чоловік був категоричним противником віруючих. Але коли дружина захворіла й хотіла піти до мами на молитву, сказав: «Не йди до мами, а хай служителі приїдуть до нас, я теж хочу почути слово Боже!» Чоловік перебуває в алкогольній залежності, та коли слухав Євангелію, у нього текли сльози — витирає, а вони течуть. Ми побачили в їхньому домі безвихідь. Сім'я страждає не тільки від хвороби, а й від гріха, сварок, непорозумінь, образ. Вони мають двох дітей — маленьких хороших

хлопчиків. Від'їжджаючи, ми їх благословили трішки матеріально, і це їх вразило, бо вони хотіли навіть повернути нам за пальне. А на другий день, я почув, що той чоловік шукає місцеву церкву в Рівному.

**Василь Перепелиця,
Хмельницька область**

* * *

На початку квітня, коли вночі ще були морози, зателефонував один зі служителів церкви, який працює в таксі. Він побачив двох жінок на виїзді з міста, які спали на купі листя за автобусною зупинкою. Я зустрівся з ними, і виявилось, що це мама 60-ти років і дочка 35-ти років. Вони втратили в Харкові квартиру, а тепер йшли з православного монастиря, планували їхати в Росію. Ми привезли їх у дім молитви, дали можливість помитися, нагодували й поклали спати на матрацах у залі. Хоча це не дуже правильно давати нічліжку в церкві, але поки що немає іншого місця. При церкві вже живе один бездомний, він став членом церкви, дивиться за господарством і порядком. Наступного дня ми відвезли цих жінок в будинок милосердя.

Володимир Гладкий, Сумська обл.

* * *

Під час благовістя в м. Сколе один чоловік підійшов до мене й пожалівся, що він уже змучився від свого способу життя. Я запропонував йому звернутися до Бога. Він згодився, і ми разом молилися. Чоловік визнав Ісуса Христа як особистого Спасителя. Для мене це чергове свідчення Божої слави й сили під

Будемо розповідати про славу Господню...

ЩОБ ЗНАЛО ПРО ЦЕ ПОКОЛІННЯ МАЙБУТНЄ...

і покладали на Бога надію свою.
Псалом 78

ЗАПРОШУЄМО
на конференцію
християнської місії
«ГОЛОС НАДІЇ»

16-17 липня 2021 р.
Початок о 18.00

усіх небайдужих до місіонерського служіння

конференція відбудеться за адресою:
вул. Дубнівська, 1в
с. Підгайці
Волинська обл.

Церква «Спасіння»

Не раз телефонують невоцерковлені люди, просять, щоб їх відвідали, у чомусь допомогли. Зокрема ми відвідуємо двох літніх жінок, одна з яких ходить на милицях. Їм немає більше до кого звернутися, завжди просять, щоб їх не лишали. Інша жінка звернулася за допомогою, бо не було чим обігрівати хату. У неї інвалідність, а сину зробили операцію, і немає кому про них дбати. Привезли їм причіп дров. Вони мають бажання ходити до церкви. Ще одна літня людина зателефонувала й попросила порубати дрова. Поки рубали, спілкувалися про віру в Бога. Також відвідали 15 сімей із продуктовими наборами для них. Заходячи в дома, жахалися, як люди можуть жити в таких умовах. У деяких хатах немає підлоги, а просто земля, і ніяких умов...

**Микола Шмига,
Луганська область**

Був один хлопчик, що потребував взуття, і ми знайшли для нього теплі черевики. Привезли їх йому на недільну школу, але з ним прийшов друг, який мав такий самий розмір ноги і йому теж потрібне було взуття. І Владик без вагань віддав ці черевики товаришу, а потім увесь вечір дуже радів за друга. Він був щасливий, що міг поділитися. А нам вдвічі приємно, що діти такі щедрі.

**Тетяна Маринич,
Полтавська область**

час проповіді Євангелії на вулиці. У м. Тлумач побачив на лавці одного чоловіка, і по ньому було видно, що хворий. Коли розговорилися, він сказав, що в нього рак горла й недовго лишилося жити. Чоловік почув Боже Слово, і ми разом в молитві звернулися до Господа. Він прийняв Ісуса Христа як особистого Спасителя. Слава Богу!

**Ярослав Гур'єв,
Львівська область**

Нещодавно ми провели служіння для людей, які звільнилися з ув'язнення. Запросили братів, які колись також мали проблеми із законом, вони свідчили про Бога у своєму житті. Двоє людей покалися. Вони ще не покинули своїх гріховних звичок, але відвідують богослужіння. Ми кардинально змінили підхід до соціального служіння. Тепер надаємо всім, хто звертається, одноразову допомогу. Далі, якщо люди хочуть, щоб їм допомагали, пропонуємо укласти угоду про співпрацю, де чітко прописуємо умови. Ми зі свого боку пропонуємо продуктові набори, одяг, допомогу з відновлення документів, наведення порядку в домі, пошуку роботи тощо. Вони у свою чергу мають щонеділі відвідувати богослужіння, покинути вживати алкоголь тощо. Якщо люди не дотримуватимуться угоди, будемо припиняти співпрацю. Таким чином ми відсіваємо тих, хто не бажає змінювати спосіб життя.

**Валентин Моїсеєнко,
Дніпропетровська область**

Продовжуємо заводити знайомства з новими людьми, будуємо стосунки, служимо. Одна з таких сімей — бабуся й онук. Її 34-річна дочка у зв'язку з фінансовими обставинами пішла служити за контрактом. І щось там пішло не так — жінка самовільно покинула армію (подробниць не знаємо). Якийсь час бабуся власними силами годувала 12-річного онука — чіплялася за будь-яку роботу, працювала в людей на городах, іноді їх підгодовували сусіди. В якийсь момент вона звернулася до нас, ми стали підтримувати продуктами, як

Регулярно відвідую неблагополучні сім'ї, у яких є діти з інвалідністю, стараюся підтримати їх словом і ділом. Завожу підгузки, зубні щітки та пасти, шампунь, мило, продукти. В одній сім'ї, коли запропонував звершити молитву, на моє здивування, мама та двоє маленьких синів швидко стали на коліна, почали дякувати Господу. Це була коротка, але справжня молитва людей, які втомилася жити під тягарем гріха. Один із цих хлопчиків попросив, щоб я привіз їм хоч якусь каструльку, кажучи: «У нас нема навіть чай у чому зварити!» Це неможливо слухати без сліз. Зі мною був ще один брат та мій старший син, ми заплакали...

Сергій Ярус, Полтавська область

могли, молитися за цю сім'ю. Спілкувалися з дочкою, багато говорили їй про Ісуса Христа, допомагали. Зрештою її оштрафували на 10 тис. і звільнили зі служби. Але ця ситуація привела жінку до покаяння. Вона стала відвідувати наші богослужіння. Розповідала, що дуже розчарувалася в житті, приходили думки покінчити собою... Але тепер поступово Бог зціляє її душу.

**Володимир Зіньков,
Луганська область**

У рамках послуги патронатного вихователя, в нашу сім'ю поселили двох дітей із однієї неблагополучної родини (хлопчик — 14 років і дівчинка — 4 роки), тому наш звичний життєвий графік трохи змінився. Додалося клопотів і внаслідок шкільного дистанційного навчання — в таких умовах доводиться бути і в якості вчителя, і вихователя, і батька. Але головне наше завдання — забезпечити необхідне виховання, якого діти не мали у своїй родині. Вони разом з нами відвідують церковні богослужіння, готуються брати участь у дитячій програмі. Спочатку було важко залучати їх до сімейних богослужінь, але тепер спостерігає-

мо, як Господь їх змінює. Один раз на тиждень діти зустрічаються зі своєю мамою в нашій присутності. Це дуже непросте але благословенне праця. Молимося за спасіння цієї родини, щоб діти могли повернутися додому.

**Тарас Герасимчук,
Дніпропетровська область**

У кінці лютого до нашого дому прийшов молодий чоловік і попросив допомогти його знайомим, які потрапили в складні життєві обставини. Приїхавши за вказаною адресою, ми були вражені. Двоє рідних братів 40 та 43 років восени поховали маму, живуть удвох у старенькому будинку, один із них — хворий, не встає з ліжка. А причина всього — любов до спиртного. Старший брат закінчив школу з золотою медаллю, мав гарну роботу, але все втратив через алкоголь. Менший брат довгий час працював у поліції, але також через залежність втратив роботу та ще й здоров'я. Ми регулярно їх провідуємо, приносимо їжу, розповідаємо про Бога та молимося.

**Олександр Устимчук,
Сумська область**

«Зробіть своє життя таким, щоб кожен день хотілося прожити, а не пережити»

«Місіонер — це людина, завдяки якій у життя інших людей приходять зміни», — цей вислів належить Едуарду Сівцю — місіонеру й викладачу теології. У серпні 2014 року він з сім'єю переїхав із Хмельницького до Західної Кенії. Коротко відповідати друзям на постійні питання: «Як там у Кенії?» — неможливо, тож Ед створив свій відеоблог «Peripatetic» про життя в Африці, який зробив чоловіка відомим в Україні й не тільки. Наприклад, із термосом завареної кави місіонер прийшов на славнозвісні кавові плантації, з яких щороку експортують тонни елітних зерен. Та виявилось, що люди, які все життя вирощують каву й знають усе про догляд за цими кущами, ніколи її не пили, бо їхній традиційний напій — чорний чай з молоком. На каву африканці відреагували негативно. А відео набрало 50 тис. переглядів всього за один день. Також Ед у своїх блогах розповідав про те, як збирають урожай на елітних чайних плантаціях на висоті 2200 м над рівнем моря; про те, як місцеві жителі виловлюють з нір термітів, імітуючи ударами палиць об землю звук дощу; про те, як українські місіонери організовують навчання для кенійських дітлахів тощо. Гасло Еда: «Зробіть своє життя таким, щоб кожен день хотілося прожити, а не пережити!» А ще він традиційно радить підписникам: «Бережіть нерви, бо на них ще грати!»

— Раніше ви буди відомі як молодіжний служитель, викладач богословських дисциплін у біблійних закладах, а сьогодні — як місіонер. Яким чином відбулася така різка зміна у вашому житті?

— Зміна справді різка. Але коли людина шукає, як догодити Богу, рано чи пізно вона має стати тією чи іншою мірою місіонером. У моєму житті це трапилося, коли я поїхав в Африку з ознайомчим візитом — подивитися, чим займаються випускники закладів, де я викладаю. Подивився, оцінив і побачив, що можу бути корисним. Виявилось, що там дуже багато дірок, які можна закрити собою. Згодом ми з сім'єю прийняли рішення переїхати.

— Як правило, українці рвуться в більш цивілізовані країни, а ви поїхали в Кенію. Припустимо, вас особисто вело бажання догодити Богу, а як дружина наважилася на таке рішення?

— Це рішення було прийняте не відразу, воно було обдумане. Ми писали плюси й мінуси. Запитували в Бога. І після довгих роздумів наважилися. Людині принципово нести відповідальність за прийняті рішення. Тому для мене було важливо, щоб це визріло в дружини особисто, без мого впливу. Тому що в Африці нам належало стикнутися з такими обставинами, у яких є ризик сказати, як сказали Мойсею євреї: «Ти вивів нас помирати в пустелю!»

Щоб зрозуміти, що Хмельницький — справді благополучне місце, то потрібно поїхати в Африку. Бо якщо порівнювати із Заходом України, то це досить депресивний регіон. Залежить, із чим порівнювати.

— Ще можна зрозуміти рішення двох дорослих людей, але ж у вас була мала дитина. Не боялися за його долю, за його здоров'я?

— Ну, якщо керуватися самими страхами, якщо обкластися фобіями, то навіть з хати не зможемо вийти. Син тоді навчався в 5 класі, і перспектива прогуляти рік школи та ще й в екзотичній країні виглядала для нього справжнім благословенням (сміється). Правда, прогуляти не вдалося, адже в Африці він став ходити в місцеву школу. Але це зовсім ін-

ша річ, ніж в Україні — особливо, коли ти єдиний білий на весь регіон, а із заборон, які діють — не годувати мавп на перерві й т. ін. Для малого це був такий собі стаціонарний wow-ефект.

— Розкажіть про ваш проект «Наші діти в Африці». Що це за проєкт і що це за діти?

— Проєкт був започаткований понад 10 років тому українцями, які вирішили допомогти тим, кому гірше. Він націлений зокрема на підтримку дітей-сиріт або тих, які мають вуличне минуле, або тих, які не мають змоги навчатися. Вкладати в дітей — перспектива для будь-якої країни. Це коштує набагато менше, ніж потім міняти вже сформований світогляд дорослих. І ми віримо, що ці діти згодом будуть змінювати Кенію на краще.

Для нас школа — це шанс почати щось змінювати в нетрах. З освітою приходить розуміння, що взагалі можливе інше життя, що можливо вирватися із порочного кола злиднів. Коли батьки розуміють, що в їхніх дітей з'явився шанс, а їм тільки треба трохи піднапружитися, вони починають шукати роботу, кидають пити... Життя людей змінюється завдяки школі.

— Не можу не поставити у зв'язку з цим дещо провокаційне запитання: невже умовний проєкт «Наші діти в Україні» настільки виконаний, що ми вже можемо допомагати Африці чи будь-якій іншій країні світу?

— Запитання дуже типове, тому й відповідь у мене давно готова: в Україні залишається ви — усі ті люди, які ставлять це питання. А нас — лише 7 чоловік (не так уже й багато на загальну масу українців), яких, так вже сталося, серце кличе до Африки. Проєкт «Наші діти в Україні» цілком можна реалізувати лише силами тих людей, які це запитують. Доречно було б запитати в них, наскільки вони причетні до таких справ на батьківщині. Але, з моїх спостережень, так кажуть саме ті, які мало причетні. Однозначно, в Україні ще дуже багато ділянок, над якими потрібно працювати, але тут і багато людей, які мають інтелектуальні, матеріальні,

духовні ресурси, щоб допомагати іншим. На відміну від ситуації в Кенії.

— Повернемося до країни, у якій ви служите. Якщо запитати перехожих на вулиці, що вони знають про Кенію, то швидше за все скажуть, що Кенія — це країна в Африці, де живуть чорношкірі люди й мавпи скачуть по деревах. А яка насправді Кенія?

— Дуже різноманітна — і географічно, і кліматично, і етнічно... Це такий собі міх із багатьох племен, з

Довідка:

У школу до місіонерів приходять 4-річні діти, відповідно вони не вміють ні тримати олівця, ні навіть правильно сидіти. Тож вчителям доводиться прикладати багато зусиль, щоб навчити їх дисципліні. Школа налічує 3 класи: наймолодші, середні й старші діти — це ті, які через рік уже підуть в державну школу. Вивчають 5 предметів: математику, англійську, суахілі (державна мова), природознавство та Біблію.

різних кліматичних зон — від пустелі до тропічних лісів, до високогір'я. Кенію перерізає Велика рифтова долина... Тому важко в кількох словах об'єктивно окреслити. Загалом — це не найбідніша країна в регіоні, адже має вихід до Індійського океану і здійснює транзит вантажів, які йдуть морем на континент. Проблема в тому, що ресурси розподіляються страшенно нерівномірно — невелика частина людей акумулює значний відсоток матеріальних благ, а решта живе побутом, який не надто відрізняється від побуту 50-80 років тому.

— Майже, як в Україні...

— Зовсім не «як в Україні». Часом українці дивляться на європейські країни, наприклад, Швейцарію, як на зразок, до якого треба прагнути. Але якщо в цей ряд поставити Кенію, то кенійці будуть дивитися на Україну, як Україна на Швейцарію.

— Чи багато в Кенії білих людей? Чи ви єдині?

— Ні, білих людей можна зустріти часто, особливо в регіонах, де краще

поширений туризм, сафарі. Деінде можна побачити білих бізнесменів, які привозять якісь інновації. В нашому регіоні білих небагато. В окремих місцях, якщо ти зустрічаєш білого, на 90% це або місіонер, або лікар.

— Чи правда, що ви прийняли під опіку 10 дітей?

— Так. Всиновити, не будучи громадянами країни, ми не можемо. Але наша місіонерська команда взяла їх під свою опіку. Інакше вони б загинули. Це я кажу, знаючи, як влаштована там система, яке ставлення до дітей, особливо до сиріт. На якомусь етапі стає зрозуміло, що від того рішення залежить, по суті, жити цій дитині чи померти... Для Кенії це не є щось дивне. Демографічно це молода країна, і, грубо кажучи, до ді-

бруцельоз. Але вони, слава Богу, лікуються. Здоров'я-то трохи псується, але загалом це не так страшно.

— Менталітет українця й кенійця дуже відрізняється. Як вам вдається порозумітися з людьми і зокрема вашому сину зі своїми однолітками?

— Кроскультурна комунікація — наше все. Якщо її немає, то немає точок контакту, і далі вести якісь справи важко. Щодо дітей — їм якраз порозумітися набагато легше. Тому що стереотипність поведінки в дитячому віці ще не така затверділа, як у дорослих. У разі потреби вони легко відкидають існуючу модель і шукають альтернативу. Дорослим, особливо тим, які мало подорожують, спілкуються тільки з однією етнічно-

блію, можуть дотримуватися цілого ряду місцевих забобонів, традицій предків, вірити в сили природи, то теми та анімалізм різного штибу. Така проблема є, і вона дуже серйозна. Пам'ятаю, як члени нашої церкви вчили мене, нового пастора: аби на мене не впало прокляття шамана (який хвості підкидав нам під ворота), то потрібно вийти з дому, повернути обов'язково ліворуч і двічі обійти навколо будинку. Це сидить у них глибоко в мізках.

— Чи доводилося вам у місіонерській діяльності стикатися з явним протистоянням окультичних сил?

— Через загальну глобалізацію Кенія все стрімкіше занурюється в секуляризм, світськість. І традиційні вірування потроху втрачають вплив. Наприклад, шамани раніше тримали в страху все село. Вони й досі мають клієнтів, але це вже не мейнстрім.

— Що найбільше втішило вас за час служіння в Кенії і що було найважчим?

— Найбільша радість — це бачити результати своєї роботи. Ми щодня молимося: «Боже, дай нам благодаті побачити плоди служіння ще за нашого життя». Хоча праця з поколінням — це довгостроковий проєкт, і результат навряд чи може бути, поки покоління не визріє. А сьогодні втіха для нас — бачити, як дитина, яка була приречена, навчається в найкращій школі, потрапляє в трійку кращих учнів свого класу, отримує перспективи.

Засмучує бюрократія й корупція. Здавалося б, приїхали допомогти зробити те, що мала б робити їхня влада, а вони замість того, щоб вийти назустріч — хоча б якимось там штампом, підписом, — роблять усе, щоб ми їх не отримали. Затягують, ускладнюють процес: «Ви ж — білі, у вас є гроші!»

— Якою мовою там спілкуєтесь?

— Кенія — багатоетнічна країна, вона налічує близько 40 племен, кожне з яких має свій діалект. Для того, щоб вони могли порозумітися між собою, є мова суахілі — це суміш арабської, банту, африкаанс... Це перша державна мова. Другою державною є англійська, тому що Кенія

тей немає нікому діла, багато з них, особливо в депресивних регіонах — приречені від народження. Дитяча смертність — шалена. Якщо дитина виживає в перші 5 років, то тільки тоді батьки починають більш-менш піклуватися про неї. Часто помирають батьки, бо — СНІД, малярія, туберкульоз, міжплемінна ворожнеча... А коли діти лишаються сиротами, смерть — це питання часу.

— Ви назвали СНІД, малярію, туберкульоз. А вам самим не страшно захворіти на якусь невиліковну хворобу?

— Про фобії ми вже говорили. Звичайно, ризик є, але є й Господь, Який керує цими процесами. Ми багато разів хворіли на малярію, тиф,

культурною групою, значно важче.

Культурні проблеми в комунікації — це великий виклик. Ти можеш бути неприйнятним через якусь, на твою думку, дріб'язкову помилку, невправильний вчинок. Але це може виявитися дуже серйозним для цієї культури й спалить усі мости для подальшої співпраці. Тому, перш ніж кудись їхати, потрібно вчитися.

— Дерек Принс писав, що найстрашніше в Кенії — це ідопоклонство, яке формує менталітет населення. Чи стикалися ви з цим, і чи вдається з ним боротися?

— Явище справді вкорінене на рівні культури й ментальності. Навіть люди, які вже багато років сповідують християнство, читають Бі-

до 1963 року була колонією Британії. І в офіційній площині переважно користуються нею. Більшість людей не погано розуміють англійську, але у віддалених регіонах — тільки суахілі.

Суахілі я знаю лише на такому рівні, що можу зрозуміти співрозмовника. Але здебільшого в наших проєктах ми все дублюємо — англійська з перекладом на суахілі або навпаки. Це добре ще й тому, що в процесі перекладу місцеві вчать англійську.

— Благовісники в усьому світі говорять про збайдужіння людей до Євангелії. Мовляв, минув час, коли можна було збирати стадіони. Чи є ця проблема в Кенії? Чи є у вас якісь «секрети», якими залучаєте людей на богослужіння?

— Загалом сама ідея збирати стадіони — провальна за своєю суттю. Адже після того з людьми потрібно далі працювати. Інакше це неминуче породжуватиме дрімучий синкретизм — переплетення місцевих вірувань (язичництва, шаманізму) з поверхневими елементами християнства. І це не приведе до бажаних змін. Наше завдання — не просто розказати людям, що є Бог, але навчити їх. Тому стадіони й масові євангелізації ми викреслили зі списку з однієї причини — ми не можемо далі працювати з тисячами людей, які зберемо. Хоча збирати стадіони — це реально. Особливо, якщо пообіцяти обід і безкоштовну футболку. Особистий контакт, дружні довірливі стосунки й можливість бути поблизу, щоб підтримувати у важкі момен-

ти, — це викликає набагато глибшу трансформацію в людині, ніж поверхнева масова євангелізація.

Щодо «секретів», як ви їх називаєте, то для нас є прикладом Ісус Христос, — Він зціляв, годував, виганяв демонів, а тоді проповідував. Неможливо лікувати душі, коли в людей хворі тіла, або вони кілька днів уже не їли. Коли людям допомогти з їхніми ключовими потребами, вони із задоволенням послухають про духовне.

— Колись ви говорили про «мови Бога» і зауважили, що Бог говорить до кожного народу по-різному. Якою мовою Бог говорить до кенійців?

— Мовою добрих справ — це однозначно. Якщо навіть вивчиш суахілі — це недостатня підстава, щоб люди тебе слухали. А коли скажеш: «Прийдіть, ми подістаємо із ваших п'ят хробаків, які вас мучать», і під час допомоги засвідчиш про Божу любов — народ буде тебе слухати й буде тобі вірити.

— Мова добрих справ потребує фінансів. Де ви їх берете?

— Ми маємо ряд донорів (деякі з них анонімні), які в грошовому еквіваленті інвестують нам свій час. Наприклад: людина витратила певний час, щоб заробити 100 грн, і передала їх на Африку. По суті — вона передала не гроші, а час, який вирішила потратити на добрі справи. Значна частина пожертв генерується через інтернет. Допомагають церкви й окремі люди з України і світу.

Також маємо проєкт «Альтернатива відпустці». Люди, які можуть дозволити собі таку «відпустку», приїжджають до нас за власний кошт, щоб попрацювати волонтерами, побачити, як усе влаштовано, вкласти частинку себе в служіння, в дітей. І це для нас велика допомога.

— Як ви влаштували свій побут? Наскільки він відрізняється від вашого побуту в Україні?

— Побут витікає не стільки з наявних можливостей, скільки з уявлень людини про те, яким він має бути. У нашому регіоні багато хто вже має можливість будувати з цегли. Але люди століттями жили в наметах із пальмового листа — і далі живуть. Те саме і з українцями. Ми живемо в будинку, який облаштований так, щоб нагадувати батьківщину, те, до чого ми звикли. Для мене важливо в кінці важкого дня відпочити душею в домашньому затишку. Дівчата навіть постелили килими й тюлі повісили.

— Якщо людина, яка жертвує фінанси, насправді інвестує свій час, то чи можна її вважати місіонером? Чи можна бути місіонером в Африці, живучи в Україні?

— Абсолютно. Тому що видима частина, яку здійснюємо безпосередньо ми — тільки вершина айсберга. Ми можемо це робити в такому масштабі тільки тому, що інші люди підтримують. Наприклад, школа, яка є нашим основним пріоритетом як найефективніше знаряддя впливу і розвитку — дуже недешево

задоволення. Це 150 дітей, 5-6 вчителів та інший персонал, різні супутні витрати... Тому ми жодним чином не позиціонуємо, що це тільки наша праця. Ми просто розпорядники інвестованого іншими часу.

— Таке трактування руйнує стереотип про місіонера як про людину, яка поїхала в далекі країни для проповіді Євангелії. Що ж таке «місія» у вашому розумінні?

— У широкому контексті місія — це виконання доручення, завдання. Бог доручив нам проповідь Євангелії. А ми виконуємо — кожен у своєму форматі. Для того, щоб один винищував п'ятого покоління перебував у повітрі, потрібно 800 чоловік наземного персоналу в активній робочій фазі. Так само і з місіонерством.

— Тобто місія — навіть не якась окрема справа, а стан життя християнина. Чи готові ви в цьому стані провести все своє життя в Кенії?

— Чи Кенія — на все життя? Скоріше, ні — тому що ми зацікавлені якраз у такому результаті, коли люди, у яких вкладаємо, на якомусь етапі вже можуть самостійно продовжувати справу. Така собі індивідуальна репродукція. Коли запущений тобою процес може працювати вже без твоєї участі, а ти можеш рухатися далі за Божим покликом. Віримо, що цей момент настане, це було б до речним логічним закінченням місії.

— Які добрі зміни ви вже бачите навколо? Чи припускаєте, скільки потрібно часу, щоб Кенія стала християнською?

— За статистикою в Кенії вже домінує християнство, але через неправильну кроскультурну комунікацію, відсутність здорового вчення воно дуже «африканське», номінальне. Поняття гріха, святого життя, слідування за Богом — відсутнє начисто. Якщо на автомобіль радянського виробництва почепити значок від мерседесу, він не стане іномаркою. Потрібно починати із заводу-виробника, викинути старі лінії, поставити нові, запустити нові процеси — ось це призведе до змін, а не зміна назви. Чи відбудеться це у глобальному масштабі — я не знаю. Хочеться вірити, що зміни, причиною яких є ми, стануть початком більших змін.

— Чи стикалися ви у своїй практиці місіонерства з очевидними дивами?

— Християнам властиво шукати таких надприродних див, як воскресіння з мертвих, зцілення невиліковних хвороб... Але для нас чудо — це коли до появи місії поліція боялася заїхати в цей район, а сьогодні навіть ввечері можна пройтися нашими нетрями (тільки швидко). Чудо — коли закриваються точки самогонування, коли люди беруться за розум. Такі чудеса ми бачимо постійно.

— На що ви націлюєте дітей, яки-

ми опікуєтеся? На чому акцентуєте?

— Ці діти мають доступ до якісно вищої освіти, медицини, догляду, ніж інші. І ми кажемо їм: «Недарма так сталося, напевно, Бог має для вас якісь важливі плани. Тому будьте особливо наполегливими в навчанні, відповідальними». Намагаємося прищепити їм у першу чергу людяність. Діти змінюються від інформації, яку отримують. У церкві ми маємо 3-4 години на тиждень безпосереднього контакту з ними, у школі — 8 годин на день.

— З якими словами ви хочете звернутися до українців?

— Я поділяю розвиток людини на два етапи. Від життя у споживацькій ментальності — до того моменту, коли вона вже готова продукувати. Такот біда українців, на мою думку, в тому, що ми все чекаємо, поки хтось прийде й щось зробить. Нам усі винні. Але якщо подивимося на більшу частину світу, то побачимо, що ми маємо вже досить багато (і матеріальних благ, і інтелектуальних цінностей, і духовних якостей) і давно можемо допомагати іншим. Ідея Ісуса Христа: «Блаженніше віддавати, ніж приймати». Коли віддаєш, ти сам розвиваєшся і стаєш щасливим. Тому закликаю перестати жалітися на власну долю, а почати продукувати.

За матеріалами передачі «Вірую», ведуча Людмила Бендус

Спогади, що зцілюють душу

Дітям здається, що дитинство триватиме вічно. Так хочеться швидше подорослішати! А час усе повзе не поспішаючи й шепоче: «Не квапся, дитино, нарозкошуйся, насолодися, наситись-наповнись життєдайною батьківською любов'ю-дбайливістю, що дасть снагу йти вперед, начудуйся дивовижками, напийся знаними лише дітям радощами, безтурботністю, і не раз згадуватимеш, припадатимеш, як до джерела у спрагу, — до чарівних спогадів, що зцілюють душу. Не лише дитинство, а й юність, молодість і навіть старість також будуть прекрасними. Кожен створений Богом день у твоєму житті буде особливим, чудовим. Але я йтиму все швидше та швидше, а тоді змахну крильми — та полечу! — і вже спинити мене, бодай на мить, буде важко. Отож, цінуй, що маєш. І пам'ятай про вічність».

Можна по-різному класифікувати методи релаксації. Якщо ж за мірило взяти час, то я б назвала три дієвих: насолода теперішнім, спогади минулого та мрії про майбутнє.

Нині насолоджуюся приємними спогадами. Вони немов вистояне добре вино...

Стикаючись з безвихіддю, шукаючи вирішення проблем, розчаровуючись у людях, ліках, методиках, тренінгах — мимохіть знаходимо Бога.

У дитинстві я потерпала від страху. Він був настільки гнітючим, всеохопним, паралізуючим... Навіть за дня я панічно боялася лишитися вдома сама (попри те, що жили в багатоповерхівці, скрізь було повно людей, зусібіч сусіди). Спливали місяці, роки, а страх не минав. Часом чула: подорослішає — страхи минуться. Та я розуміла, що зрілий вік — не запорука свободи від страху. У сусідньому під'їзді жила сім'я викладачів-музикантів. Жінка ціл-

ком адекватна, цікава співрозмовниця, та вона, як і я, дитина, також боялася зостатися вдома сама. Коли таке траплялося, вона кликала до себе мою подругу-веселуху. Не раз Ксенька жила в неї по кілька днів — доки не повертався з відрядження чоловік.

Якось мені дали почитати невеличку книжечку авторства Коуплендів «Свобода від страху». Я зі щирою вірою вхопилася за написане і — алілуя! — отримала звільнення! Я пізнала, що Бог є, Він живий і могутній, владний допомогти там, де закінчуються наші спроможності.

Неодноразово Господь приходив у моє життя як Єгова-Рафа — Господь-Цілитель.

Одним із Його проявів у цій сфері було зцілення мене від гаймориту. Після травми носа років із п'ятнадцяти, гайморити супроводжували мене щовесни й щоосені. Окрім того, ними завершувався кожен нежить. Лікувалася в лікарні (неодноразово робили дренаж (прокол), а також випробувала на собі різні народні засоби. Та все це не могло назавжди зупинити недугу. Гайморит був хронічним. Єдиною радістю було оперативне втручання — виправлення носової перегородки. Йти на операцію, звісно, не хотілося. Та потроху стала себе налаштовувати на це.

Якось на служінні запропонували вийти наперед тим, хто бажає, щоб за них звершили молитву за зцілення. Вийшла і я. Відразу буцімто нічого не відбулося. Та відтоді, слава Богу, гайморити припинилися!

Минуло досить часу. Я перегрипувала, а нежить усе не минає, і відчуття таке, як колись при гайморитах. Кажу чоловікові: «Невже знову старі гості в нашу хату? Так добре було стільки років. Але ж знаю, що коли Господь зцілює, то робить це не

частково, а безповоротно».

Пішла в лікарню. Мене скерували на рентген. Лікар поглянув на знімок і сказав, що то не гайморит, а просто сильний риніт, можливо, з алергійним компонентом. Призначив лікування, яке за кілька днів вирішило проблему.

Та найдивовижніше було, коли він оглянув ніс після моєї репліки: «О, дяка Богу, що то не гайморит. Бо колись страждала від них. Та вже років із десяти, як забула, що це».

— Направду, не розумію, чому гайморити у вас припинилися. Перетинка дуже викривлена, що є передумовою для хронічних гайморитів.

Гожі спогади — як тепла ванна, у якій любо вилежатись, що розслабляє, дарує відчуття невагомості...

Час має диво-здатність робити чарівним минуле. І «сьогоднішнє», що зараз видається буденним, коли стане «учорашнім» — набуде дивопозолоти і стане казковим.

«Господи, навчи нас так лічити дні наші, щоб набути серце мудре».

Анна ШЕВЧУК

Відверто про особисте

Депресія...

То ось як це називалося

Читаючи розповіді людей, які проходять чи проходили через депресію, не раз ловив себе на думці: «Як це знайомо! То ось як це називалося. Я ж переживав таке саме!» Але недавно, коли мене запитали: «Як ти впорався?», я зрозумів, що... не знаю. Є речі в підсвідомості не до кінця осмислені, які треба простежити, проаналізувати. Цей текст — спроба згадати й розібратися. Схоже, існує якийсь механізм самозбереження на рівні пам'яті, який

блокує негативні спогади. Я з невеликим зусиллям тепер згадую те, про що колись думав: ніколи не забуду...

Намагаюся згадати, як це було. Пам'ятаю, як вранці прокидався від тривоги й годинами не міг встати з ліжка. Пам'ятаю, як іноді вечір і пізньої ночі ходив з кутка в куток кімнати, навантажений дурними думками. Пам'ятаю, як здавалося, що лише якась тонка мембрана відділяє мене від того, щоб остаточно збожеволіти. Пам'ятаю, як кілька разів усер-

йоз збирався подзвонити в швидку й попросити, щоб мене забрали в психлікарню. Пам'ятаю, як качався по підлозі від якогось нелюдського внутрішнього болю (у той момент найбільше хотілося просто зникнути — просто щоб не було болю і не було мене). Пам'ятаю панічний страх, всеохоплююче почуття вини, відчай, безвихідь, самотність і біль-біль-біль — ніби гориш зсередини в ділянці грудей. І ще пам'ятаю на фоні цього всього фрази: «Та чого

ти переймаєшся?», «Візьми себе в руки!», «Не шукай собі виправдання!», «Досить себе жаліти!» і т. ін. Дуже дивно згадувати, як при цьому можна було вчитися, працювати й займатися волонтерством, особливо не показуючи виду, бо «я ж мужик»... Хоча з іншого боку, вся ця діяльність однозначно відволікала, особливо та, яка викликала справжній інтерес.

Намагаюся згадати, з чого все почалося. Пам'ятаю дитинство — неблагополучна сім'я, бідність, відчуття небезпеки, відчуття залишеності, відчуття відкинутості, відчуття самотності, панічні атаки, зрада друзів. Пам'ятаю школу — булінг, тиск, несправедливість, крах мрій, розчарування в дорослих, дезорієнтованість і безпорадність, пошуки сенсу. Пам'ятаю студентські роки — пошуки сенсу, невпевненість, комплекси, труднощі комунікації, довге волосся, відчуття загубленості, неготовність до життя. І все це — під депресивні «Океан Ельзи», «Наутилус», «Rasmus» і «Evanescence». Пам'ятаю церкву — до неї привели пошуки сенсу. Але в той момент церква, по суті, тільки збільшила почуття вини, не давши виходу. Саме в той період я ледь не збожеволів. Захворів на містицизм у такому стані — це просто вбивство. Пам'ятаю період після університету — безуспішні пошуки роботи, жаклива самооцінка, відчуття повного лузерства, патологічна невпевненість у собі, самокопання, страх перед майбутнім, постійний тиснучий головний біль. При цьому — багато волонтерства й служіння, по суті, на шкоду собі.

Намагаюся згадати, «як я вправся» (з цим чомусь найважче). Єдине, що пам'ятаю дуже чітко — це момент, коли всередині з'явилося щось тверде і непорушне, ніби стержень, скелет. І чітке усвідомлення: такого пекла, як було, більше ніколи не буде. Можливо, буде не менш важко, але точно не в такій формі. Бо я змінився. Думаю, найближче слово, яким можна описати те, що зі мною відбулося — чудо. Особливо, якщо врахувати, що мені не надто везло на душпастирів, звернутися до психологів, на жаль, не приходило в голову, а з близьких

людей навряд чи хтось взагалі розумів, що зі мною відбувається. Перше, що пам'ятаю — це зустріч з прекрасним, тим, що дивує, захоплює, надихає, пробуджує. Речі, місця, події, люди... Серед них вирізняється зустріч із Богом — як батьком, якого мені завжди бракувало. Як основа, на яку можна опертися. Це дало відчуття власної цінності, цілісності й свободи. Пам'ятаю книги, які глибоко заклали поняття благородства, дружби, вірності, правди, мотивацію до боротьби. Пам'ятаю людей, які реально підтримали чи стали прикладом. Пам'ятаю, як вирішувала творчість — поезія іноді дуже знімала напругу. Пам'ятаю знайдені лекції — щось на кшталт християнської психології, які допомогли побачити дуже конкретні причини власних комплексів і блоків. Загалом, оглядаючись назад, усвідомлюю, що більша частина мого шляху — це якась самопсихотерапія, чимось схожа на шизофренію. Коли ти намагаєшся через внутрішній діалог зрозуміти себе, пробачити собі, прийняти себе. Пам'ятаю, як годинами переконував себе в елементарних речах — що я особистість, що ніхто не має права мене принижувати, що мої слова можуть бути комусь цікавими, що це не лінь, а хвороба, що мені ніхто нічого не винний, і я нікому нічого не винний... Реально переконував! Пам'ятаю, як говорив собі: «Стань рівно. Розправ плечі. Говори впевнено. Ти нічим не гірший за цю людину, перед якою знічуєшся!» Пам'ятаю, яким великим досягненням для мене було навчитися легше ставитися до невдач і не накручувати себе цілими днями через якісь дрібниці: «Просто забудь. Не думай про це!» Пам'ятаю, як іноді переламував себе через невимовний біль: «Ти можеш. Не здавайся. Бийся. Стисни зуби!» Це звучить як якийсь позитивне сповідання чи НЛП, я ніколи не вірив, що це так діє. І тепер не думаю, що правильно в такому стані ще більше виснажувати себе — це як вихід на ринг під час гарячки. Але тоді я вважав, що треба йти на біль і збивати кулаки в кров. І чомусь вижив. Не повторюйте в домашніх умовах! І ще — пам'ятаю уривок з Біблії, який вів

мене весь той час: «Твердого духом Ти бережеш у досконалому спокої, бо на Тебе надіється він».

Хух... Непрості спогади. Але допомогли трохи більше усвідомити. У тому числі — зрозуміти, скільки ще рудиментів, гештальтів і комплексів лишилося. Згадалося, що залежність можна перемогти тільки через іншу залежність — від краси. А ще, здається, я трохи краще зрозумів, чому для мене настільки принципово бути особистістю в найменших деталях — у праві голосу, у поглядах. Тому що саме так я вигріб. І кожне зазіхання на свободу тепер сприймаю як спробу повернути мене назад, у те жахіття. Не знаю, чи комусь будуть корисними спогади, але це точно потрібно було мені самому.

На завершення два вірші — «до і після». Перший написаний у класі 7-му, другий — років 7 тому. Завжди читаю їх на зустрічах на тему суїциду в навчальних закладах.

* * *

Нема нічого, пусто в серці,
А в мозку — рій сумних думок...
Хтозна, можливо, краще вмерти,
Зробити відчайдушний крок,
Щоб з пам'яті навіки стерти
Болючих спогадів димок?
І, попрощавшись з існуванням,
Поринути у небуття.
Облишивши усі страждання,
Покинути земне життя.
Усі свої розчарування,
Мільйони нездійснених мрій,
Нудьгу за втраченим коханням
І тисячі пустих надій
Лишити на землі й назавжди —
У світ без болю і страждань,
Без горя, лиха і неправди,
Без вічних пошуків, скитань,
Без лицемірства і обману,
Нечестя, зла і самоти,
Без марнославства і туману
Життєвих труднощів піти...

* * *

Парує річки гаряча твердь,
Поля бують зеленим житом...
В такі хвилини ніяка смерть
Не переможе бажання жити!

Дмитро ДОВБУШ

Хто в житті не відчував страждань? Хто не знайомий з душевним болем чи муками сумління? Правда полягає також і в тому, що люди по-різному сприймають удари долі. Одних це відразу «вибиває» з колії життя, інші чинять опір обставинам, точніше — борються. Але абсолютно зрозуміло й те, наскільки вона важка і, більше того, непосильна людині!

Однак, я думаю, що мій незначний досвід, набутий у той час, коли я був в стані повного відчаю й абсолютно безнадії, допоможе знайти душевний мир і спокій тим, хто його втратив, хто зірвався, хто вже «на грані».

Рятівна соломинка

...У той час, коли в моєму серці не залишилося вже жодної віри і я тону в океані сумніву, все ж, як потопачий, шукав соломинку, за яку міг би вхопитися, щоб урятуватися. Я шукав її скрізь — і не знаходив. Мені здавалося: ще мить — і піду на дно назавжди. Однак щоразу після того, як хвилі сумніву поглинали мене, здавалося, ніби хтось виштовхував мене назад на поверхню. А потім я знову захлинався і справді не знав, що ж мені далі робити і як рятуватися. Мене переслідували жажливі нав'язливі думки: «Для тебе немає ніякого прощення». У душі було похмуро й темно.

Пам'ятаю: якось випадково переглядав християнський календар, і на одній з його сторінок мені впа-

ло в очі слово «диявол». Я мало в той час читав, точніше, не міг читати, бо важко було зосередитися, але цю маленьку замітку вирішив переглянути. У ній розповідалося про чоловіка, який, як і я, тону в морі сумнівів і ніяк не міг звільнитися від настирливої думки, що Бог йому не прощає. Його переслідували страхи, і він вважав себе загиблим навіть. Спочатку цей чоловік намагався знайти відповідь самотужки в Біблії, але йому це не вдалося. Потім він не раз звертався до проповідників, пасторів. На жаль, всі їхні настанови були марними, і він занурювався все глибше й глибше в трясину сумнівів.

Та от якось він розповів про себе старому шевцеві, який, уважно вислухавши його, відповів: «Значить, вас переслідують сумніви, чи простяться вам гріхи ваші? Напевно, ви ніколи не читали 18 вірш 26 розділу Дій апостолів?» Я не дочитав, що сталося далі з тією людиною, але швидко розгорнув Біблію і, знайшовши потрібне місце, став читати: «Відкрити очі їм, щоб вони навернулись від темряви в світло та від сатаниної влади до Бога, щоб вірою в Мене отримати їм дарування гріхів і долю з освяченими» (Дії 26:18). Ментально в мені стало щось відбуватися, немов якась пелена стала спадати з очей.

На якусь мить сумніви, укорінені у свідомості, ніби вирвало з коренем і змело кудись далеко. Я відчув небувалу легкість, свободу, немов

я високо лечу над усім цим страшним хаосом. Але це тривало недовго, і незабаром я знову зрозумів, що повертаюся в початковий стан. Спробував знову вхопитися за Слово Боже. І — о диво! — воно здатне було, як рятівна соломинка, якийсь час утримувати мене на поверхні душевної бурі, захищаючи від сумнівів, які знову й знову налягали на мене. «І вірою в Мене отримати їм дарування гріхів», — невпинно повторював я в своїй свідомості.

Але через деякий час сумніви знову затоплювали мене, і я починав думати: «Невже й справді прощення гріхів можна отримати через віру? Невже необхідно тільки усвідомити, що ти прощений Господом?»

Як я зрозумів пізніше, у цьому й була відповідь на моє запитання й моє звільнення від невіри й сумнівів. На той час зі свого боку я вже зробив все, що міг. Сотні разів просив, благав Бога, щоб Він простив мені. Я багато разів повторював: «Господи, помилуй. Я бідний і нікчемний. Я прах і попіл. Я марнота й порожнеча». Я зі сльозами просив Господа про зцілення душі; каявся, благав, але повного вибавлення не відбулося. Я очікував чуда. Так, чуда, хоча й сам не знав, якого саме, але такого, після якого я б міг нарешті переконатися в прощенні своїх гріхів.

Чуда не сталося...

З думкою про те, що мої гріхи значно важчі за гріхи того чоловіка, який прийшов одного разу за пора-

Я і депресія

дою до шевця, я знову поринув у вир душевних мук. Тож хоча слова «вірою в Мене отримати їм дарування гріхів» звучали ще довго в моїй свідомості, вони вже не мали на мене такого впливу, як раніше.

Я й далі жив у напівсвідомості, захмарений стражданнями змученої душі. Світло, яке на мить просіяло в ній, погасло. Настала «полярна ніч». Але Богу, як я розумію, було вгодно вести мене далі цим тернистим шляхом, щоб дати ще кілька уроків.

У той час мені здавалося, хоча мені й було не більше 18 років, що я найостанніший грішник, для якого взагалі ніколи не може бути ніякого прощення. Диявол вміє «з мухи робити слона», нав'язати те, чого ніколи не було. З якоїсь незначної думки він створює в свідомості людини помилковий образ, а потім ставить його перед людиною. І тоді під тиском страху людина мимоволі погоджується з брудною роллю, нав'язаною дияволом. На мене так були «сфабриковані» сотні звинувачень, і, уявіть, з усіма аргументами ворога про нібито скоєні мною злочини я погоджувався, вважаючи себе винним у всьому.

Я пам'ятаю: диявол не раз малював у моїй свідомості образи минулих років. Він нав'язував мені думки про те, що я зневажив Бога ще в дитинстві, що я народжений і помру грішником. Він вселяв мені думку, що я з самого початку приречений на вічні муки пекла: «Ось, наприклад, Юда. Він навіть був обраний Богом, ходив із Ним, бачив Його чудеса. А який кінець? Повісився», — шепотів мені диявол. Я жахався, тріпотів, кричав у душі, намагаючись чинити опір, але все було марно. Як загінотизована жертва, я сам наближався до пащі диявола.

Рішення твердо стояти на божественній обітниці

Пам'ятаю, я відвідував церкву, іноді читав Біблію. Вважаючи себе залишеним Богом, я сам не знав, чому залишався в церкві... Щось мене утримувало там. Одного разу розгорнув Біблію і, почавши читати Книгу Чисел, випадково натрапив у 14 розділі на цікавий факт. Точніше, Сам Господь вказав мені це міс-

це, читання якого згодом послужило поштовхом до мого повного визволення від невіри в прощення гріхів. Читаючи 14 розділ, я обурювався діями Божими: Він не пощадив жодного ізраїльтянина з тих, кому на час зневіри було понад 20 років. Бог навіть поклявся, що ніхто з них не увійде в Його спокій, обітовану землю, крім двох осіб — Ісуса Навина й Калева. Господь виконав Свою обіцянку. Всі євреї загинули. Чому так?

Як я вірю, у той час наді мною працювали Слово Боже й Дух Святий. І незабаром прийшло повне звільнення від тяжких сумнівів в прощення моїх гріхів. Цим чудодійним засобом, який раз і назавжди позбавив мене від гнітючих терзань, сумнівів і зневіри, стали слова, які окреслюють причину Божої кари: «Вони не змогли увійти за невірство» (Євр.3:19).

«Ось у чому основна причина загибелі душі людини! Невірство і тільки невірство!» Ці слова, як грім, прогрімилі в моїй свідомості. Вони стали основою віри, яка почала відроджуватися. Хоча диявол ще не раз робив підступні атаки зруйнувати духовну опору моєї віри, всі вони були марними. У моїй свідомості з'явилася тверда впевненість, я б сказав, альтернатива божественному покаранню, думки про яке так тривожили мене раніше.

Згідно зі Словом Божим неважко зробити висновок, що в євреїв усе ж був шанс на порятунок. Вони не увійшли в обітовану землю тільки через власне невір'я. Я тоді повністю погодився зі справедливістю цього твердження. І зрозумів: якщо

не зможу повірити в те, що Господь простив мої гріхи, що Його наміри спрямовані тільки на благо мого майбутнього і що Він прийшов дати нам життя, і життя радісне, повноцінне, — то загину.

«Я повинен вірити, я зобов'язаний вірити, я буду вірити!» — говорив я собі.

Відтоді я усвідомив, що до цих пір твердо вірив у те, що зі мною може трапитися щось страшне й жахливе. Це була «негативна віра». Я прийшов до дивовижного відкриття: сумнів — це віра з негативним зарядом, і мені потрібно змінити її зі знака «—» на знак «+». І це сталося завдяки могутньому Слову Божому!

Сьогодні я повністю вільний від всіляких нав'язливих думок, страхів і переживань. Я вірю в позитивний Божий план щодо кожного, хто живе на землі. Я вірю, що Він прийшов спасати, а не губити. Переконалий, що віра в негативне (сумнів, невіра) може привести до загибелі, до знищення не тільки духу й душі людини, але і її тіла.

На скрижальях мого серця вирізьблені слова: «Вони загинули за невіру». Тому я повинен, я зобов'язаний, я буду вірити!

Клин, загнаний у Ваше життя сатаною, вибивається тільки клином Божого Слова. Ніколи не слід забувати: Христос не погодився ні на одну з пропозицій диявола, відбивши всі нав'язані Йому думки, страхи і стани Словом Божим. Ваша перемога вже забезпечена Христом.

Не бійтеся! Перемога на вашому боці!

Віктор ГАЙДУЧИК

Нещодавно вийшла друком книга Віктора Гайдучика «Я і депресія» (російською мовою). У ній автор ділиться з читачами власним досвідом подолання депресії. Книга побудована у формі діалогу і стане в нагоді як людям, які переживають глибокі душевні муки, так і тим, хто допомагає іншим пройти цей період у житті.

Замовити цю та інші книги можна на сайті chveu-osvita.org.ua

Новинка

Як довіряти серед розчарувань?

Двоє учнів Христа прямують у селище Еммаус. Хоча, мабуть, питання не стільки в тому, «куди», скільки «звідки». А йдуть вони з Єрусалима, з місця чудес, Божої слави, неймовірних надій... Йдуть, залишаючи там частинку свого життя, своїх мрій, своєї віри в Нього...

Вони не просто пригнічені — вони вкрай розбиті й розчаровані. Усі їхні надії, усі очікування зруйнувалися в одну мить. Усе, чим вони жили останні декілька років, щезло, як сон.

Так, свого часу вони залишили все й пішли за Ним. Залишили свої справи, своїх рідних, свої інтереси і зв'язали свої долі з молодим пророком із Назарета, у якому побачили Месію.

І ось Той, Кому вони довірили своє життя, їх залишив...

Чи, можливо, виявився не тим, за кого вони Його вважали?

Так чи інакше — Він не виправдав їхніх очікувань...

Павло ФЕДОРУК

Вони відчували себе обманути-ми, покинутими та самотніми... Вони ніяк не чекали, що, йдучи за Ним, опиняться в такій ситуації. Вони зовсім не розраховували опинитися в такому тумані, у такій безвиході, коли зруйнувалися всі надії!

Ніхто з нас не чекає, що, пішовши за Христом, ми коли-небудь відчуємо себе обманутими, розбитими й розчарованими...

Той, за Ким вони пішли, щез із виду. Вони до останнього не вірили, що це станеться, навіть намагалися це зупинити, але... Він помер.

Ви тільки послухайте ці повні смутку і розпачу слова: «А ми сподівались були, що Це Той, що має Ізраїля визволити...» (Лк.24:21).

Розчарування...

Одне з найнеприємніших переживань у нашому житті.

Гіркота. Зневіра. Відчай.

До болю прикре почуття, коли зазнали краху твої очікування чи мрії, і опускаються руки, тому що далі чекати чи боротися вже неможливо або немає сил...

Скажіть, вам знайомі такі переживання?

Думаю, що знайомі.

Ми розчаровуємося в людях, які не виправдали наших очікувань.

У владі, яка не виконує своїх обіцянок.

Можливо, навіть, у церкві, де ми спіткнулись об людські недоліки, а так хотілося хоч тут побачити щирість і нелицемірну любов!..

Але це все мало значить у порівнянні з тим розпачом, який проймає серце, коли наших очікувань не виправдав наш Господь.

Люди — це люди, а от Він...

Він усе знає, бачить, усе може. Він є любов. Він справедливий. Досконалий. Добрий.

Саме тому ми довірилися Йому, зв'язали з ним своє життя, довірили Йому свої долі, свої мрії, свої проблеми та бажання, свої таємниці...

Він же Той, хто ніколи не підведе!

«То, что здесь мне некому открыть, я несу Тебе, мой Иисус...» — співаємо.

Та реальність життя буває жорстокою. Є ситуації, є певні періоди

життя, коли ми з різних причин переживаємо розчарування саме в Бозі.

Чому так відбувається? Як далі йти за Ним і довірятися Йому серед розчарувань? Як їх уникнути або ж не дати їм розтоптати нашу віру?..

Мрії, яким не судилося збутися

Повернімося до тих самих подорожніх, які так розчарувалися в Ісусі.

Скажіть, у чому суть їхнього розпачу, які саме їхні надії не виправдалися? Що саме вони чекали від Месії?

Насправді, уявлення учнів про місію Христа на землі були хибними. Вони, як і весь народ, чекали земного царства — Месія мав би скинути владу жорстоких римлян, відновити славне царство Ізраїлю й сісти на престолі Давида. Ну і, між іншим, вони мали б місце недалеко від царя.

Саме в цьому й полягає перша причина розчарувань — у мріях, яким не судилося збутися!

Послухайте ці слова ще раз: «А ми сподівались були, що Це Той, що має Ізраїля визволити...»

А ми сподівались були...

Виявляється, вони сподівалися на те, що Він не збирався робити.

І зауважте — Він абсолютно не намагається виправдати їхніх сподівань!

Він не планує будувати земне царство! У Його плани не входить побудова раю на землі!

Так, Він добрий Бог, Він турбується про нас, про наш добробут, здоров'я, про наші земні справи, ми маємо безліч обітниць Його помочі й благословень, але... Але нерідко чомусь стається не так, як ми чекаємо.

Фокус наших бажань часто зміщується в земну, тимчасову площину. Фокус Божих бажань — ніколи.

Він насамперед піклується про вічне, про нашу віру, про стан твоєї душі — і так буде завжди.

Якщо на ваги поставити моє здоров'я, комфорт чи достаток і моє вічне життя — безумовно, Бог дбатиме про вічне.

Він скоріше позбавить мене здоров'я, щоб спасти мою душу, ніж зберегти мій добробут ціною втрати віри, святості, стосунків із Ним.

«Краще тобі ввійти до життя одноруким, ніж з обома руками ввійти до геєнни, до огню негасимого» (Мр.9:43).

Друзі, будьмо уважні до своїх мрій і бажань. Від деяких із них варто відмовитися прямо зараз. Деяким з них не судилося збутися. Не всі наші бажання втіляться в життя. І щоб уникнути зайвих розчарувань, краще вчитися молитві «Нехай буде воля Твоя...» і пізнавати волю нашого Отця Небесного.

Коли є бажання, але немає віри

«А ми сподівались були...» — ці слова учні сказали Ісусу, Який приєднався до них і пішов разом із ними. «Очі ж їхні були стримані, щоб Його не пізнали».

Ви пам'ятаєте, як Ісус відповів на їхній розпач? Замість того, щоб утішити їх, Він досить жорстко докоряє: «О, безумні й запеклого серця, щоб повірити всьому, про що сповіщали Пророки! Чи ж Христові не це перетерпіти треба було, і ввійти в Свою славу?» (Лк.24:25-26).

Ісус докоряє їм у затверділості серця, у неувважності до слів пророчих, зрештою — у невірстві!

Скажіть, чи не тому в нашому житті стільки всього не відбувається — через наше невірство?! Скільки Божих обітниць залишаються не виконаними просто тому, що ми не уважні до Його Слова, не розуміємо Його й не маємо твердої віри?!

«Безумні й запеклого серця, як вам тяжко повірити тому, про що говорили пророки!»

Скільки разів Він говорив тобі, але ти пропустив, був неувважний. А потім приходиться певна ситуація — і ти відчуваєш себе залишеним, обманутим і розчарованим.

...А тепер на хвилюк уявіть історію з учнями по-іншому.

А що, якби вони зрозуміли й повірили Йому, коли Він говорив їм про Свою смерть і воскресіння? А Він неодноразово їм пояснював, що Йому належить постраждати, померти й на третій день воскреснути!

Просто уявіть, як перед світанком третього дня десь недалеко від гробу збирається схвилований натовп учнів: хтось несе оберемок квітів, інший готовий затрубити в ріг... І всі

сповнені надзвичайного хвилювання, усі в передчутті небаченого в історії чуда!..

Але ж могло б так бути, правда?

...Будьмо уважні до Божого Слова. Зростаємо у вірі. Бережимо серце своє від пустоти й затверділості. І ми побачимо ще багато чудес, які Бог приготував для нас!

Дочекайся світанку третього дня!

Ну й останнє.

Учні розказують про своє розчарування в Месії... Йому самому! Уявляєте?!

Він усе ж воскрес, як і обіцяв, ось Він йде поруч з ними, але їхні серця повні смутку й розпачу.

Вони не дочекалися ранку третього дня. Вони не впізнали Його,

коли Він приєднався до них на дорозі.

Друзі, часто Божу відповідь приходять не в наші терміни й не за нашими схемами, тому ми, не дочекавшись, впадаємо у відчай, опускаємо руки.

Ти вже чекаєш не три дні, а три роки? Чи тридцять три? Нехай Дух Божий підтримає твої руки, нехай вони не опустяться! Чекай! Не втрачай надії! Можливо, Господь прямо зараз працює над твоєю проблемою, готує чудо для тебе! Він прямо зараз робить щось, про що ти навіть не мрієш! Ти просто про це ще не знаєш...

Молися й вір. Дочекайся світанку третього дня! Продовжуй довіряти Йому серед сумнівів і розчарувань!

Пам'ятай: тим, хто надію покла-

дає на Господа, не доведеться соромитися!

«Пощо говориш ти, Якове, і кажеш, Ізраїлю: Закрита дорога моя перед Господом, і від Бога мого відійшло моє право. Хіба ж ти не знаєш, або ти не чув: Бог відвічний Господь, що кінці землі Він створив? Він не змучується та не втомлюється, і не збагненний розум Його.

Він змученому дає силу, а безсилому міць. І помучаться хлопці й потомляться, і юнаки спотикнуться спіткнуться, а ті, хто надію складає на Господа, силу відновлять, крила підіймуть, немов ті орли, будуть бігати і не потомляться, будуть ходити і не помучаться!» (Іс.40:27-31).

«У тебе просто не вистачає віри!»

«У тебе просто не вистачає віри!» — таке звинувачення чули багато людей, які не пережили очікуваних змін у житті. Особливо теорія «тобі це треба взяти вірою» популярна у середовищах, де робиться великий акцент на зціленні та дивах.

Висловлюсь дещо категорично. Я вважаю, що такі твердження — це немилосердна маніпуляція. Окрім того, що людина страждає від хвороби, вона ще страждає й від провини через брак віри й намагається невротично контролювати свої думки та почуття, скануючи їх на предмет сумнівів.

Коли маніпуляція має «біблійну аргументацію», вона звучить дуже переконливо і володіє великою владою. Але подивімося на цей аргумент. У 6-му розділі Євангелії від Марка та 13-му розділі Євангелії від Матвія розповідається, що Ісус прийшов на батьківщину та проповідував серед людей, і не зробив там багато чудес через їхнє невір'я. Цей уривок, як правило, і використовують як аргумент для звинувачення — «Твоє невір'я заважає Богові зробити чудо». Але якщо подивитися на ці урив-

ки глибше, там наводяться роздуми людей щодо походження Ісуса, їхнє невір'я стосувалось особистості Ісуса Христа. Проблема не в тому, що вони не вірили в дива і зцілення, а в тому, що вони не вірили, що Ісус — Месія і Божий Син. Марко уточнює, що Ісус зцілив тільки небагатьох людей, поклавши на них руки. Цілком можливо, що оскільки його сприймали як звичайну, але трохи дивну людину, то лише деякі звернулися до Нього за допомогою.

Той самий Марко у 9 розділі розповідає про батька, який прибіг до Ісуса, бажаючи врятувати сина. Діалог про віру між Ісусом і цим чоловіком Марко описує так: «А Ісус сказав йому: Щодо «якщо можеш», то все можливе віруючому! Тут батько дитини, скрикнувши, [зі сльозами] вигукнув: Вірю! Допоможи моєму невірству!» (Мр.9:23-24).

Я думаю, що віру багатьох із нас, принаймні мою, можна описати такими словами: «Вірю, допоможи моєму невірству». Якщо нашої віри рівно стільки, щоб прийти до Ісуса як до Божого Сина з проханням, то цієї віри вже достатньо. Ясна річ, що в цьому процесі в нас може бути безліч думок, внутрішніх протиріч і

хвилювань. Я знаю багато історій про зцілення або звільнення від гріхів, де люди чесно зізнавалися, що під час молитви вони не мали переконливої віри, а відверто боялися або не відчували геть нічого. У Новому Заповіті я бачу, що в діях Ісуса була велика безпосередність. Він ніколи не запрошував людей у ці ігри розуму «віриш — не віриш», Він не вчив вимовляти чарівні сповідання, тим більше не вчив практики візуалізації і нікому зі страждених людей не казав: «Просто візьми це вірою». Якщо Він щось робив, то це ставалося.

Я не знаю, чому хтось отримує своє диво, а хтось ні. Я знаю багато прекрасних віруючих людей, які вірили, але все ж пережили втрату. І не думаю, що варто там шукати невір'я чи прихований гріх. Інколи Бог нас веде зовсім іншим шляхом, ніж ми того бажаємо. І віра людей, які смиренно прийняли втрату й не перестали любити Бога, мені більш красива, ніж віра впертих криків у небо, яка шукає винних, невірних та вимагає платити ціну вищу від тої, яку вже заплатив Христос.

Ольга КОНДЮК

Поки грім не вдарить...

Коли Бог змінив моє життя, я був 10-річним хлопчиком, прикутим до ліжка. Діагноз — туберкульоз кістки. Ліве коліно не згиналося. Лікарі сказали рік лежати. Далі — операція. Допоможе чи ні — невідомо.

Через цю хворобу першою до Бога прийшла моя мама. Почувши проповідь по радіо, вона вирішила ризикнути. Будучи атеїсткою, все ж пішла до церкви. Там і покалася. А пізніше розповіла про Бога й мені.

Одного сонячного ранку в санаторій, де я лікувався, мама привела двох пасторів. Вони винесли мене в ізолятор і запитали, чи вірю я в Ісуса. Що могла відповісти дитина? Вірю, звичайно. «А в те, що Він може зцілити тебе?» — «Ну, і в це теж».

На той момент я лежав, не встаючи, вже 6 місяців. Але та коротка молитва й щире прохання до Бога все перевернули. Я раптом чітко усвідомив, що це грань між минулим і майбутнім. До цього було по-одному, а тепер буде зовсім по-іншому. І, повернувшись у загальну палату, став розповідати іншим дітям, що Бог мене зцілив. Спробував зігнути коліно, а тоді піднявся на ноги...

Це тепер я розумію, що м'язи були атрофовані, вестибулярний апарат добре не працював, і я просто не міг встати, а якби спробував, то відразу впав би. Але тоді, без жодних сумнівів, я стояв на ногах і навіть зробив кілька кроків.

Лікарі зібрали консилиум. Довго обстежували суглоб. Просили зігнути-розігнути... Потім моя лікарка поклікала маму. «Зрозумійте, ми не можемо написати в історії хвороби: «Його зцілив Ісус», — ніби вибачаючись, сказала вона. Але і сенсу тримати мене в лежачому положенні теж не було. Того ранку сталося явне

чудо. І вже більше 25 років я повністю здоровий.

Туберкульоз, безумовно, був бурею, допущеною Господом. Але її метою, напевно, був не стільки я, скільки мої батьки. Думаю, Бог бачив, що по-іншому до них не достукатися. Хвороба дитини розплавляла мамине серце. Але мій особистий шторм все ще був попереду.

Буквально відразу після покаяння я відчув, що колись стану служителем. Мріяв бути пастором церкви. В 11 років навіть бачив видіння, у якому проповідував величезній кількості людей. Але далі був підлітковий вік. Вплив ровесників. Різні спокуси.

Потроху я відчув, що починаю скочуватися вниз. Одне неправильне рішення, потім ще одне... Я все ще ходив до церкви, навіть брав участь у різних служіннях, але всередині розумів, що живу подвійними стандартами. Про це не знали батьки, не підозрював пастор, але я ж то бачив, що корабель повільно, але впевнено «відпливає в Таршиш».

Я знаю, що таке боротися з Богом, виправдовуватися перед Ним. Намагатися відмахнутися від настирливого голосу всередині. Знаю, що ніщо так не гнітить душу, як конфлікт із її Творцем. Ніщо так не точить, як сором за гнилі вчинки після всього доброго, що Господь тобі зробив. Але зупинило мене навіть не це. Як і у випадку з Йоною, не обійшлося без бурі.

Одного разу, приїхавши з навчання додому, я зіткнувся із зачиненими дверима. «Де ж батьки?» — промайнуло в голові. Побіг до тітки, яка живе неподалік. «Ти сядь. Головне,

не переживай», — почала вона свою розповідь. Як виявилось, кілька днів до цього мої тато й мама потрапили в страшну аварію. П'яний водій на шаленій швидкості влетів у віз, на якому їх підвозили. Коня розірвало на частини, візок рознесло на друзки. Але Божою милістю люди лишилися живі.

Думка про те, що я в одну мить міг стати сиротою, пронизала мене. Уже не пам'ятаю, як добрався до лікарні, де батьки лежали з переломами. Згадую тільки одне чітке усвідомлення — ігри з Богом закінчені. Питання життя й смерті надто серйозні, вічність надто реальна, щоб ставитися до неї безтурботно. «Я каюся. Здаюся. Нехай буде воля Твоя». Коли до внутрішньої боротьби додався зовнішній удар, я раптом отямився.

Тепер, через багато років, можу сказати «спасибі» Богу за те потрясіння. Воно було дуже болючим, але таким потрібним. І хоча моє серце й до шторму тужило за Ним, говорило, що так жити не можна, саме буря або, якщо завгодно, «черевовита» — стали поштовхом до потрібних змін.

Бог допустив це, щоб врятувати мою душу. Він дав мені шанс покаятися й почати з чистого аркуша. Незважаючи на помилки, не скасував покликання.

**З книги Миколи Савчука
«Вижити в штормі»**

Господь має Свій план для цієї історії...

Сьогодні чув, як на вулиці тато гримав на свого сина: «Ще раз побіжиш від мене — ноги поперебиваю!» Чую таке регулярно й хочеться зупиняти таких батьків. Мій син не бігає. І не розмовляє. Навіть сидить погано. Його звати Федір. Йому вже 11 років. І я все ще ношу його на руках.

Бо він — наша особлива дитина, яка докорінно змінила мене, моє життя, пріоритети. І разом ще багатьох людей навколо.

У мене досі більше питань, ніж відповідей, багато сумнівів і невпевненості (а ті, хто мене добре знає, розуміють, що це взагалі не про мене). Але я вірю, що якщо Всевишній довірив його нам у ці непевні часи, у цій незграбній країні, то сил і любові вистачить. А якщо ні, то поруч є і будуть ті, хто допоможе й підтри-

має. Дякую всім, хто не дає в цьому засумніватися всі ці роки

Він народився абсолютно здоровою дитиною і перший місяць радував нас чудовим настроєм і прогресом. Усе змінилося за добу, коли Феді виповнився місяць. Він став гаснути на очах, слабшати й відмовився їсти. Протягом кількох годин нас посилали з лікарні в лікарню, і ніхто не брав відповідальності за діагноз. Так що ви можете уявити моє ставлення до рідної медицини. Хоча, звичайно, і в цій системі є винятки. Нарешті, коли нас привезли до реанімації у 8-й міськлікарні, лікар Андрій Іщенко — один із тих винятків — сумно але впевнено повідомив нам, що в сина страшний крововилив у мозок, шансів вижити мало, оперувати в Кривому Розі ніхто не зможе. Я кричав на лікарів і вимагав сказа-

ти, що можна зробити. Ми — люди не багаті, але маємо багато друзів, і я був упевнений, що, якщо треба, ми легко знайдемо можливість швидко доправити Федора до Штатів, Ізраїлю чи Москви. Лікарі з сумом казали мені, що робитимуть усе, щоб відновити життєві функції дитини, і тоді, можливо, буде маленький шанс довести її до Дніпра.

Зранку приїхав лікар звідти. Сказав, що буде оперувати, якщо ми дамо згоду, але шансів обмаль. Навіть доїхати до його лікарні за 150 км. Ми згоду дали. Доїхали. Кількагодинна операція. Доктор вийшов утомлений, сказав, що з такими важкими ситуаціями не стикався, ураження мозку страшні, але операцію пережили. 10 днів в комі. Ми майже жили біля дверей реанімаційного відділення. Безглузда

система не дозволяла нам навіть зайти всередину й потримати сина за руку. Один раз я підкупив когось із чергових лікарів, й Інну — дружину — впустили. Кожного дня однакові новини: новини відсутні, прогресу нема, шансів обмаль. На 9-й день вийшов лікар, який оперував Федю, і сказав: «Борець він у вас, не здається. Я не вірив у це, але схоже, що викарабкується». Але відразу поправив себе, що в цій новині майже нічого хорошого нема, бо шанси на нормальне життя — це тепер не для нас.

Ще за кілька днів нас перевели до звичайного відділення. Крапельниці, трубки, короткий сон по пів години, плач, що не зупинявся. А ще — переважна більшість жадликих лікарів, яких, схоже, ніхто не вчив, як підтримувати пацієнтів. Це ми — дорослі, з купою родичів, друзів, не багаті, але й не малоіміщі. І то їх слухати було жадливо. А поруч із нами лежала 17-річна дівчина зі своїм малюком із величезною головою від гідроцефалії. Вона його щиро любила й тихенько плакала. 18-річний батько продав усе, що мав, — скутер і ноутбук — і робив, що міг. А лікарі надихали їх порадами: «Та відмовтеся від дитини, ви молоді, ще собі народите». Я ледь не вдарив ту лікарку. Суворо поговорив із нею в коридорі, але краще б говорив із сірою лікарняною стіною.

Через місяць нас виписали, надихнувши словами: «Ну, ми не знаємо, як ви будете жити, але це ваш вибір». Ми почали шукати лікаря в Кривому Розі, який би вів нас далі. Після кількох «стрьомних» натрапили на Олега Миколайовича Темченка з 8-ї міськклікарні. Він — хронічно втомлений, але безвідмовний професіонал.

— Що хочете? — запитав він.

— Шукаємо когось, хто б разом з нами вірив, що у Феді є шанси відновитися, — відповіли ми.

— А чого ви так кажете?

— Бо всі ті, з ким ми спілкувалися раніше, кажуть, що в нас нема шансів жити.

— Послухайте, тільки там, — Темченко показав пальцем в небо, — знають, у кого є шанси, а в кого нема.

— Ви нам підходите!

Ми потоваришували. Він щиро любить Федюсю, але вже не знає, що з нами робити. Як не знають і лікарі в інших містах і країнах. Навіть «світила». Нещодавно, вивчивши наші знімки, історії і описи, нам відмовили в реабілітації в Китаї. Ніхто не знає, що можна робити з хлопцем, який не має бути живим. А він живе, чудово виглядає й розвивається, хай і дуже-дуже повільно. Зазвичай діти з такими діагнозами — малюсінькі, виглядають, як недорозвинені, і постійно плачуть. Якщо не повністю паралізовані. Федя — справжній богатир і красень. Майже не плаче. Просто майже нічого не може. Окрім того, щоб приносити нам радість. Наша радість — не така, як в інших батьків. Ми не можемо порадіти першому слову, кроку, намальованій власноруч листівці. Ми раділи звуку, найменшій реакції, добі без плачу, першій посмішці в півтора роки, тому що несподівано зрозуміли, що він любить бути у воді й зі спеціальним кругом на шиї там дивно активний. Тому, що, схоже, він таки на тата реагує...

Що буде далі? Я не знаю. Я постійно ставив Богу це питання. Разом з іншими питаннями. Ну, ви розумієте, якими. Якби я не міг ставити Йому ці питання, я не знаю, як би пройшов це. Ми навчилися жити, не плануючи надовго вперед. Просто робимо те, що можемо для цієї маленької людини, яку Всевишній довірив нам. Благо, він симпатяга з гарним характером, тому його легко любити.

А ще він змінює мене дуже сильно. Я завжди був жорсткою людиною, орієнтованою на результат. Я не розумів, що значить «я не можу це зробити». Як це так? Просто доклади більше зусиль. Просто витрати додатковий час і навчись. Тепер зі мною живе чудова 11-річна людина, яка майже нічого не може, і я її люблю і приймаю, незалежно від цього. І інших також мені тепер легше приймати.

Я завжди вірив, що немає нічого неможливого. Але це була, скоріше, теоретична віра. Тепер я вірю в це на практиці. І будь-кому сміливо говорю про це. Я знаю, що майже ніхто не проходив через те, що пройшли

ми з дружиною. Я чув «у нього нема шансів жити» від потужних професіоналів. Але ми живемо. Я тепер сміливо можу казати: «Не кажи мені, що в вашій сім'ї нема шансів», коли намагаюся допомогти друзям врятувати шлюб. Я аргументовано не погоджуюся, коли хтось каже: «Ми не потягнемо цей проект», бо знаю, що можливо все. Питання віри. І ціни, яку готові платити. І ніхто не скаже мені у відповідь: «Та що ти розумієш про справжні складнощі?!»

А ще в мене дійсно чудова дружина. Вона яскрава й талановита. Вона стільки всього б могла зробити для суспільства. Але вона присвятила себе Феді. Вона це робить без ремствування й скиглення. Дозволяючи мені знаходити час на купу всього. Знаходячи можливість бути корисною іншим. Хоча я знаю, чого їй це вартує.

А ще мене оточують феноменальні родичі та друзі. Ось вам приклад. Ми займалися за програмою Інституту Домана з Філадельфії. А це значить, що кожного ранку й кожного вечора нам потрібен був, як мінімум, один, а іноді два помічники. І вони завжди знаходилися.

А ще я знаю купу людей по всьому світу, які ЩОДЕННО моляться за мого сина. Декому з них за 70, а декому менше 10. Вони дуже хочуть допомогти, готові економити й збирати для нас гроші, але сьогодні справа не в грошах.

Я твердо вірю, що Господь має свій план для цієї історії. Нам важко його досягнути й зрозуміти, хоча деякі пазли в моїй голові вже потихеньку складаються. За свої 5 років Федір зробив для мене дуже багато. І я не сумніваюся, що «далі буде». Що саме буде, як і коли, я не знаю. І це упокорює і доводить, що я не все-сильний. Але є Той Всесильний, Хто попри всі прогнози й оцінки найкращих лікарів зберіг життя нашому хлопцю. І тільки завдяки Йому мені вдається жити, не опускаючи рук, рухатися вперед і робити все, що я можу, щоб моя особлива дитина зростала в максимально дружньому, цивілізованому й розвиненому суспільстві.

Юлій МОРОЗОВ

Старший пресвітер об'єднання церков УЦХВЕ Вінницької області Василь ЛЮБЧАК: «Церква має виконати свою місію!»

— Розкажіть про особливості служіння у Вінницькій області.

— Особливістю є те, що церкви протестантських течій у нас становлять 30% від усіх християнських конфесій. Населення області — 1 млн. 600 тис. Понад 1,5 тис населених пунктів. Більшість п'ятидесятників тут належать до об'єднаної церкви (ОЦХВЕ, в народі — нересторовані). Адже п'ятидесятницький рух сюди прийшов через І. Воронаєва. Він сам сюди приїжджав не раз — у Вінницю, у деякі села, рукопокладав служителів. Вінниччина — друга за чисельністю громад ОЦХВЕ після Дніпропетровської, у Вінниці знаходиться їхній центр. В області близько 220 общин об'єднаної церкви, також багато баптистських — близько 250, ідесь 120 адвентистських. А наших церков дуже мало. Коли я прийняв область у 2000 році, їх було всього 7. Тепер у нас 20 зареєстрованих церков і 15 общин у форматі домашніх груп. Усього — 687 членів.

Ще чим характерна Вінниччина — за радянських часів тут сильно переслідували християн. Двоє єпископів відбували покарання за віру, один із них просидів загалом 25 років. Тому церкви боялися йти в реєстрацію, працювали підпільно. Віруючі збиралися по хатах, їхні богослужіння проходили як сучасні домашні групи. Тепер вони мають 17 дільниць у Вінниці. Саме з таких дільниць колись вирости общини. Згодом вони побудували собі доми молитви. І хоча це вже окремі церкви, але досі мають спільну братерську раду.

Аж у 1987 році дехто з братів виявив бажання зареєструвати церкву. Тоді деякі церкви перейшли в союз до баптистів, деякі лишилися незареєстрованими. А деякі ввійшли в союз ХВЕ під час з'їзду в Коростені в 1991 році. Так почалася історія церков, які тепер входять у склад УЦХ-ВЄ. Але стосунки між реєстрованими й нереєстрованими церквами дуже хороші. Ми спілкуємося, проповідуємо один в одного, маємо спільні молодіжні конференції, святкові богослужіння, євангелізації...

Історія деяких наших церков сягає 100 років. Зокрема є дві общини, утворені ще в 1920-х роках. Одна із них — у с. Паріївка. Там пастор — Василь Сінчук, йому 72 роки. Його дідусь був пастором, і батько був пастором. За часів Німеччини та община нараховувала 120 членів. Вони були в союзі з баптистами.

— Як вам вдавалося розвивати об'єднання такими малими силами? Чи допомагав хтось з інших областей?

— Те, що нас мало — це справді проблема, тому що є церкви і за 150 км, і за 180 км, і за 200 км від Вінниці. Тому нелегко. Але ми все одно співпрацюємо, маємо гарні стосунки.

Нам допомагали місіонери з Рівненщини, Віктор Боришкевич у цьому сприяв. Також підтримував Ми-

кола Синюк. Ми направляли людей навчатися в біблійні інститути — у Київ, у Коростень. З 2002 до 2007 року в нас працював очно-заочний філіал Львівської біблійної семінарії. Анатолій Кліновський у цьому допоміг. Випускників посилали на нові точки в райони, здебільшого у великі села. І так потроху розвивалися.

— Які саме методи благовістя найбільше діють у вашій області? Як люди відгукуються на проповідь Євангелії?

— Був період під час економічної кризи — багато стали виїжджати за кордон. І все менше нових людей приходило в церкву. Коли почалася війна, стали більше приходити. А потім якось усі заспокоїлися — і пішло на спад. Тепер, коли вже минуло більше року пандемії, знову спостерігаємо приріст.

В Іллінецькому районі маємо дім для літніх людей «Віфанія». Придбали 3 га землі неподалік від районного центру, побудували приміщення — норвежці допомогли. Вже протягом 4 років ведемо це служіння. Тепер там перебуває 32 підопічних — є і православні, і католики, і протестанти. 12 чоловік персоналу. При цьому закладі є й наша церква.

3-4 рази ми проводили на рівні області семінари з особистого євангелізму «Від серця до серця». Надихали людей до благовістя. І багато хто стали активнішими, постійно просять молитися за тих, кому вони проповідують. І так у церкву прийшли деякі нові люди.

Ми постійно робимо соціальні програми (і в Вінниці, і по області) — купуємо продукти, запрошуємо літніх людей. Людей з інвалідністю відвідуємо вдома. Було, що ми про-

Дім для літніх людей «Віфанія»

тягом 5 років щонеділі роздавали безкоштовно свіжий хліб. Також на свята (на Пасху, на Різдво) запрошуємо малозабезпечених людей на богослужіння, вручаємо їм продуктові набори. Ну, принаймні, так робили до карантину.

Наша церква «Еммануїл» у Вінниці прибудована до дев'ятиповерхового будинку. То ми щопонеділка проводимо зустрічі з місцевими літніми людьми — співаємо, молимося, вивчаємо Боже

зі церкви, чи у виділеному органами влади приміщенні.

Маємо в області 4 будинки сімейного типу, є брати і сестри, які взяли під свою опіку дітей-сиріт. Два з них — при церквах. У кожному — по 8-10 дітей. А один брат, Віталій Стьопин — узяв 17 дітей.

Проводимо і євангелізації. Нещодавно приїжджав Олександр Попчук з гуртом. Люди наворачталися, отримували зцілення. Але такого, як колись, тепер уже немає.

Бо минулого року нам ще дозволяли збирати невелику кількість дітей у тій місцевості, де не було багато хворих.

Тепер ми багато працюємо, щоб мотивувати людей благовістити згідно з євангелістом Марком, 5:19: «Іди до дому свого, до своїх, їм розповіж, які речі великі Господь учинив тобі, і як змилювався над тобою!» Просимо, щоб люди дзвонили до своїх родичів, відвідували, запрошували. І це вже дає певний результат.

Церква «Еммануїл» у Вінниці — це місце, де люди можуть отримати не лише духовний хліб, а й насущний

Слово, спілкуємося за чаєм. І багато з них прийняли водне хрещення.

Також запрошуємо на свята дітей, вручаємо їм подарунки. Потім тримаємо з ними зв'язок, запрошуємо на уроки недільної школи. Вони беруть участь у церковній програмі, на яку запрошуємо й батьків. Останнім часом найбільше працювали з дітьми у форматі виїзних таборів. Маємо дві команди, які виїжджають на 3-4 дні у різні населені пункти і проводять дитячу програму — чи на ба-

принесла високу смертність, багато людей налякані. Тепер в неділю в більшості церков зібрань немає. Ми потроху збиралися, люди більш-менш звикли, заспокоїлися. Навіть приходили нові люди. Щоправда нас викликали в адміністрацію і попросили, щоб на свята — Вербну неділю і Пасху — на чотири квадратні метри була одна людина. Розподілили поліцейських — по двоє на кожну церкву. Навіть не знаємо, чи зможемо проводити дитячі заходи.

— Ви маєте на увазі, як в 1990-х роках? А розкажіть про цей період, що тоді відбувалося у вашій області?

— Були великі євангелізації в центрі Вінниці, по районах, великі водні хрещення... Джордж Давидюк не раз приїжджав, Славик Радчук. У кінотеатрі «Росія» відкривали церкву, приїжджав Дмитро Березюк. Три дні зал на 1000 місць був переповнений... Багато людей наворачталися.

— Як вплинув коронавірус на церкву?

— Перші місяці пандемія не дуже торкнулася нашої області. То люди ходили в зібрання. А третя хвиля

— Можливо, найближчим часом у вашому об'єднанні заплановано якісь цікаві заходи, проекти? Яке у вас бачення щодо служіння в сучасних обставинах?

— Останнім часом багато звертаємо увагу на сімейні проблеми, проводимо семінари для сімейних пар. Запрошуємо і членів церкви, і невоцерковлених людей. Адже ця проблематика актуальна для всіх. Плануємо продовжувати працю в цьому напрямку.

Ще один напрямок — благовістя інтелігенції. Коли ми тільки починали євангелізувати, то здебільшого йшли в тюрми, спасали наркозалежних, але забули про інтелігенцію. У нас є служителі, які є лікарями, IT-шниками. Тому плануємо євангелізаційні заходи для людей з вищою освітою.

— На якій ділянці служіння Вінниччина особливо потребує підтримки?

— У нас не вистачає служителів, місіонерів. Дехто мусить охоплювати по кілька населених пунктів, бо немає кому. Ми звертаємося до різних місій, просимо направляти студентів до нас на практику. Може, Бог торкнеться чийогось серця — і вони лишаться тут для служіння.

— Розкажіть про своє покликання, як ви прийшли в служіння? Яким був ваш шлях до старшого пресвітера області?

— Я народився в номінальній православній сім'ї. 1980 року увірвався мій тато. Моя сестричка, на 2 роки молодша за мене, йшла зимою до школи і впала. Згодом у неї виявили саркому на коліні. І за два з половиною місяці дівчинка померла...

По сусідству жив віруючий чоловік, який підтримував батька в цій скорботі, говорив йому про Бога. І через нього батько навернувся, прийняв водне хрещення. Він розказував мені про Бога.

1985 року прийшов час мені йти до війська, мали бути проводи. Уся родина була невіруюча, але батько 7 днів постив і молився, щоб проводи зробити по-християнськи. Коли я отримав повістку і вертався додому, щось стало робитися в серці, якось так шкода стало тата... Прийшов і кажу: «Тату, робіть віруючі проводи». А він готував намет. І каже: «А Бог мені сказав, що будуть віруючі». І він запросив братів, хор приїхав, два вечори було таке собі євангелізаційне служіння. За мене помолилися, і я поїхав.

Служив у ракетних військах у Новочеркаську Ростовської області. Десь через місяць тато вислав мені Євангелію, і я став читати. Мене зворушив один випадок. Була перевірка: нас по черзі викликали

в кабінет до прапорщика і наказували викласти все, що є в кишенях. І я викладаю Євангелію. Він подивився, полистав — і віддав мені. Раніше у таких випадках хлопці мали серйозні проблеми. А тут ніби Бог закрив йому очі... І я настільки впевнився, що є живий Бог!

Молився: «Боже, дай, щоб я на Новий рік приїхав додому й покався!» А в мене ще й першого січня день народження. Прослужив 6 місяців, дали відпустку — і на Новий рік я їду додому! Але про це з моїх домашніх ніхто не знав. Коли я вже під'їжджав, тато якраз був на молитві. І Бог відкрив, що я скоро буду вдома. Він пішов і мамі це розказав (мама дояркою працювала). Вона не повірила, каже: «Яке там «Бог відкрив»?» А незабаром, я переступаю поріг — вона стала дуже плакати! І на другий день ми разом пішли на богослужіння — я покався, мама покалася, моя друга сестричка покалася. Згодом я отримав хрещення Святим

Духом. І через 10 днів поїхав в армію народженим згори.

1987 року закінчилася моя служба, повернувся в Україну. А в мене був друг із Молдови. І він запросив до себе у Бельці, каже: «У мене брат теж повернувся з армії, приїжджай, приймете хрещення, є кімната, де жити». Тато мене благословив — і я поїхав, подивився, мені сподобалося. На той час там була автономна церква. Вони співпрацювали з Чернівцями, Харковом, Одесою, Києвом. Я прийняв водне хрещення і лишився там. Був проповідником, брав участь у молодіжному служінні.

1990 року Віктор Павловський (нині головуєчий єпископ Молдови) оголосив, що одна людина з Молдови може поїхати навчатися в Югославію (ще був Радянський Союз). І вибрали мене, бо я трохи знав англійську. Тож до 1994 року навчався в Хорватії (Югославія розпалася), у семінарії м. Осієк. 1992 року одружився. Дружина теж із Вінницької області, вона два роки навчалася зі мною. Потім ми повернулися в Молдову. Я ще написав роботу «Розвиток євангельського руху в Молдові» на прохання Віктора Павловського. Писав англійською, а вони потім переклали на російську. А потім мені запропонували — або прийняти церкву в Бельцях (тоді виїжджали в США і з 300 членів церкви лишилося 100), або проводити біблійні курси російською мовою по Молдові. Але ми з дружиною хотіли повернутися на Вінничину, починати працю в селах. І нас благословили на це.

Вінницьке об'єднання церков ХВЄ Статистика станом на 01.01.2021

- зареєстрованих церков — 20
- членів зареєстрованих церков — 532
- незареєстрованих церков — 15
- членів незареєстрованих церков — 155
- церков, які мають власні доми молитви — 13
- рукопокладених пасторів — 17
- нерукопокладених пасторів — 5
- рукопокладених дияконів — 13
- нерукопокладених дияконів — 3
- музичних гуртів — 7
- молоді в церквах — 92
- керівників молоді — 5
- сестер (членів церкви) — 373
- відповідальних за жіноче служіння — 8
- недільних шкіл — 11
- учнів недільних шкіл — 229
- вчителів недільних шкіл — 39
- християнських таборів в області — 2
- притулків для людей похилого віку — 1
- підопічних притулку — 32

Так ми повернулися в Україну. Жили у Жмеринці. Якось приїхав до нас Микола Мельник, тогочасний старший єпископ церков ХВЕ — місцева церква ділилася, молоді брати виходили з об'єднаної церкви. І місцевий служитель попросив, щоб я взяв єпископа на ніч, каже: «Якщо я прийму, то скажуть, що в реєстрацію пішов». А я знав Миколу Мельника, бо він колись приїжджав у Бельці з Коломиї. Стали спілкуватися, я розповів про себе. Він каже: «Тут є наше братство, є відповідальний по Вінничині, я тебе познайомлю!» А я не знав цього, тому ходив у Жмеринці в об'єднану церкву.

Познайомилися, я став у Вінницю приїжджати. Відповідальним по області був Анатолій Лисий, перед ним був Володимир Шевчук, але він виїхав у США. Я займався здебільшого євангелізаціями. 1997 року став відповідальним за євангелізацію по області. 1999-го ми відкрили церкву у Вінниці, і я став помічником старшого пресвітера. А в 2000 році старшим пресвітером обрали мене. До речі, недавно, цього року, мене рукопоклали на єпископа. Я не турбувався про це, але через 20 років це сталося.

— Вам легко далось рішення прийняти на себе відповідальність за цілу область?

— 1998 року мої друзі, з якими я вчився в Югославії, переїхали в США. І запропонували мені продовжити навчання в Каліфорнії, у Фресно, на магістерській програмі. (Ми мали ступінь бакалавра). У моєї дружини був статус біженця, і мені теж дали біженця. Отже, ми мали їхати в Америку. Вже білети куплені, з дому все пороздавали, тільки сам дім ще не продали. І тут я зустрічаюся в Києві з Михайлом Паночком, щоб попроситися, а він каже: «Хочу тобі щось сказати. Знаєш, Бог кличе тебе тут на служіння!» Ми помолилися, я їду додому. А дружина тим часом була на молитві, і до неї пророче слово: «Речі, речі... Все приготовано. Але Я вас випробовував, чи будете вірними!» Вона мені розкажує, я їй. Я плачу, вона плаче... І ми вирішили залишитися. Це було за 10 днів до вильоту. Нам сказали: «Ви більше ніколи в Америку не потрапите!»

— Чи важко було вам відмовитися від виїзду в США? Чи були вагання?

— Я вже трохи звик бути слухняним Богу, як і моя дружина. Перед навчанням в Югославії я мав хорошу роботу. Ми робили гіпсову ліпнину, що на той час дуже добре оплачу-

валося. Але в мене завжди було велике бажання проповідувати Боже Слово. Я розумів: якщо послухати Бога, то будуть труднощі, випробування, але Бог буде зі мною! Коли навчався в Хорватії, чув багато свідчень від різних служителів, як люди відмовлялися багато від чого заради поклику і як Бог благословляв їх.

— Хто з людей особливо вплинув на вас, хто був вашими вчителями, духовними батьками?

— Пастор церкви м. Бельці, де я був членом 4 роки, Григорій Березовський дуже вплинув на мене. Він уже у вічності. А також ректор семінарії та головуючий єпископ Югославії доктор Петро Кузьмич. Згодом сильно вплинув на мене Михайло Паночко. Також Анатолій Кліновський — ми були з ним близькими друзями.

— Які риси характеру особливо важливо мати служителю?

— Служитель має бути спокійним, смиренним. Покладатися на Бога. Любити Бога і любити людей, вміти

співчувати. Дуже важливо, щоб він читав і практикував Боже Слово. І ще я як служитель завжди просив у Бога: «Допоможи мені, служачи іншим, не забувати про свою сім'ю». У нас із дружиною п'ятеро дітей, усі вони віруючі. Троє одружені. Має народитися четвертий онук.

— Тоді поділіться досвідом, як правильно розподілити пріоритети — служіння, сім'я, а ви ще й працюєте...

— Апостол Павло теж і працював, і служив. Раніше я працював у будівництві, клав плитку, граніт. Коли потрібно було кудись поїхати у справах служіння, люди розуміли, відпускали. А тепер ми сім'єю вже 12 років займаємося квітами. Маємо теплиці, діти працюють, дружина, я. Вирощуємо такі квіти як сульфінія, пеларгонія... Не завжди все дається легко, але Бог допомагає. Я завжди ставлю служіння на перше місце.

— Розкажіть, як ви познайомилися з дружиною. Адже від дружини служителя дуже багато залежить.

— Коли я жив у Молдові, то відвідував церкву, яка була місіонерською. Дуже багато молодих братів їздили в Росію, в Сибір, відкривали там церкви. Я познайомився з Вальдемаром Сардачуком, Іваном Мертсом. Вони їздили по Україні, по Росії з фільмом «Ісус» і біблійним на-

вчанням. Це були 1988-1990 роки. І я їздив з ними — допомагав організовувати євангелізації, налагоджувати контакти зі служителями... І моя майбутня дружина Людмила теж їздила. Вона жила у Жмеринці. Так ми познайомилися. Я дружив з її швагром. І в нас було подвійне весілля — виходила заміж і моя сестра. Було 1200 гостей. Ми тоді роздали цілу машину літератури. Після того весілля 14 сімей на нашій вулиці увірували й прийняли хрещення.

— Яким був найважчий і найщасливіший момент у вашому житті?

— Найважчий момент був, коли дружина мала народити п'ятого сина. У неї були проблеми з серцем, вона задихалася. Якось вдома їй стало дуже зле. Лишався ще тиждень до пологів. Я викликав швидку, лікарі кажуть: «І дитина задихається, і дружина». Поїхали в лікарню, на другий день перевели в обласну, а там сказали відправляти на Київ. Мовляв, немає такого обладнання, яке може забезпечити, щоб під час пологів вижила і матір, і дитина. Але ми молилися, і дружина сказала: «Ні, я тут буду народжувати!» А лікарі кажуть: «Або сина будеш мати, або дружину». В мене була велика боротьба. А дружина не сумнівалася. Але розписку мала дати і вона, і я. І нарешті погодився, відчув, що це справді від Бога. Наступного дня зробили кесареве. Стою і бачу, як виносять

хлопчика — такий красивий, ми його Даніком назвали. Я запитую: «Як дружина?» — «Жива!» Бог допоміг! І це такий благословенний хлопчик, він Господа дуже любить, в церкві допомагає. Цей момент мені було пережити важче, ніж будь-який інший, тому що від мене залежало — дати згоду.

Найщасливіший момент... Пам'ятаю, коли ми працювали над реабілітаційними центрами, були деякі проблеми. Я трохи впав духом і навіть думав припинити це служіння. І якось сиджу перед зібранням, відчиняються двері і заходить молоді пара з двома дітьми — люди, які колись були в реабцентрі. І мене така радість наповнила! Ось це і є для мене найщасливіші моменти життя — бачити людей, яких Господь спас, змінив і вони щасливі. Як апостол Іван казав: «Я не маю більшої радості від цієї, щоб чути, що діти мої живуть у правді». Коли Ісус спасає людей — цього не замінять жодні матеріальні блага.

— Що є головним для здорової атмосфери в церкві, для духовного зростання людей?

— У першу чергу, повинна бути відповідність Божому Слову. Розуміння, що голова церкви — Господь. Має бути команда служителів, які доповнюють один одного в єдності й любові. Умови, де кожен служитель і члени церкви можуть проявляти свої здібності, таланти. Основними напрямками мають бути благовістя й місіонерство.

— Чи є у вас мрія (в житті, служінні), яку ви хотіли б встигнути втілити під час земного життя?

— Є мрія — побудувати гарний великий дім молитви нашого братерства у Вінниці. Наші дома молитви — здебільшого невеличкі. А ще — підготувати служителів, щоб дали повели працю. Молюся, працюю з ними, виховую. Щоб не сталося так, що немає кому передати служіння. Слава Богу, є молоді брати, які готові служити. Я цьому дуже радий.

— Що б ви побажали церкві, християнам в цей непевний час?

— У всі часи були різні виклики — більші, менші... «Через великі утиски треба нам входити у Боже Царство». Через ці події, які відбуваються у світі, збувається Боже Слово. А нам слід покладатися на Бога, вірити Йому, служити Йому, бути на своєму місці. Сьогодні є така тенденція, що люди більше йдуть в есхатологію — коли прийде Божий Син? Коли прийде антихрист? На початку скорботи, всередині чи після? Ми повинні жити за принципом Мартіна Лютера, який сказав: «Якщо завтра прийде Господь, то сьогодні я ще посаджу дерево!» Ісус Христос сказав: «Не турбуйтеся про завтрашній день. Завтрашній день сам про себе потурбується!» Живімо сьогоднішнім днем. І не будьмо пасивними — будьмо активними. Скільки навколо горя, проблем... І церква у цьому всьому має виконати свою місію!

Розмовляв Дмитро ДОВБУШ

Проповідь

Божа добрість

Василь ЛЮБЧАК

«Ось тому без виправдання ти, кожний чоловіче, що судиш, бо в чому осуджуєш іншого, сам себе осуджуєш, бо чиниш те саме й ти, що судиш. А ми знаємо, що суд Божий поправді на тих, хто чинить таке. Чи ти думаєш, чоловіче, судячи тих, хто чинить таке, а сам робиш таке саме, що ти втечеш від суду Божого? Або погорджуєш багатством Його доброти, лагідності та довготерпіння, не знаючи, що Божа добрість провадить тебе до покаяння?» (Рим.2:1-4).

Сьогодні мільйони і мільярди людей погорджують Божою добротою... Про яку добрість, про яке багатство говорить апостол Павло? Скажіть, що приходить вам у розум, коли ви чуєте фразу «Божа добрість»? Ми знаємо, що Бог добрий, але в чому саме полягає ця добрість?

Бог не лишив цю землю. Він не лишив людей. Він посилав пророків, вів людей до Себе, гріхи прощав. Він дав людям Закон, а в останні дні — віддав Свого Сина Ісуса Христа. Божа добрість — в тому, що ми не зникли. Хоча — коронавірус, і ми не знаємо, що за цим стоїть, але в Господа все під контролем!

Я роздумував: що це за багатство на практиці? Чи це Бог посилає зо-

лото, гроші? Ні. Тут не йде мова про земне багатство, ніби через Ісуса Христа набувається якесь матеріальне благословення. Все одно ми на землі працюємо в поті лиця... Сьогодні люди чекають Божої доброти у вигляді хорошої роботи, дружини чи чоловіка, дітей, внуків, комфорту... Бог не проти цього. Він уже благословив нас сім'ями, церквою... Але Божа добрість провадить до покаяння! Ось у чому заховане справжнє багатство, яке Бог дав для людей.

Щоб покаятися — людині ніякі фінанси не допоможуть. Скільки батьків, матерів просять дітей: «Покайтеся, прийміть Господа!» Але покаяння немає... Де його взяти? Якщо людина не переживе у своєму житті Божої доброти, вона не зможе прийти до покаяння.

Знаєте, у чому ще Божа добрість полягає? Що сьогодні ще не здійснюється Божий суд. Він ще милує! Божя милість обновляється кожного ранку. Вже давно не існувало би цієї землі, якби не вона.

Господар оглядає свій виноградник і підходить до фігового дерева, на якому багато часу вже немає плоду. Але садівник каже: «Лиши його ще на цей рік. Я його обкопаю, заберу бур'ян, обкладу гноєм... Якщо тоді не зародить, то зрубаш його». Я

виросшую квіти і бачу: коли є бур'ян, то квітка не росте. Він забирає поживні речовини, ріст, цвіт. Ми всі грішні, немає ні одного праведного. Але завдяки Божій добрості досі живемо на цій землі.

Хочу кількома історіями з Біблії проілюструвати багатство Божої доброти.

«І було Господнє слово до Йони вдруге таке: Устань, іди до Ніневії, великого міста, і проповідуй на нього те слово, що Я говорив був тобі! І Йона встав, і пішов до Ніневії за Господнім словом. А Ніневія була місто велике-превелике, на три дні ходи. І зачав Йона ходити по місті, на один день ходи, і проповідував і казав: Ще сорок день, і Ніневія буде зруйнована!» (Йона 3:1-4).

Бог послав Йону в Ніневію, той не захотів іти. І ці слова сказані вже після пригод у морі, у череві кита. Як ніде в Книзі пророка Йони показане багатство Божої доброти. Ніневія — велике місто. 120 тис. людей, «які не вміють розрізняти правиці своєї від своєї лівиці». І всі вони мали бути знищені, над містом висів меч Божого суду. Він міг і не посилати Йону. Але Бог відкрив велике багатство для Ніневії. Тільки уявіть, яке багатство приніс Йона у своїх устах! Такого багатства не мав жоден цар.

Бог каже: «Ще 40 днів». У притчі було: «Ще один рік». «Нехай ще ці діти переживуть добрість Мою! А може, за цих 40 днів вони покаються?»

Бог йшов знищити Содом і Гомору. І коли Авраам про це дізнався, став заступатися: «А якщо знайдеться 50 праведників? А якщо 45, 40?..» І так аж до 10. Бог каже: «Навіть ради 10 не знищу!» Чи це не добрість Божа? Там стільки гріха і беззаконня! Але Бог виявляє свою добрість, яка веде до покаяння. Хоча покаяння тоді не сталося.

«І ніневітяни ввірували в Бога, і оголосили піст, і позодягали верети, від найбільшого з них аж до найменшого. І дійшло це слово до царя Ніневії, і він устав зо свого трону, і скинув плаща свого з себе, і покритися веретою, та й сів на попелі. І він звелів кликнути й сказати в Ніневії з наказу царя та його вельмож, говорячи: Нехай не покуштують нічого ані людина, ані худоба, худоба велика чи худоба дрібна, нехай вони не пасуться, і нехай не п'ють води! І нехай покриваються веретами та людина й та худоба, і нехай сильно кличуть до Бога, і нехай кожен зверне з своєї дороги та від насильства, що в їхніх руках» (Йона 3:5-8).

Уявляєте собі, який крик, зойк був — від тварин, від людей?! Люди відчували над собою Божий суд. І Божа добрість заговорила до ніневітян, до царя-язичника. Так само і сьогодні Божа добрість через Святого Духа говорить до наших сердець. І це величезне багатство, яке Бог дає нам пережити. Божа добрість веде нас до покаяння.

«Хто знає, може Бог обернеться й пожалує, і відвернеться з жару гніву Свого, і ми не погинемо! І побачив Бог їхні вчинки, що звернули зо своєї злої дороги, і пожалував Бог щодо того лиха, про яке говорив, що їм учинить, і не вчинив» (Йона 3:9,10).

Не вчинив! Тому що ніневітяни прийняли найбільше багатство, яке приніс пророк Йона в їхнє місто, в їхні душі. І Ніневія не була зруйнована. Минув час — і знову радість, і радісний крик тих 120 тис. людей!

Наступний приклад — як люди відкинули добрість Божу, не захотіли її прийняти.

«Але маю на тебе, що жінці Єза-

велі, яка каже, ніби вона пророкиня, ти попускаєш навчати та зводити рабів Моїх, чинити розпусту та їсти ідолоські жертви. І Я дав був їй часу, щоб покалася, та вона не схотіла покаятися в розпусті своїй. Ось Я кину її на ложе, а тих, що чинять із нею розпусту, у велику біду, коли тільки в учинках своїх не покаються, а діти її поб'ю смертю. І пізнають усі Церкви, що Я Той, Хто нирки й серця вивіряє, і Я кожному з вас дам за вчинками вашими» (Об.2:20-23).

Бог виявляє багатство своєї ладності, довготерпіння і відхиляє Свій суд до пророчиці Єзавелі, яка зводила людей чинити розпусту, їсти ідолоські жертви. Вона говорила: душа спасенна раз і назавжди, а тіло Божого Царства не наслідуює, тож можете робити все, що хочете. І Бог це бачив, але виявив добрість — дав час для покаяння. Та вона не схотіла покаятися, пережити цю добрість, це велике багатство.

Люди часто відкладають: завтра прийду, завтра покаюся у своєму гріху, а він мучить! Але інколи багатство добрості Божої зупиняється. І навіть молитви за людей не допомагають. Покаяння немає. Відійшла добрість Божа. Ми не знаємо, який термін відведений нам. Бог хоче, аби щоразу, коли помиляємося, ми переживали добрість Божу. Дозволяли їй вести нас. А вона не на суд нас веде, Божа добрість веде до покаяння.

Апостол Павло, який писав про багатство Божої добрості — він сам її пережив. Коли побивали камінням першого мученика церкви Степана, Савл стеріг одежі. Він чув слова Божого мужа, але вони не привели його до покаяння. І ось він іде до Дамаска, аби ув'язнити учнів Ісуса Христа. Але біля воріт міста його зустрічає величезне багатство, яке проявилось в добрості Божій. І воно привело його до покаяння. Ніхто не міг привести, тільки добрість Божа.

«А коли він ішов й наближався до Дамаска, то ось нагло осяяло світло із неба його, а він повалився на землю, і голос почув, що йому говорив: Савле, Савле, чому ти Мене переслідуєш?» (Дії 9:3,4).

Він переслідував, він не пускав у своє життя Божу добрість, він не дозволяв, щоб через учнів Ісуса Христа

про цю добрість почули язичники.

«А він запитав: Хто Ти, Пане? А Той: Я Ісус, що Його переслідуєш ти. Трудно тобі бити ногою колючку! А він, затрусившись та налякавшись, каже: Чого, Господи, хочеш, щоб я вчинив? А до нього Господь: Уставай, та до міста подайся, а там тобі скажуть, що маєш робити!» (Дії 9:5,6).

Дивіться, як добрість Божа дала повела майбутнього апостола Павла. То не слуги повели його в Дамаск сліпого. Його повела добрість Божа!

«І Ананій пішов, і до дому ввійшов, і руки поклавши на нього, промовив: Савле брате, Господь Ісус, що з'явився тобі на дорозі, якою ти йшов, послав ось мене, щоб став ти видючий, і наповнився Духа Святого! І хвили тієї відпала з очей йому ніби луска, і зараз видючий він став... І, вставши, охристився, і, прийнявши поживу, на силах зміцнів» (Дії 9:17-19).

Савл не просто фізично прозрів — він пережив покаяння. Добрість Божа завжди веде і веде до покаяння. Ось це найбільше багатство. Ось чому і Син Божий прийшов.

Брати і сестри, подякуймо за це багатство Божої добрості, яка у свій час привела і нас до покаяння. Ми не бідні. Хоча написано: «...як убогі, але багатьох ми збагачуємо...» (2Кор.6:10). І як добре, коли ми не тільки самі пережили, але і ще комусь допомогли пережити цю добрість!

Мого тата вже немає. Він за мене багато молився. І яюсь, коли я вертався додому, отримавши повістку в армію, щось сталося — я почав переживати Божу добрість! Я виріс у бідній сім'ї, пам'ятаю час у дитинстві, коли не було що їсти, вода в хаті замерзала, килим примерзав до стіни... Але я найбагатший — із тими, хто пережив Божу добрість через покаяння.

«Благослови, душе моя, Господа, і все нутро моє святе ймення Його! Благослови, душе моя, Господа, і не забувай за всі добродійства Його! Всі провини Твої Він прощає, всі недуги твої вздоровляє. Від могили життя твоє Він визволяє, Він милістю та милосердям тебе коронує» (Пс.102:1-4).

Про що мовчать діти, або Закулісся дитячої душі

Коли я був зовсім маленьким

Коли я був зовсім маленьким, я таємно втік від своєї улюбленої бабусі. Я так сильно скучив за мамою, що втівав додому не зупиняючись. А коли нарешті прибіг, мами не було вдома, вона була ще на роботі. І тоді я знову побіг — ще швидше, ніж раніше. Я біг до своєї мами і думав, чому вона лишила мене на цілий день у бабусі? Адже вона мене так любила! Я все біг і плавав.

Мовою серця

Коли я був зовсім маленьким, ми з татом каталися взимку на санчатах. Ми розганялися з високої гірки, летіли на моїх улюблених санчатах, голосно кричали й сміялися. Я міцно притискався до тата й завмирав від щастя. А потім наші санчата перекинулися — і ми з татом завалилися у великий замет. Але мені зовсім не було боляче, правда. І я зовсім не замерз, хоча був сильний мороз. Шкода, що рідко ми так каталися з татом взимку на санках.

Коли я був зовсім маленьким, моя мама дуже захворіла. І я бачив, як плакав тато. Він ніколи раніше так сильно не плакав. А тут він взяв і прямо при мені заплакав. І я раптом заплакав — ще сильніше, ніж тато. А потім, вночі, коли всі поснули, я пробрався до мами. Але тільки так, щоб ніхто не помітив, навіть тато. Я поклав свої маленькі ручки на маму й молився. Але тільки так, щоб вона не почула й не прокинулася. Я бачив: так само колись молився за мене вночі тато. Він думав, що я сплю і нічого не чую і не бачу. А вранці моя мама одужала — і стала посміхатися. Тільки вона не знала, що це я за неї молився.

Коли я був зовсім маленьким, то натрапив на великого собаку. Я злякався й побіг до тата. Біг і не озирався. Я побачив тата — і став ще швидше бігти й кричати: «Татусю, татусю!» Мій тато біг мені назустріч, і я перестав боятися. А потім я спіткнувся й упав. Але мій сильний тато був уже поруч. Він взяв мене на руки, міцно до себе притис і поцілував. А потім мені знову захотілося побачити цього собаку й упасти, щоб тато знову мене так пошкодував і поцілував.

Коли я був зовсім маленьким, то випадково розбив кришталеву вазу. Найулюбленішу мамину вазу. У мами була дуже красива й дорога кришталева ваза. Якось я так сильно й швидко хотів відчинити мамі двері, що по дорозі зачепив і перекинув прекрасну мамину вазу. І я досі пам'ятаю цей страшенний брязкіт. Я відчинив мамі двері й зі сльозами на очах прошепотів: «Мамо... я розбив твою вазу...» І я ніяк не міг зро-

зуміти, чому мама мене не сварила. «Ну, а сам ти, синку, не порізався?!» Це все, що сказала мені тоді моя мама. А може, я просто більше нічого не пам'ятаю.

Коли я був зовсім маленьким, я сам дуже захворів. І мені темно й страшно раптом стало. Я пам'ятаю, як плакав: «Матусю... матусю...» А вона, моя мама, тримала мене гарячого у своїх ніжних, ангельських руках і заспокоювала. Лікувала, молилася, співала і майже всю ніч не спала. А потім мені раптом не страшно зовсім стало. Я дивився на обличчя своєї мами й бачив Христа, правда! І заснув я тоді дуже солодко. На руках Христових.

Коли я була зовсім маленькою

Коли я була зовсім маленькою, я дуже хотіла сказати татові, щоб він ніколи не виховував мене й не вичитував мені при інших, коли у нас вдома гості, при чужих людях. Адже мені від цього так боляче й так соромно! А коли ми, вся сім'я наша, залишимося зовсім одні, тоді можна навіть посварити мене, я стерплю, чесно-чесно. А одного разу мій тато, прямо при моїх друзях, на вулиці накричав на мене й хотів дізнатися «де моя совість». А я запитала його тоді: «Що таке совість?» А він взяв і при всіх посміявся наді мною, і пішов. А я ж тоді ще зовсім не знала, що таке совість. Я ж зовсім маленькою була. І так боляче мені стало тоді, так боляче. Я сховалася від усіх (навіть від друзів) на дереві й довго плакала. Але тільки так, щоб ніхто не бачив.

Коли я була зовсім маленькою, я дуже хотіла сказати мамі з татом, щоб вони ніколи не сварилися. Я ж чула, як тато з мамою одного разу сварилися. Ой, як страшно мені стало тоді. Адже я думала, що це через мене, що це я у всьому винна. Я підбігла до них тоді, щоб обійняти й вибачитися, але вони відпровадили мене в мою кімнату спати. А я не могла заснути до ранку, прикинулася що сплю, а сама довго плакала. Але тільки так, щоб тато з мамою не чули. Я ж так не хотіла, щоб вони ще більше через мене засмутилися. А потім я втомилася плакати й заснула. І мені приснився тоді солодкий сон, найсолодший у світі сон. Я

бачила, як тато міцно обіймав маму, цілував і говорив їй, що вона найкрасивіша у світі. Тільки вони не бачили, що я підглядала за ними й посміхалася від щастя. А потім я не витримала й підбігла до них, і обняла міцно-міцно, і вони мене! О, як добре мені тоді було! Я навіть не хотіла прокидатися тоді, так добре мені було, такий солодкий сон я бачила.

Коли я була зовсім маленькою, я дуже сильно хотіла сказати татові з мамою, щоб вони народили мені сестричку, ну або хоч би братика. Адже мені самій дуже нудно було, справді. Я б доглядала за своїм братиком (або сестричкою), годувала б його з ложечки й співала б йому пісеньки, щоб він скоріше заснув. Але одного разу, ввечері, я випадково почула, що мій тато не хоче «заводити» більше дітей. Прямо так і сказав моїй мамі: «Нам і з одною б упоратися, та й робота в тебе перерветься». З тих пір я й ненавиджу мамину роботу (ні-ні, матусю я дуже люблю!). А потім мама весь день була сумною. А коли ми гуляли з нею в парку, зустріли знайому тьотю. А у неї — аж цілих три дитини! А найменша дівчинка — та, яка в колясці, немовлятко, така красива! Моя мама довго-довго тримала ту дівчинку на руках — і така щаслива раптом стала! Вона навіть мені те немовлятко потримати дозволила, на трішечки, правда. А коли ми повернулися додому, мама знову дуже сумною стала. Та й мені нудно стало. Аж я заплакала. Але тільки так, щоб мама не бачила. Я ж не хотіла, щоб вона ще більше засмутилася.

Коли я була зовсім маленькою, я дуже сильно хотіла сказати татові з мамою, що мені подобається, коли вони люблять один одного. І що мені подобається, коли тато каже, що я найкрасивіша. Татку, а це правда, що я найкрасивіша? Матусю, а ти розкажеш мені на ніч казку? Або про своє дитинство? Татку, а ви прийдете з мамою до мене завтра в школу, на мій виступ? Матусю... Татку...

Коли я була зовсім маленькою, я дуже сильно хотіла сказати...

Іван ЛЕЩУК,

з циклу «Записки на полях душі»

Ріки Божої благодаті в Новорічиці

Церква с. Новорічиця, 1950-ті рр.

Кожна церква має свою історію — історію створення, життя та діяльності, які будуть наповнюватися подіями аж до приходу Господа Ісуса Христа.

Церква християн віри євангельської с. Новорічиця Зарічненського (тепер Вараського) району Рівненської області має доволі тривалу історію — 2021 року їй виповнилося 100 років.

За переданнями віруючих, перші навернені євангельські християни в с. Новорічиця прийняли водне хрещення в 1921 році. Крім того, збереглася заява віруючих до уповноваженого Ради у справах релігій по Рівненській області від 18 липня 1948 року, у якій записано, що церква в селі Новорічиця діє з 1921 року.

Хто ж приніс євангельське вчення в це село? Люди згадують, що першими благовісниками в селі були Федір Васильович Базиліук (1893–1940) і Адам Олешко (1877–1935). Вони у 1910–1911 роках виїхали до Америки на заробітки. Там увірували в Ісуса Христа, покаялися, навчалися в місіонерській школі, а потім, мабуть, у 1920 році, повернулися на батьківщину. Привезли з собою багато духовної літератури.

Син Федора Базиліука Леонід згадує: «Пам'ятаю, що батько привіз велику книжку з малюнками, то я її все гортав, тоді читати ще не вмів». Працю двох благовісників Господь благословив. Стали каються люди й навертатися до живої віри.

Як проводилися служіння — достеменно не відомо. Старшим у церкві, найімовірніше, був Федір Базиліук, бо його називали в селі «попик». Тож, мабуть, він звершував усі

церковні служіння та священнодії як пресвітер. Про це згадує і його син Леонід: «Думаю, що батько був пресвітером, бо його люди звали «піп», а мою матір — «попиха». Учення, яке привезли з Америки брати, було баптистсько-євангельським. Служіння відбувалися в хаті Василя Тодосовича Базиліука.

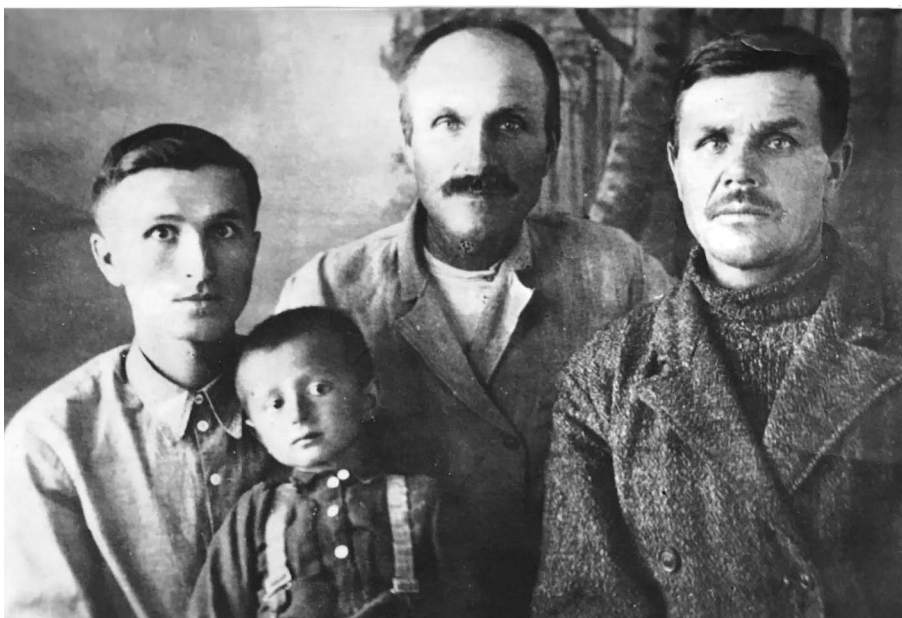
У 1931 році в селі збудовано дім молитви. Він був оформлений на ім'я Василя Савича Шрамовича. Але згодом Василь Савич відступив від Бога, а дім молитви, як свою власність, віддав в оренду для сільської школи. Десь у 1942—1944 роках німецька авіація бомбардувала село, тоді згорів і дім молитви.

На початку тридцятих років минулого століття цей край навідував брат Карп із с. Малковичі (Білорусь). Він проповідував про хрещення Святим Духом. І тих, хто слухав його, Господь став хрестити Святим Духом.

На початку 1940-х років пресвітера в церкві не було. Служіння хрещення, вінчання та інші виконував регіональний служитель Конон Лазарович Калюта з села Млинок Зарічненського району. Дияконами були Адам Костянтинович Кузьміч і Федір Прокопович Козяр (1902—1972). Адам Кузьміч виконував дияконське служіння до 1952 року. У цьому році він виїхав разом із родиною в Ростовську область Росії.

У роки війни (1941—1945) у Радянському Союзі було організовано Союз Євангельських Християн і Баптистів. Церква с. Новорічичі увійшла в цей Союз. Тоді пресвітером церкви обрали Івана Мойсейовича Гальчика. Він народився в 1913 році в селі Полиці, тепер Вараського району Рівненської області. Там на вернувся до Господа, прийняв хрещення. У 1934 році переїхав на проживання в село Новорічичі. Служіння пресвітера виконував десь із 1946 року. У 1951 році на свято Трійці церква під його керівництвом провела святкове служіння з нагоди її 30-ліття, на яке з'їхалося багато віруючих. За це влада зняла Івана Гальчика з пасторства. І він, рятуючись від переслідування КДБ, виїхав у Росію.

Тоді церква обрала на пресвітерське служіння Андрія Макаро-

*Іван Гальчик (зліва) з Максимом та Матвієм Гутовцями.
Кін. 1930-х — поч. 1940-х рр.*

вича Краснюка (1922—1980). Брат Андрій народився в селі Кухче Зарічненського району Рівненської області. У 1948 році переїхав жити в село Новорічичі. У нього з дружиною Федорою Павлівною було десятеро дітей.

У період його пресвітерства (із 1951 року до 1961-го) Бог рясно благословляв церкву: каюлися люди, Бог хрестив Святим Духом, на зібрання приходило багато гостей. Це все дуже не подобалося атеїстичній

владі. У 1961 році Андрія Краснюка було викликано в місто Рівне до уповноваженого. Там його запитали: «Чи у вашій церкві моляться іншими мовами? Чи є пророцтва?» А брат у своїй простоті відповів: «Так, є». Тоді йому сказали: «Нам такий пресвітер не потрібний, віддай посвідку пресвітера». Тож їхав брат у Рівне як пресвітер, а повертався додому простим членом церкви. До своєї смерті Андрій Краснюк виконував служіння диякона.

Батько мій народився в Новорічичі. Його рідня тут. Нас у батька було п'ятеро дітей. Але всі вже помирали.

Мій батько їздив в Америку на заробітки. Повернувся в 1920-му році. Тоді дуже бідували люди. Привіз багато християнської літератури. Пам'ятаю, що привіз велику книжку з малюнками, то я її все гортав, бо ж читати ще не вмів. Батько в Америці покався. Приїхав сюди — і тривався.

Разом із батьком в Америці був Олешко Адам. Але я про нього нічого не знаю. У селі не лишилася фамілія Олешків.

Батько нічого не мав: ні землі, ні сінокошу. То розчищав якісь землі, щоб щось мати. І вже ніби й щось набув, бо вже мали місце, де коси-

ти. Та він у тій роботі вельми простувдився — і помер. Бо ж лікарів тоді не було. Це було в 1940-му.

Чоловік моєї сестри покався і свідчив мені, щоб і я покався. Я вже тоді ходив на зібрання. Іван Гальчик був пресвітером. Якось на зібранні під час молитви розплющив очі, а він стоїть за столом і молиться з піднятими вгору руками. Я тоді подумав: «Яка ж то сильна його молитва, коли він молиться; напевно, Бог чує його молитву».

Я ж, як покався, то дуже полюбив свого Христа. Почув, що Бог дуже наближається, коли ти постиш, то постив дуже багато. Навіть мої мати і шваґер казали, що не можна так. Треба було працювати, сіна накосити. Але попри те, що я постив, мені в той час така сила давалася,

Зі спогадів очевидців

що я не втомлювався, хоч і був худий і виснажений. Так, я мав силу, щоб і косити, і гребти, і все робити.

Мені дуже хотілося комусь помагати. Бувало, не мав часу, бо постійно був зайнятий. Але завжди мав бажання допомогти тим, хто страждає, і по можливості допомагав.

І. Гальчик був дуже мудрим. Духовне не дуже приймав, але мав мудрість, мав здібність і підхід до кожного, міг дати кожному настанову. Коли мене поставили регентом, то Максим Мацерук, який був дияконом, сказав йому: «Побесідуй з цим Базилюком, бо в нього щось не ладиться». І він довго мені толкував, як треба робити.

*Леонід Базилюк,
син Федора Базилюка*

У 1950-ті роки молодь церкви була активною в християнському житті. Часто ходили пішки у с. Лишнівка Маневицького району Волинської області. Ішли через Кухотську Волю, Озірці, Карасин, ночували по хатах, аби побувати на молитовному служінні, які проводила церква того села і на яких відбувалися дії Духа Святого з оздоровленням хворих і духовним хрещенням. Той святий вогонь ревного служіння Богові вони приносили в церкву с. Новорічця.

У 1961 році влада посилила наступ на Церкву. Був розісланий по церквах «інструктивний лист», у якому писалося, скільки має бути служінь і коли саме, хто має проповідувати. Категорично заборонялося відвідувати інші церкви і брати участь у служінні гостям, а також було ще багато інших заборон. У церквах не всі згоджувалися з цим листом, тому почалися в них поділення.

У цей напружений час у церкві с. Новорічця проходив вибір пресвітера. Церква була на грані поділу. Але, слава Богу, вона уникнула цього. На служіння пресвітера було обрано Матвія Максимовича Гутовця (1918—20.09.1997). Матвій Макси-

мович народився в селі Новорічця, у якому й пройшло все його життя. З дружиною Оленою Макарівною народили і виховали десятеро дітей. За період свого служіння (1961—1988 роки) він витерпів страшний тиск із боку влади. Бог дав йому сили й мудрості все витерпіти, залишитися вірним Богові й зберегти церкву. Пресвітерів Матвію Гутовцю допомагали диякони Андрій Матвійович Краснюк і Максим Адамович Мацерук. Коли брати-диякони Андрій Краснюк і Максим Мацерук померли, то на дияконське служіння були вибрані Петро Федорович Козяр і Леонід Олександрович Шрамович. Зібрання проходили в домі Адама Федоровича Мацерука. А в 1967 році церква купила приміщення для богослужіння.

Пресвітер Матвій Гутовець, будучи вже в похилому віці, попросив церкву вибрати на пресвітерське служіння молодшого християнина. Тож у 1988 році пресвітером було обрано Володимира Кучміча (1947—2021). Володимир Матвійович народився в 1947 році в селі Новорічця. Він із дружиною Надією Вікторівною виховали дев'ятеро ді-

тей. Відійшов у вічність 23 березня 2021 року.

У цей час церква зростала кількісно, приміщення, у якому відбувалися богослужіння, стало тісним. З'явилася потреба збудувати новий дім молитви. У 1989 році було отримано дозвіл на будівництво — і за рік молитовний будинок був збудований.

У 1990—2000-х роках повернулися і стали членами церкви багато односельців. Було так, що калялася і приймала водне хрещення багатодітна мама, а згодом і всі її діти.

У цей час багато людей покинули село — цілими родинами. Хто виїхав у Рівне, хто в Білорусь, а хто і в США.

Зі зростанням церкви постало питання вибору нових дияконів. Тож у 1993 році на це служіння були вибрані Василь Петрович Козяр (нар. 1963 р.) і Петро Іванович Савчук (нар. 1968 р.), а через декілька років — Петро Андрійович Краснюк (нар. 1960 р.) і Василь Сафонович Устимчук (нар. 1959 р.).

У червні 2011 року церква християн віри євангельської села Новорічця відзначала своє 90-ліття. Тоді пресвітерське служіння ще викону-

вав Володимир Матвійович Кучміч. Крім основного хору, у церкві служили молодіжний хор та співоча група «Крила віри». У церкві нараховувалося 240 членів. При церкві вже діяв реабілітаційний центр для алко- і наркозалежних «Дім милосердя», який розпочав свою роботу у 2009 році. Від початку його створення і донині відповідальним і наставником у цьому центрі служить Ігор Романюк. Бог звільняв і звільняє людей від різних гріховних залежностей.

Церква й надалі зростала. Дім молитви знову переповнився спасенними. Тож 2012 року розпочато його реконструкцію, яка завершилась у 2014 році. Цього ж року захворів пресвітер Володимир Кучміч і на пресвітерське служіння обрано Василя Петровича Козяра.

Василь Петрович народився в селі Новорічниця в 1963 році. Одружений. Дружина — Марія Трохимівна. Народили і виховали десятеро дітей. У 2014 році, крім пресвітера, церква обрала ще двох дияконів, якими стали Михайло Володимирович Кучміч (нар. 1985 р.) та Сергій Антонович Базилюк (нар. 1982 р.).

9 травня 2021 року на пресвітерське служіння рукопокладено Савчука Петра Івановича, а на дияконське — Савчука Рувима Петровича (нар. 1990 р.).

Церква с. Новорічниця благословила своїх членів — братів та сестер для праці на місіонерських полях. У Тернопільській області працюють Анатолій Борисюк із дружиною Аліною та Яна Шрамович, у Житомирській — Наталія Гутовець та Дана Свиридович, у Київській — Таїсія Устимчук та Ростислав Савчук, у Львівській — Віталій Шрамович та Руслана Шрамович. Олексій Казиміров розпочав місіонерське служіння в м. Познань (Польща). Вихідці з Церкви ХВЕ с. Новорічниця трудяться і в Дніпропетровській області, в Росії та Сполучених Штатах.

На червень 2021 року церква християн віри євангельської с. Новорічниця нараховує 300 членів. Готує до водного хрещення 32 людини.

Підготував Василь МАРТИНЮК

Зі спогадів очевидців

У моїй родині перша покаялася мама, почала ходити на зібрання, а за нею покаявся й батько. Він прийшов до Господа через проповіді Пейсті. Цей проповідник завжди йому подобався. Отак слухав — і пішов покаявся.

Батько їздив по навколишніх селах, проповідував, проводив водне хрещення. Він був пресвітером реєстрованої церкви, мав на це право — і його кликали. Він і вночі хрестив. Збереглися фотографії, як він хрестить. Іван Маньчик з с. Серники казав, що в них є фотографія, на якій батько хрестить його жінку в Серниках, біля мосту. Багатьох батько вінчав.

У с. Локниця були віруючі, яким він носив переломлення. Поки мав коника, то їхав ним, а так пішки ішов, хоч і був поранений у ногу на війні. Тож занесе переломлення, а потім поспішає в село на вечірнє зібрання.

Що мені запам'яталося — то те, що батька сильно мучили КДБісти, приїжджали під вечір, виводили батька в лісок. І тримали там його дві години й більше. А мати переживала, чого вони його не відпускають, чого його нема. Прийде батько, як побитий. І таке часто-часто траплялося.

Коли батька вибирали пресвітером, то казали йому: «Ти був на війні, був ранений, то до тебе менше чіплятимуться». А вони ще більше чіплялися. Дозволили тримати тільки одну корову й одне поросля. А сім'я велика. То в людей купував кабанчика, або й в корчах годував його.

Працював батько в колгоспі. А ще робив столярку. По ночах робив. Прийде з колгоспу і йде в свою столярню. Усі сплять, а він працює. Цього також не давали робити, то потрібно було ховатися, щоб зробити щось. А зробить, то ще й треба було, щоб це вночі забрали ті, хто замовляв.

Моя сестра Марійка народилася глухою, і люди на тому спокушувалися. Казали: «Поки був невірющий, то всі діти були здорові, а став вірющим, то треба німці народитися».

Батько був хрещений Духом Святим, розумів і приймав усі духовні дії. Хоча я не пам'ятаю, що він мав духовні дари. Правда, проповідник він був добрий. Ну, для нас (усміхається).

Батько турбувався про всіх самотніх старушок. Як тільки неділя — то він уже там. Іде пішаком — і усіх відвідає. У с. Річиця була така баба Мар'я. То він мене з Кузьмічом змусить сіна їй накосити, дров заготовити. У Жені з селі Локниця чоловік згорів, то він і сам дрова їй заготовляв, і нас змушував. Усім удовам допомагав, до того був старанний.

У суботу батько був на роботі до 3-ї години дня. Тож прийде, помиється, бере Біблію — і в дім молитви.

До батька не раз приїжджав Гриць Хопнівський (Григорій Філімончук з с. Хопнів Ківерцівського р-ну Волинської області — прим. ред.). Не раз його запитував: «Матвію, ти хотів би, щоб скільки людей покалося?» Батько йому каже: «Ну, хоч би 100». — «О, ти малувато хочеш». Якби батько побачив, скільки вже в церкві членів, то він би був дуже здивований. Вийшло так, що його бажання збулося — ще й з надлишком.

Володимир Гутовець, син Матвія Гутовця.

«Передати естафету». Конференція Департаменту дитячого та підліткового служіння

7-10 травня 2021 року в смт Радомисль відбулася конференція для працівників дитячого та підліткового служіння. Тема цього річного заходу — «Передати естафету».

Відкрила конференцію директор департаменту Лариса Мурах, вона надала слово Лідії Садолько, а також Світлані Качуляк, дитячим служителькам із багатолітнім досвідом. Гість конференції — відповідальна за дитяче служіння РЦХВЄ Валентина Федорова — говорила про важливість усвідомлення відповідальності перед Богом за наступне покоління.

Спікером вечора був старший пресвітер Житомирської області Руслан Юзюк. Він підкреслив, що першим, хто розпочав естафету, був Ісус Христос — і християни мають наслідувати Його приклад. «Бог формує тебе, визначає твоє місце та місію, яку ти маєш звершити. А від тебе вимагається — бути завжди у формі, щоб пробігти цей марафон», — сказав він. Також служитель наголосив на важливості ефективної командної роботи. Ця думка була одним із головних меседжів протягом усієї конференції.

Другого дня спікеркою була фахівець із роботи з підлітками Діна Прокочук. Вона говорила про лідерство як важливу складову будь-якого служіння. «Лідерство — це культура взаємодії між лідером і послідовником для досягнення спільної мети, де ко-

жен учасник усвідомлює власну роль і відповідальність за свій внесок у загальну справу». Головна думка семінару — важливіше навчити молодих людей командному лідерству, ніж виховати лідерів команд.

На тему «Сила ефективної команди» говорив пастор Олександр Савчук на третій день конференції. «Ісус Христос зібрав команду зі звичайних людей, які в результаті перевернули світ... Велика ціль — потребує великої команди», — сказав служитель. Він розповів про основні закони роботи команди.

Увечері відбулася панельна дискусія на тему «Зростити служителів» за участю п'ятих експертів: Ірини Попович, Оксани Вербицької, Оксани Ярошенко, Олексія Марченка та Юрія Нестерчука.

Останнього дня конференції служив директор департаменту благовістя Олександр Попчук. Він навчав основним принципам командної роботи на прикладі життя і служіння Ісуса Христа. «Досконалий Бог звершував велику справу спасіння че-

рез своїх недосконалих учнів», — підкреслив служитель.

Відбувся форум «Вірний служитель», модератором якого була Оксана Фурт. Як експерти виступили Валентина Федорова, Оксана Вознюк, Роман Комаринець та Сергій Барновський.

Протягом 4 днів заходу проводилися секції, круглі столи на актуальні теми. Там дитячі служителі ділилися досвідом один з одним. У програмі також були квести, волейбол, футбол, теніс, катання на велосипедах, спра-процедури, екскурсія, спілкування біля вогнища. Щодня служили гурти прославлення. Організаторами та ведучими конференції були Віталій Білей і Анастасія Марченко.

Вадим Цап, Софія Вознюк,
chve.org.ua

Департамент освіти УЦХВЄ провів першу конференцію проекту «Оновлення»

8 травня 2021 року церкві села Старий Лисець Івано-Франківської області відбулася перша обласна конференція Департаменту освіти УЦХВЄ в рамках проекту «Оновлення». У заході взяли участь пастори та служителі, відповідальні за різні сфери служіння п'ятидесятницьких церков області.

Заступник керівника департаменту освіти Богдан Галюк ознайомив присутніх із напрямками роботи проекту. Далі до учасників конференції звернувся директор департаменту Віктор Вознюк, який детально розповів, як виникла ідея «Оновлення», про його цілі в різних сферах — духовній, сімейній тощо. У рамках проекту планується низка круглих столів, навчання молодих служителів, видання спеціальних матеріалів і т. ін.

Заступник керівника департаменту Василь Попудник презентував результати соціологічного опитування, проведеного в 2019 році. Дослідження продемонструвало, як люди в церквах дають десятину, наскільки члени церкви залучені до різних сфер служіння, як часто відвідують богослужіння та багато інших аспектів.

Продовжив конференцію Віктор Вознюк семінаром на тему: «По-

шук і реалізація покликання». На завершення відбулася панельна дискусія «Портрет біблійного християнина», у якій, крім директора департаменту освіти, взяли участь старший пресвітер Івано-Франківського об'єднання ХВЄ Юрій Веремій та пастор Роман Філіпів (м. Коломия). Під час розмови присутні мали нагоду поставити запитання служителю.

chve.org.ua

«Бізнес і церква: точки дотику» Конференція для бізнесменів

29 травня 2021 року на базі церкви «Спасіння» (с. Підгайці, Волинь), відбулася конференція «Бізнес і церква: точки дотику». Організатори — Християнська асоціація бізнесменів за підтримки Департаменту освіти та Руху молоді УХЦВЄ — зібрали підприємців з досвідом і початківців у бізнесі для духовного спорядження та обміну досвідом щодо правильного старту, розвитку та збереження власної справи.

«Конференція на Волині стала важливим етапом взаємодії церкви і бізнесу. Учасники отримали велике благословення через служіння спікерів, які говорили про біблійні основи служіння майном. Під час навчання кожен мав змогу поставити питання, які в церквах зазвичай ставити не прийнято. Подібні конференції мають стати майданчиком,

на якому досвідчені підприємці й початківці у бізнесі налагоджуватимуть комунікацію, де вони зможуть об'єднати зусилля задля особистісного розвитку й поширення Царства Божого», — зауважив директор Департаменту християн-підприємців Роман Зінчук.

Старший єпископ Михайло Паночко мав слово про покликання підприємців-християн та їхнє служіння у місцевих церквах. Цю тему продовжив директор Депар-

таменту освіти братерства Віктор Вознюк. Про сфери підприємництва, які сьогодні є продуктивними та користуються попитом, говорив голова Християнської асоціації бізнесменів пастор Андрій Мартинов.

chve.org.ua

«Спадок П'ятидесятниці: 100 років в Україні» Звітна конференція УЦХВЄ

19-20 травня 2021 року на Рівненщині пройшла звітна конференція УЦХВЄ. Її тема: «Спадок П'ятидесятниці: 100 років в Україні» — на честь ювілею євангельського пробудження.

Відкрив урочисте богослужіння старший пресвітер Рівненської області Олександр Коток. Делегатів привітав старший єпископ Михайло Паночко, президент ЄТС Василь Войтович та інші гості. Американський місіонер Джеральд Долар передав вітання Дага Клея, генерального суперінтенданта Асамблей Божих США.

Губернатор Рівненської області Віталій Коваль запросив старших служителів братерства відвідати село Нобель Вараського району, де живе близько 160 матерів-героїнь. Від імені Рівненської обласної ради вітав конференцію Ігор Ясенюк, який поінформував, що в місцевих радах області налічується понад 50 депутатів, які є вірянами євангельських церков.

Міський голова Рівного Олександр Третяк продемонстрував унікальну вишиту вручну Євангелію від Матвія — найбільшу вишиту книгу в Україні вагою 8 кг, яка потрапила до вітчизняної Книги рекордів, а також Біблію 1923 року випуску свого прадіда Авраама Лисюка. Цю Біблію мер тепер тримає у себе на робочому столі. «Ще у 1520 році у селі Нобель, що на півночі Рівненщини, була написана одна з перших наших Євангелій. Лише згодом після Нобельської Євангелії у 1556 році була написана Пересопницька — та сама, на якій українські президенти присягають на вірність народу України. Ще пізніше — Острозька Біблія», — поінформував Олександр Третяк.

Михайло Паночко побажав представникам влади бути сміливими, як Мойсей, чесними, як Йосип, та розсудливими, як Даниїл.

Під час урочистого служіння делегатам конференції служив міжцерковний струнний оркестр міста Рівного.

Звітну частину, ведучим якої був єпископ Михайло Мокієнко, розпочав Михайло Паночко. Він ознайомив присутніх зі статистичними даними за 2020 рік. Так, станом на початок січня 2021 року УЦХВЄ налічує 1743 церкви та 117249 членів місцевих громад (з них — близько 26000 молоді), понад 1300 домів молитви, близько 30 сиротинців, 20 притулків для людей похилого віку, 75 реабілітаційних центрів. Продовжують працювати сотні місіонерів, тисячі вчителів недільних шкіл, навчальні заклади, християнські ЗМІ тощо. В особистому графіку старшого єпископа поменшало закордонних поїздок, зате побільшало нарад і служінь в онлайн-форматі. Активно ведеться робота в міжконфесійних організаціях таких як ВРЦіРО, УБТ, духовна рада Національного дня молитви тощо. Михайло Паночко представив пріоритетні напрямки служіння на 2021 рік, серед них — Світовий конгрес ХВЄ, запланований на 15-17 вересня.

Прозвучали звіти першого заступника старшого єпископа Анатолія Козачка, директора департаменту місіонерського служіння Миколи Синюка, скарбника Петра Карпова та голови ревізійної комісії Віталія Зозулі. Юрист Ярослав Котилко поінформував про хід створення Асоціації громадських організацій, які діють на базі церков братерства.

Ще один історичний раритет учасникам конференції продемонстрував пастор церкви з с. Чудель Сарненського району Володимир Хомич. Це членська, шлюбна та інші книги місцевої церкви, датовані 1924 роком, які вів пресвітер Потап Великий (він був місіонером, загинув у 1943 році).

Другий день конференції розпочався з проповідей пастора Віктора Степанченка (Кривий Пир) та Анатолія Козачка.

Уже стало традицією конференції дарувати делегатам пляшечку з оливою для священнодійства.

Свої вітання учасникам конференції висловили євангеліст із США Петро Радчук, старший пресвітер церков ХВЄ в Іспанії Ярослав Демко та пастор Варшавської церкви «Слово віри» Олександр Дем'яненко.

Анатолій Козачок презентував перше видання підготовленого департаментами братерства посібника з душеопікунства. Ще одне видання, покликане допомогти пасторам у служінні, — посібник «Готуємося до шлюбу» — представив пастор із Сумщини Валентин Ярошенко.

Декан семінарії «Благодать та істина» Віктор Шевчук запросив фінансово підтримати навчальну програму «фельдшер-місіонер».

Директор Департаменту зовнішніх і міжнародних зв'язків УЦХВЄ Юрій Кулакевич розповів про День братерства, який традиційно відзначається у другу неділю після Трійці (цього року — 27 червня). Його тема співзвучна конференції. Служитель запропонував пасторам залучити до підготовки свята на місцевому рівні вірян-істориків та організувати серію історичних читань.

Екскурс у події сторічної давнини зробив історик Дмитро Коваль. Він представив витримки з ювілейного видання «Історія п'ятидесятниці в Україні», яке готується до друку цілим колективом дослідників.

Заключне слово виголосив старший єпископ Михайло Паночко. «Моя молитва і бажання, щоби п'ятидесятниця двадцятих повторилася в нашому поколінні. Вірю, що ми наближаємося до великого пробудження, але треба бути готовим і до великих випробувань», — сказав він. Служитель зробив наголос на трьох істинах, які необхідні для продовження п'ятидесятниці: неможливо увірувати інакше, як через дотик Святого Духа; народжені згори мають ревнувати про силу згори; ті, хто отримав силу, мають просити про мудрість згори.

Насамкінець учасники помолилися за організаторів конференції та служителів, які працюють над організацією столітнього ювілею євангельського пробудження в Україні.

**Звітна конференція
УЦХВЄ, Рівне,
19-20 травня 2021 р.**

**Євангелія від Матвія —
найбільша вишита
книга в Україні**

Дай, Боже, зранечку снаги,
У полудень — примножуй сили,
Під вечір мудрості пошли
І сон опівночі щасливий.

Дай, Боже, в серце співчуття,
А на уста — ласкаве слово.
Прикрась любов'ю все життя,
Довготерпіння дай Христове.

Лариса Козинюк

